งานเวียง

ของ

"สามัคคีไทย"

2485

089.95911
ส293ร

อุทิศให้หอสมุดแห่งชาติ
นายอาภา ภมรมูตร

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

รวมเรื่อง

ของ

"สามัคคีไทย"

2485

กรมศิลปากร
14 ส.ค. 2532

สำนักพิมพ์: "อักสรเรินทัสน"
ประยูร พิสนาคะ จัดพิมพ์

เลขห้อง จป
เลขหมู่ 089.95911 ส2038
เลขทะเบียน ห ๓๒ ม๔๕๗๑ จบ.

โคลงบทแรก
ในชีวิตของ "สามัคคีไทย"

แม้หวังสิ้นทุขไร้ ความจน
จงหมั่นประพริตตน หย่าคร้าน
ทำทุกสิ่งเพื่อผล เปนล่ำ สันนา
ขายถั่วงอกเพื่อนบ้าน เท่านั้นหมดจน.

ผู้พิมพ์และผู้โคสนา: ประยูร พิศนาคะ
ที่พิมพ์: โรงพิมพ์อักสรฯเรินทัศน ถนนบำรุงเมือง
วันพิมพ์: 11 พริ่สภาคม 2486

คำปรารภ

แม้ว่า ท่าน "สามัคคีไทย" จะเปนหน้าไหม่ของโลกนักเขียนก็ตาม แต่ข้อความของท่านนั้นมีค่ายิ่งนัก ผู้ที่ได้ยินกับหูมาแล้วย่อมรู้สึกซาบซึ้งได้หย่างดีว่า ท่านได้ถ่ายประโยชน์อันล้นคุนค่าไห้แก่ชาติพลเมืองเพียงใด แนวทางของท่านจึงควนบันทึกไว้เปนประวัติสาตรชั้นเยี่ยม ฉันเปนไทยคนหนึ่งที่เลื่อมใสไนพระคุนของท่านนักเขียนผู้นี้เปนหย่างสูง ประจวบกับได้เคยมีการปรารภกันระหว่างมิตรสหายว่า ควนจะได้มีการจัดพิมพ์บทความของท่านไห้เปนรูปเล่มขึ้น เพื่อไว้เปนบทเรียนอันถาวรแก่ผู้ปราถนาความจเรินไนอนาคตมิไห้สูนย์หายลืมเลือนไปเสีย เจตนาดีอันนี้จึงพาไห้ฉันคิดทันทีว่า เพื่อที่จะทำประโยชน์สนองคุนชาติด้วยการพิมพ์หนังสือนี้ จึงตกลงไจแสวงหาบทความมารวมพิมพ์เปนเล่มขึ้น

ทั้งๆ ที่ไนบัจจุบันนี้ กำลังตกหยู่ไนสถานะการน์คับขัน อุปกรน์การพิมพ์มีราคาสูงลิ่ว กะนั้นฉันก็ไม่

ละพยายาม ได้นำเล่มสมุดของท่าน "สามัคคีไทย" มาสู่ท่านผู้ปราถนาได้ในราคาพอสมควน โดยฉันมิได้ถือเอาประโยชน์ส่วนตนเปนสำคัน ประสงค์จะให้เปนสาธารนะประโยชน์แด่พี่น้องเชื้อชาติของฉันเปนส่วนใหย่ให้สมความตั้งใจเท่านั้น บทความเล่มนี้เหมาะสำหรับข้าราชการ, พ่อค้า, นักสึกสา และยุวชนพลเมืองทั่วไป ขอให้ท่านเชื่อและเดินตาม ท่าน "สามัคคีไทย" เถิด ความจเรินก้าวหน้าในอนาคตจะเปนของท่านหย่างไม่มีปัญหา.

ขอได้รับความนับถือหย่างสูง.

ประยูร พิสนาคะ

ป

ธันวาคม 2485

สารบรรณ

หน้า

โคลงบทแรกในชีวิตของ "สามัคคีไทย" หลังปกใน

คำปรารภของผู้จัดพิมพ์ ... ... (1)

โคลงของสามัคคีไทย (สามัคคีชัยเปลี่ยนชื่อ) ... (6)

1 "ไทยหยู่คู่ฟ้าเพราะอะไร ?" 1

2 มาลานำไทยเปนมหาอำนาด 9

3 ไทยจะร่ำรวยเพราะอะไร ? 13

4 ชาติไทยไต่ลวดข้ามเหวให้ดี 21

5 ฉันเห็นอุทกภัยสองครั้ง 29

6 ฉันไม่กลัวอุทกภัยแล้ว 37

7 กรุงเทพ ฯ เปนเวนิสแน่ 45

8 ใต้พระจันทไม่มีของไหม่ 55

9 อะไรบ้างไม่มีคู่ 71

10 อะไรบ้างที่ไม่มีคู่ (ครั้งที่ 2) 75

11 เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ 79

12 ข่าวชวนหัวตามน้ำท่วม 89

หน้า

13 เรื่อง น้ำลดรางแก้วไปสู่มหาเสตถีผุดไม่ไช่
ตอผุดหย่างเดียว 97
14 ข่าวเกิดเพราะน้ำท่วม 111
15 รำพึงถึงเสถกิจของเรา (ครั้งที่ 1) 119
16 เรื่อง ประดับไจยามว่าง 131
17 ดอกไม้ของชาติไทย 139
18 เรื่อง ดอกรักดอกโสก 147
19 ข่าวสามัคคีไทย ประจำ 1 พ.ย. 85 157
20 ข่าวรำพึงของสามัคคีไทย 163
21 เรามาพากันสร้างระเบียบไห้แก่ชาติ 169
22 เรื่องเล่าแด่ยุวชน 175
23 เรื่อง ดอกแก้วลูกแก้วที่รัก 181
24 การไช้แก้วสารพัดนึก 193
25 เรามาพากันแบ่งงานกันทำ 205
26 เราตายดีกว่าชาติตาย 215

หน้า

27 เรื่อง แบ่งกันหย่างไรจึงจะดี 225

28 บทประพันธ์ของพนะท่าน พ.ท. ล.พิบูลสงคราม
ต่อท้ายเรื่องแบ่งกันหย่างไรจึงจะดี 235

29 เรื่อง เปลี่ยนหย่างไรจึงดี 237

30 เรื่อง กินหมูวันละ 1 ตัวเปนจิงแล้ว 247

31 เรื่อง เชินยุวชนที่รักรับไปทำต่อไป 257

32 หลักหกประการ ของ พ.ท. ล.พิบูลสงคราม ... 265

33 คำวิจารน์ ของ "สามัคคีไทย" 271

34 จงหย่าพูดหย่างไร้ความคิด 273

35 เรื่อง ตายาวหูยาวเปนดีแน่ 279

36 สกลไทยมาช่วยกัน 289

37 หน้าตาของความคับขัน 295

38 เรื่อง ขอสกุลไทยหยู่คู่ฟ้าดินสลาย 309

39 เรื่อง ยางเปนน้ำมันยังทำได้ 321

40 แปดสิบห้ากับสิบสาม 335

โคลงของสามัคคีไทย

สามัคคีชัยเปลี่ยนชื่อ

◎ ชาติไทยใครย่อมรู้ ไท่ทาส
สามัคคีหย่าขาด มั่นไว้
ไทยสิบแปดล้าน, ราสดร์ กุบรัถ–บาลนา
ร่วมจิตร่วมชื่อไช้ ทั่วถ้วนสกุลไทย
◎ ฉันเริ่มไช้ชื่อเชื่อ สกุล ไหม่นา
สามัคคีไทยบุญ เลิสล้ำ
เตือนสติเปนคุน แก่ชาติ
เหมือนสื่อนำสู่ถ้ำ ถิ่นท้องไทยเดียว
◎ สกลไทยเพียบพร้อม พนเกียรติ
ไครกอบโกงเงินเบียด ราสดร์ซ้ำ
รำ, ฟาง, ไม่จุกเสียด กะเพาะ ริอพ่อ
พวกเหล่านี้พาซ้ำ ถกนชื่อสกุลไทย

สามัคคีไทย

4 ธันวาคม 2845

"ไทยหยุ่คู่ฟ้าเพราะอะไร ?"

ของ

"สามัคคีไทย"

พี่น้องชาวไทยทั้งหลาย

ท่านรักชาติไหม ? ท่านรักความเปนเอกราชของชาติไหม ? ท่านชอบให้ชาติไทยเปนอารยะประเทศไหม ? ท่านชอบเปนชาติมหาอำนาดไหม ? ท่านชอบมีที่หยุ่ดีไหม ? ท่านชอบมีการกินดีไหม ? ที่สุดท่านชอบมีความสุขใจไหม ?

ท่านฟังแล้ว ท่านคิดดูที่หรือ ? ท่านจะตอบหย่างไร ? ในคำถามข้างบนนั้น เราเชื่อว่าพี่น้องไทยทุกคนจะต้องตอบพร้อมกันว่า

ฉันรักชาติไทยยิ่งชีวิตจิตใจ

ฉันต้องการเอกราชของชาติไทยเปนที่สุดยิ่งชีวิตจิตใจ

ฉันชอบให้โลกเรียกชาติไทยว่า เปนชาติอารยะ ไม่ใช่คนป่าเถื่อน

ฉันชอบ เปนคนไน ชาติ มหาอำนาด หย่าง ชาติ อื่น บ้าง เช่นหย่างพี่ชายยี่ปุ่นของเราเปนต้น

ฉันชอบมีที่หยู่โต ๆ เหมาะสมแก่ถานะของฉัน

ฉันชอบกินดี

ในที่สุดฉันชอบสุขใจเปนที่ยิ่ง

ถ้าท่านไม่ชอบหรือตอบไปในความหมายหย่างอื่น ก็ย่อมจะเปนคนผิดธัมดาของมนุสธัมดา มีปัญหาว่า ทำหย่างไรจึงจะสำเหร็ดตามความประสงค์ที่ชอบของเราดังกล่าวมาน้ัน

เราไม่เห็นยากอะไรเลย ทำได้ด้วยการทำงานนั่นยังไง ทำหย่างไร ทำตามรัถบาล ตามเจ้าหน้าที่ผู้มีเกียรติของรัถบาลที่แนะนำหยู่ตลอดเวลา ถ้าไม่ทำงาน ก็คงไม่สำเหร็ดอะไรสักหย่างเดียว เช่น จะกินข้าว ถ้าไม่หุงก็กินไม่ได้ เพราะไม่มีใครกินข้าวสารได้ ผงเข้าตา ถ้าไม่เอาออก ตาก็คงเจ็บหยู่ตลอดไปนาน ถ้าต้องการให้ชาติ

เปนมหาอำนาดและเปนชาติอารยะ เราก็ต้องทำจึงจะเปนขึ้นมา หยุ่เฉย ๆ หรือเพียงพูดเท่านั้น ก็ไม่มีวันเปนมหาอำนาดหรืออารยะชนได้ ถ้าจะกินข้าว ถ้าไม่ตักใส่ปาก ก็คงไม่ได้กิน ข้าวก็หย่ไนจานตามเดิม ถ้าเบี่ยข้าวใส่ปากแล้ว เราไม่เคี้ยวข้าวก็คงไม่ลงไนกะเพาะได้ ดูเปนขัมดาเสี่ยเหลือเกินไม่ใช่หรือว่า อะไร ๆ สำเหร็ด เพราะ ทำ ตัวเดียวเท่านั้น

ทำอะไร ? ทำหย่างได ? ทำเมื่อได ? ทำที่ไหน ? รัถบาลบอกไว้หมดแล้ว ไม่ใช่บอกเปล่า ๆ ยังช่วยอีกด้วยทุกทาง ขอให้คิด และฟังแล้วทำตามไปเถิด จะสบายเมื่อปลายมือ

เราหยากจะชักตัวหย่างให้เปนคนร่ำรวยไนเวลา 3 เดือน สักหย่างหนึ่ง ไนจำนวนหลายหย่างที่จะรวยได้

ถามว่า ทำอะไร ? เล่าจึงจะรวยไน 3 เดือน

ตอบ ตั้งองค์การน์รับจ้างซักและรีดผ้า

ถาม ทำหย่างได ?

ตอบ 1. ร่างโครงการน์ขึ้นโดยด่วน มีทุนสัก 2-3

พันบาท รับผ้าจากบ้านต่าง ๆ โดยติดต่อไว้กับท่านที่มีความประสงค์จะส่งมาซักและรีด แล้วมีบัญชีไว้สำแดงชื่อตำบล ที่หยุ่ หาที่ ๆ เหมาะแก่การซักและตากผ้า

2. จัดหาถูกจ้างสำหรับซัก ตาก รีด

3. จัดหาพาหนะสำหรับไปรับ—ส่งผ้า ส่งผ้าตามบ้านตลอดจนคนขับ และเจ้าหน้าที่รับ—ส่งผ้า

4. คัดเอาคนที่ซื่อสัจมาทำงาน ตัวเราก็ซื่อต่อลูกค้าด้วย

5. ถ้าทำคนเดียวจะไม่ไหว ก็วิ่งหาเพื่อนฝูงรวมทุนกันขึ้น

ถาม ทำเมื่อใด ?

ตอบ ทำเดี๋ยวนี้

ถาม ที่ไหน ?

ตอบ ที่กรุงเทพ ฯ นี่ก่อน

6. ถ้าติดขัด จะขอให้รัถบาลช่วยจะได้

ไหม? ตอบได้ ส่งความเห็นมายังสำนัก
นายกรัฐมนตรี เพื่อส่งให้เจ้าหน้าที่รัฐบาล
ที่รู้ทางนี้จัดการช่วยเหลือ
ตามที่บอกเรื่องรวยเพราะซักผ้านั้น บางทีจะเปนละเลง
ขนมเบื้องด้วยปาก แต่ความจริงไม่เปนเช่นนั้น ถ้าทำจริงๆ
แล้วเปนสำเร็จ ไม่มีทางใดจะไม่สำเร็จ เพราะเวลา
นี้ ไม่มีใครทำได้เรียบร้อยดีเพียงพอในงานซักผ้าตามตัว
หย่างที่ว่ามานี้

การปรับปรุงกิจการไหย่น้อยของชาติเวลานี้ มีสิ่ง
แปลกๆหยู่เสมอ นั่นแสดงว่า งานของพวกเราก้าวหน้า
โดยด่วน ถ้าเราไม่ก้าว เราก็ล้าหลัง ที่สุด ตาย ไม่มี
ทางแก้เลย เราคบเพื่อนเปนมหาประเทศ มีมหามิตรยี่ปุ่น
เปนต้น เราก็ต้องปรับปรุงแต่งตัวของเราให้ทันเทียม
เขา มิฉะนั้น เราก็เปนลูกตุ้มถ่วงมิตร และเราจะไม่มี
โอกาสเปนตัวหย่างแก่พี่น้องชาวเอเชียอื่นๆ ที่กำลังจะ
พ้นแอกชาวต่างทวีป และยิ่งกว่านั้นเราจะเปนที่รังเกียด
แก่เพื่อนต่างชาติมิตรทั้งหลายด้วย เราต้องการให้ยี่ปุ่น

มหามิตรของเรามองเราด้วยมีเกียรติ เราก็ต้องทำตัวเราให้สมเกียรติที่ปุ่นยกย่องเราว่าเปนเพื่อน

ถ้าคนไทยทุกคนแต่งตัวหย่างชาวเขมนในบังคับฝรั่งเศส ชาติต่าง ๆ ก็ดูเราด้วยสายตาหย่างดูชาวเขมน ถ้าเราไม่ทางานหย่างชาติที่เกียดคราน ชาติต่าง ๆ เขาก็ดูเราหย่างชาติที่เกียดคร้านขาดความนับถือ ยำเกรง ดังนี้ ถ้าพี่น้องชาวไทยไม่ประสงค์ให้ใครดูหมิ่นเรา เราก็ต้องแต่งตัวให้ดี สวมหมวกทั้งหยิงชาย สวมเสื้อนอก นุ่งกางเกง สวมรองเท้า และทำงานขยันขันแข็ง เต็มที่ด้วย

ถ้าคนต่างชาติคนหนึ่งเดินทางมายังเขมน เห็นคนเขมนเล่นพินพาทย์ทำด้วยไม้ไผ่นั่งตีได้ไม่ว่าที่ใด ๆ แม้บนดินบนชาย ตีโดยไม่มีโน๊ตหย่างไม่มีหลักวิชา สมมตเขาให้ความนับถือในสิลปทางนี้ 5 แต้ม ในแต้มเต็ม 12 แต้ม คราวนี้ถ้าคนต่างด้าวนั้น เดินทางไปชวา เห็นคนชวาตีพินพาทย์ไม้ไผ่หย่างเขมน นั่งตีได้ไม่ว่าที่ใด เขาต้องให้ 5 แต้มอีก คราวนี้เขามาเมืองไทยบ้าง เขามาเห็นคนไทยทำแบบเขมน แบบชวา นั่งตีพินพาทย์ไม้ไผ่ นั่งที่ไหน

ก็นั่งได้ ตีไม่มีโน๊ต ดังนี้ ถามว่าชาวต่างประเทศนั้น เขาจะให้แต้มสแดงนับถือหรือให้เกียรติเรากี่แต้ม ทุกคนต้องตอบได้ว่า 5 แต้มเท่ากับเขมนและชวา ถ้าเราหยากเปนเพื่อนกับชาติที่เขามีแต้มนับถือถึง 12 แต้มเต็ม หย่างยี่ปุ่นเปนต้น ถ้าเราไม่ทำตัวให้ถึงหย่างน้อย 8—9 แต้มแล้ว เราจะไปเปนเพื่อนเสมอบ่ากับเขาได้หย่างไร มีแต่นำความอับอายไปสู่เขาเปล่า ๆ ฉะนั้นพี่น้องชาวไทย ควนจะเร่งปรับปรุงตัวของเราให้พอไปกับเขาได้ จึงจะเปนมิตรกับอารยะชาติได้ แต่งตัวได้ดี ทำงานให้เข้มแข็งเปนสำคัน

ย้อนถึงปัญหาพินพาทย์เราจะให้ชาวต่าง ชาติผู้นั้น มองเราผิดกว่าชาติอื่นในเอเชียนี้ เราก็ต้องเลิกพินพาทย์หรือแก้ไขพินพาทย์ให้เล่นเพลงได้หย่างเครื่องบันเลง ของชาติมหาอำนาดทั่วไป ถ้าไม่แก้ให้ดีกว่าคนอื่น เราก็คงเปนชาติ 5 แต้มตลอดไป - ใครจะนับถือเรายิ่งกว่าผู้อื่น

การแก้ตัวเราให้ดีกว่าคนอื่น เปนตัวหย่างแก่ชาวเอเชีย นอกจากยี่ปุ่นซึ่งเขาวิเสสหยู่แล้วนั้น เปนสิ่ง

จำเปน่ที่สุดไนการที่เราจะช่วยยื่ปุ่นส้างวงไพบูลย์ที่กำลัง ทำหยู่เวลาน้ี้ เละช่วยชาติไทย ช่วยตัวของท่าน ให้เปนชาติเอกราช เละจเรินรุ่งเรื่องเปนมหาอำนาดได้สมปราถนา หริ้อหย่างน้อยก็ไม่ตายลงเวลาน้ี้อีกด้วย

พนองทงหลาย ชวยกนปรบปรุงวธนธม เละทางานเส้ียแต่บัดน้ี้ เพื่อไม่ตาย เพื่อวางตัวเราให้เหมาะสมแก่การคบกับชาติมหาอำนาด.

มาลานำไทยเปนมหาอำนาด

ของ

"สามัคคีไทย"

เราซาบมานานแล้วว่า คำ มาลา แปลว่า หมวก คือ เครื่องประดิถชนิดหนึ่ง ซึ่งใช้สวมศีระเพื่อกันแดด ฝุ่น ละออง ฝน และกันมิให้ผมยุ่งหรือรักสาผมให้เรียบร้อย บางทีหมวกอาดกันมิให้ศีระด้านก็ได้ เรารู้จักหมวกมา นมนาน แต่ในสมัยที่ล่วงแล้วมา หมวกไม่เคยได้มีส่วน ช่วยชาติเลย มีหน้าที่แต่เพียงศีระดังกล่าวแล้วข้างต้น เท่านั้นเอง แต่บัดนี้หมวกนี้เองจะเข้ามาช่วยส่งเสิมให้ ชาติไทยสูงเด่นมีเกียรติ และเปนสิ่งหนึ่งที่จะทำให้ไทย เปนมหาอำนาดก็ได้ ถ้าเปนไปได้ พี่น้องชาวไทยทุกคน ทั้งหยิงชายและทุกวัย ควนได้สวมหมวกกันหย่างไม่มี ยกเว้น ไม่ว่าจะมองไปทิศทางใด ในที่สาธารนะ ก็พบ แต่คนสวมหมวก และสวมกันหย่างเรียบร้อย เหมาะสม

แก่หน้าตาไม่สักแต่ว่าหยิบหมวกได้ก็สวมสี่สะซึ่งจะเปนหย่างไรก็ช่าง ถ้าทำได้ดังนี้ โดยสายตาของชาวโลกหรือชาวต่างประเทศ ไทยก็จะได้รับความชมเชยว่าเปนชาติที่นิยมการสวมหมวกเรียบร้อยตามคำวิงวอนของนายกรัฐมนตรีเปนที่หนึ่งในโลก ไม่มีชาติใดเปนการแสดงถึงความสามัคคี และความเปนน้ำหนึ่งใจเดียวกันของพวกเราชาวไทยอีกด้วย

เราจะได้ประโยชน์อะไรบ้างในการที่มีผู้ชมว่า ไทยเปนชาติที่นิยมการสวมหมวก ทั่วถึงทุกคน จนเปนที่หนึ่งในโลกนี้ ขอตอบว่าเราได้ประโยชน์ในการที่ทำให้ชาวต่างประเทศนับถือในความเปนระเบียบ และความสามัคคีของชาติเรา และเปนชาติที่มีเกียรติดีกว่าชาติใด ๆ ทั้งนี้เท่ากับเราช่วยกันยกย่อง หมวก ให้เปนเกราะป้องกัน เอกราชเปน กำลัง หนุนให้ชาติของเราก้าวหน้าไปสู่ความเปนชาติไหย่เร็วยิ่งขึ้น

ถ้าพูดถึงงานสร้างวงไพบูลย์ของมหาเอเชียในเวลานี้ซึ่งมีญี่ปุ่นเปนผู้นำหยู่นั้น ถ้าพี่น้องชาวไทยได้ช่วยผู้นำของ

ท่านโดยสวมหมวกกันให้พร้อมเพรียง เหยิงก็สวมหมวก ทุกคนโดยเรียบร้อยด้วย สวยด้วย ประกอบกับกะโปรง ก็เหมาะเจาะดี จะแลไปทางใดก็พบชายแต่งตัวดี มีหมวก เสื้อนอก กางเกง รองเท้า หยิงก็มีหมวก กะโปรง รองเท้า ดังนี้แล้ว ท่านจะนึกไหมว่า ยี่ปุ่นมหามิตร ของไทยเราจะชมเชยเราเพียงใด และจะยกย่องชาติไทย ให้เปนชาติตัวหย่างในมหาเอเชียนเพียงใด ทั้งชาวเอเชีย ทั่วไปก็จะนับถือคนไทยมากมายเพียงใด เชื่อว่ายี่ปุ่นอาด ยอมให้เราไทยเปนชาติตัวหย่างในการแต่งกายในการสวม หมวก แก่ชาติอื่น ๆ ก็ได้ หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ เราคง จะได้แต้มเต็มสิบสองแต้มนั่น อง ถ้าการเปนหย่างนี้ ท่านเชื่อไหมว่า หมวกหรือถ้าจะพดให้หมดก็คือการแต่ง กายให้ถูกต้องตามวัธนธัมนั้น เปนการช่วยชาติให้สูงเด่น ยิ่ง อาดถึงกับผดุงเอกราชของชาติได้หย่างดีด้วย

น่าผิงหยดเดียวยังอาดทำให้สัตวต่าง ๆ ทะเลาะวิวาท กันไหย่ตามนิทานที่เล่ากันมา หรือไม้ขีดไฟก้านเดียว อาด เผาบ้านเมืองให้วายวอดได้ฉันใด หมวกใบเดียวหรือการ

แต่กายของชาติ ถ้าละเว้นหรือขาดตกบกพร่อง ก็อาด
ทำให้ชาติแตกสลายได้ฉันนั้น ในทางตรงกันข้าม หมวก
ใบเดียว ก็อาดทำให้ไทยเปนมหาอำนาดได้ในยามโดก
คับขันนี้ ถ้าพี่น้องทุกคนทั้งหยิงชายได้ลวมหมวกกันให้เปน
ที่เรียบร้อยตามคำขอของพบูดสงคราม

ไทยจะร่ำรวยเพราะอะไร ?

ของ

"สามัคคีไทย"

จงทำให้เปนล่ำเปนสัน จงทำให้เปนกอบเปนกำ ท่านจึงจะร่ำรวย ชาติก็จะจเรินตามท่านไปด้วยพร้อมกัน. ความสั้น ๆ ที่ฉันพูดข้างบนนี้ ฉันรู้สึกนึกคิดมานาน ฉันมีโอกาสเดินทางไปนอกบ้านที่ไร เมื่อพบพี่น้องชาวไทยนั่งกอดเข่า ทำให้ฉันนึกสงสารเสียจริง ๆ เพราะท่านที่หยู่ในอาการดังกล่าวนี้ มีรูปร่างไม่ละม้ายลักสนะที่ชาติพึงประสงค์เสียเลย หน้าตามอมไม่สดใส ซูบผอม หู ตา ปาก คอ ผม ไม่สอาด ปราสจากการบำรุงเสียสิ้นก็ว่าได้ ฉันคิดว่าผู้ที่นึกถึงอกคนอื่นหยู่บ่อย ๆ คงจะมักเกิดความสงสารเหมือนเปนเช่นตัวฉันแน่นอน จากการที่

ฉันพบพี่น้องเปนหย่างนี้ ฉันมาคิดดูว่าจะทำหย่างไรดี จึง
จะเนรมิตให้เปนหย่างฉันได้ สมมตจะให้เขามาแทน
ฉันบ้าง จะได้มีความเปนหยู่และความเปนไปพายนอก
เหมือนฉันบ้าง นึกไปนึกมาก็จนใจ เพราะไม่รู้จะมอบ
กันได้หย่างไร และโดยวิธีใด จึงระงับวิธีนี้ ถ้าเลิกเสีย
เลย ฉันก็ไม่หมดสงสารไปได้ เพราะจำเปนต้องพบท่าน
ที่นั่งก้อดเข่าหยู่เสมอเสียด้วย นึกไปนึกมา บังเอินวัน
หนึ่งฉันไปนอนที่บ้านเล็ก ๆ ของฉันกลางนา พอตื่นเช้า
ฉันรีบลุกขึ้นแต่เช้ามืด เพื่อชมแสงเงินแสงทองที่ส่อง
มาตอนเช้างามดีมาก ทำให้ใจสบาย สดใส ทำงานได้
มาก เรื่องตื่นเช้านี้ในบ้านฉันเห็นเปนการรื่นเริงสนุกสนาน
ที่สุด ก่อนนอน ฉันกับเมียรักของฉันเปนต้องนัดกัน
เสมอว่า เรารีบนอน พรุ่งนี้เราต้องตื่นเช้า เพื่อดูแสง
เงินแสงทองกลางนา ข้าวเขียวสุดสายตา แล้วเราก็
ท้าพนันกันว่า ใครจะเปนที่หนึ่งที่ตื่นเห็นแสงเงินแสงทอง
ก่อน ฉันพูดออกไปนอกวงมากไปแล้ว รู้สึกว่าการพูด

นอกวงของเรื่องเขาเคยคิว่าไม่ดี แต่ที่ฉันพูดมานี้ก็เพราะเรื่องแสงเงินแสงทองกลางทุ่งนา ประกอบด้วยอากาศสดชื่น ทำให้พวกเรามีอนามัยดีเสียล้นเหลือ จึงนึกหยากจะเชิญมาปลุกให้พี่น้องทั้งหลายไปแสวงหาความสุขความสบายหย่างฉันบ้าง ดีกว่านอนหรือตากอากาศแถวราชวงศ์ซึ่งฉันคิดว่าเต็มไปด้วยเชื้อโรคมากหลาย

บัดนี้ ขอย้อนกลับมาพูดถึงคนนั่งกอดเข่ากอดคอของพี่น้องเราต่อไป ทำหย่างไรจึงจะให้หมดไปได้ ฉันเห็นมีทางเดียว คือ ทำให้เขาเปนคนร่ำคนรวยเสียเท่านั้น การเปนคนร่ำรวยไม่ใช่หมายว่าเปนเศรษฐีหย่างเขาว่ามีในโลกไม่มากนัก แต่หมายเพียงให้มีทางทำมาหากิน ให้หยู่ดีกินดีพอแล้ว เพียงเท่านั้นเขาจะเลิกนั่งกอดเข่ากอดคอนเปนแน่แท้ ฉันพูดมายาวยังไม่ได้เรื่องได้ราวอะไร แต่พูดมาแล้วก็ยังไม่ลืมที่ฉันอ้างไว้ข้างต้น คอนที่ฉันไปนอนบ้านกลางนา ไม่ลืมการพนันถับเมียฉันว่า ใครจะเห็นแสงเงินแสงทองก่อนกัน วันหนึ่งฉันตื่นขึ้นฉุกไปเดิน

ฉันพบนกบินกันเป็นฝูง ๆ แบบมุมแหลม มีตัวหนึ่งเป็น
หัวหน้า พอตัวหน้าเลี้ยวขวา ตัวหลัง ๆ บางทีมากตั้ง
หลายสิบก็เลี้ยวตามไปด้วย บางทีมีคนแอบยิงนกทั้งฝูง
เจ้าตัวหัวหน้าบินโผขึ้นสูงพร้อมกับเลี้ยวทันที นกตัวอื่น ๆ
ที่ตามมาก็หลบตามตัวหน้า คนยิงร้องว่า แหม นกฝูง
ใหญ่ยิงไม่ถูกสักตัว มือเลวมาก - เราทิ้งเรื่องนกนี้ให้ผ่าน
ไป แต่ถ้าใครคิดได้ดี ก็มีประโยชน์หยู่บ้างในยามคับ
ขันนี้ การที่ฉันเห็นนกตอนเช้านี้เอง ทำให้ฉันนึกว่าถ้า
พวกนกเหล่านั้น พอตื่นขึ้นมานั่งจับกิ่งไม้หรือหยู่ในรัง
ฉันเชื่อแน่ ๆ ว่ามันต้องอดตายทีเดียว เลยทำให้ฉันนึกถึง
มนุส ถ้ามัวนั่งเกาะรัง กอดเข่า มิอดตายหย่างที่ฉันนึก
แก่พวกนกหรือ? เป็นของแน่นอน ต้องอดตาย ยิ่ง
เวลานี้สงครามแผ่ไปทั่วพิภพ คำว่าเมืองไทยไม่มีใครอด
ตายนั้นคราวนี้จะกลายเป็นมีอดตายละ

ถ้าท่านผู้ฟังจะถามฉันว่า พูดหยู่ได้ กวนใจ ใคร
จะนั่งหย่างไรก็ช่างเขาปะไร ฉันจะตอบว่า พี่น้องทั้ง

หลายที่ยากจน จะนั่งกอดเข่าหยู่ทำไมกัน เรามาช่วยกัน ทำงานให้ตัวของเราดีกว่า เอาเยี่ยงนกที่กล่าวมานั้นเถิด ตื่นแต่มืดแล้วทิ้งรัง เราเปนคนที่ต้องทิ้งบ้านแล้วไปหากิน เราผิดกับนกก็ที่เรามีปัญญาดีกว่ามาก เราไม่จำเปนจะต้องบินไปไกลหย่างนก ถ้าเรามีที่ดินเปนของเราเปนที่ทำนา ทำสวน ทำไร่ เลี้ยงสัตว เช้าขึ้นเราก็ลงจากบ้าน ไปทำมาหากินในที่ของเรา แล้วจะได้พนันกับลูกเมียหย่างฉันบ้างว่า ตอนเช้าใครจะเห็นแสงเงินแสงทองก่อนใครเอ่ย

กล่าวให้สั้น ก็หยากแนะนำพี่น้องทั้งหลายที่ขาดการทำมาหากิน และกำลังนั่งกอดทุขหยู่นั้น จงเร่งไปหาที่ดินเปนที่ทำกินเสีย ถ้าไม่รู้จะทำหย่างไรจึงจะได้ที่ดิน ฉันแนะนำให้ไปหากรมประชาสงเคราะห์ ตั้งหยู่ที่ข้างที่พักของนายพลโท พจน์ พหลโยธิน วังป่ารุสกวันนี่เอง หรือจะบอกขอความช่วยเหลือจากข้าหลวง นายอำเพอ

ผู้เปนพ่อบ้าน พ่อเมือง ตามท้องที่นั้นก็ได้ เขากำลังเร่งช่วยเหลือหยู่มาก และฉันซาบว่า ท่านรัถมนตรีพรหมโยธีรัถมนตรีว่าการกะซวงมหาดไทย ก็กำลังเพ่งเล็งในงานจัดหาที่ดินให้ประชาชนหยู่เต็มที่ เมื่อเรามีที่ทำกินของเราเอง ซึ่งในหลายประเทสเขาไม่มีที่เหลือเหมือนเรา จนต้องรบกันใหย่หยู่ในบัดนี้ ก็เพราะหาที่ทำกินให้ชาติของเขานั้นเอง เราก็หยู่ในจำพวกทำอะไรเปนล่ำเปนสันไม่เปนคนจรนอนหมอนหมิน ตื่นขึ้นจับคอนกอดเข่ากอดทุขหยู่ร่ำไปเลย เมื่อมีที่ดินแล้วก็ทำโดยเข้มแข็ง ซื่อต่อตัวเรา ไม่ขี้เกียด ขี้คร้าน คือ ทำเปนกอบเปนกำ ไม่ไช่ทำเล่น ข้าวสารเม็ดเดียว ใครกินอิ่มบ้าง ไม่มีเลย ต้องเปนกอบเปนกำจิ่งจะอิ่มไช่ไหม ? งานทำกินก็เช่นเดียวกัน ถ้าทำหยิบโหย่งเปนเบี้ยหัวแตกแล้ว ก็ไม่เปนประโยชน์อะไร รังแต่จะล้ม ไม่มีรวยได้เลย ฉะนั้น ถ้าพี่น้องทั้งหลายต้องการเปนคนร่ำเปนคนรวย จงประกอบการงานให้เปนล่ำเปนสันก่อน ไม่มีอะไรดีกว่ามีที่ดินของตน

เอง แล้วก็ทำงานขึ้นจากที่ดินนั้นให้เป็นกอบเป็นกำ ท่านที่มีเงินมีความคิดดีก็อาดทำงานให้เป็นล่ำเป็นสัน แล้วก็จะรวยมั่งมียิ่งขึ้น ถ้าเป็นพ่อค้าก็หย่าไปซื้อของมากสิ่งมาขาย ทำสิ่งสองสิ่งให้เป็นล่ำเป็นสัน เช่น ตั้งคลังสินค้าขายถ่านหย่างเดียว ขายข้าวสาร ขายผัก ขายไข่ไก่ หย่างเดียว แต่ทำมาก ทำให้ดี ทำตรงๆ ต่อลูกค้า ก็จัดเข้าเป็นการทำเป็นกอบเป็นกำ ท่านก็จะร่ำรวยแน่นอน วันนี้ฉันไปนอนบ้านกลางนาอีก คืนนี้ก็จะต้องมีการแข่งขันตื่นเช้ามืด ดูแสงเงินแสงทองกับเมียรักฉันอีก ฉันคิดว่าบางทีบ้านอื่นจะทดลองตื่นเช้ามืด ดูแสงเงินแสงทองหย่างฉันบ้าง ท่านจะเห็นภาพงามอากาศสดชื่นที่สุด ท่านจะสุขกายสบายใจตลอดวันทีเดียว ฉันพูดยืดยาวมานาน ขอประทานโทสต่อท่านผู้ฟังทั้งหลาย ขอความสวัสดีจงมีแก่ท่านทั้งหลาย ขอให้เงินทองไหลมาเทมา เหมือนแสงเงินแสงทองรุ่งเช้า สู่ทุกครอบครัว

ของพี่น้องที่เคารพและที่รักของฉัน ให้มั่งมีร่ำรวย
ตลอดไป

สามัคคีไทย
12 กันยายน 2485

ชาติไทยไต่ลวดข้ามเหวไห้ดี

ของ

"สามัคคีไทย"

ยามนี้ เป็นยามสงคราม ทุกแห่งในโลกไม่มีที่ใดจะไม่ต้องสู้สงคราม เมืองไทย—ชาติไทย—ก็กำลังตั้งท่าหย่างทะมัดทะแมงสู้สงคราม นับแต่สงครามจะอดกินอดใช้ ถึงสงครามที่เรากำลังร่วมรบหยู่กับยี่ปุ่นด้วยกำลังทหาน ทางภาคเหนือ ทุกวินาที เวลานี้น้องทหานของเราต้องเผ้ายามต่อหน้าข้าสึก เผลอนิดเดียวก็ถูกยิงตาย และกองทหานในบังคับบันชาของนายทหานผู้กล้าหานของไทยเรา ก็กำลังผเชินหยู่ต่อหน้าลูกปืนทุกชนิดลูกระเบิดทุกหย่าง เผลอหน่อยเดียว พี่น้องทหานของเราเปนต้องตาย ตายเพื่อชาติไช่ไหม ? ขอไห้พี่น้องไทยทั่วทุกเพสทุกวัย ได้โปรดหลับตาตั้งใจรำพึงถึงพี่น้อง

ทหานของเราดู เขาเหล่านั้น ช่วยเราให้ปลอดภัยไว้ทั้ง
ชาติไช่ไหม ? ถ้ากองทัพของเราต้องรบแพ้แล้ว ข้าศึก
ก็คงจะได้ถึงตัวเรา และถ้ายังไม่ถึง ชาติของเราก็ต้อง
เสียชื่อ จึงเห็นได้ว่า เวลานี้ชาติไทยของเราทั้งสิ้น มิ
ชีวิตแขวนไว้กับชัยชนะของกองทัพที่ทำงานหยู่ในสหรัฐ-
ไทยไหย่ หรือพูดให้ดียิ่งขึ้น เราทุกคนจะเปนจะตาย
จะดีจะชั่ว หยู่ที่เราชนะหรือแพ้สงครามคราวนี้นั่นเอง
เวลานี้เรายังดีที่ยังไม่แพ้สงคราม แต่เรายังอดน้ำตาน
อดสบู่ อดบุหรี่ อดเหล้าดี ๆ ผ้านุ่งผ้าห่มแพงกว่าแต่
ก่อนหลายเท่า ถ้าเราแพ้สงครามจิง ๆ เราทุกคนจะเปน
หย่างไร จึงสมกับจะพูดว่า พี่น้องชาวไทยทุกคน ทุกเพส
ทุกวย มชีวิตแขวนหยู่ด้วยด้ายเส้นเดียวกัน คือ
ชนะสงครามเท่านั้น

การชนะสงครามได้หรือไม่ ไม่ได้หยู่ที่กองทัพหย่าง
เดียว กล่าวคือ กองทัพประกอบด้วยคนเราดี ๆ นี่เอง
แต่เอามาแต่งกายเป่นระเบียบ หยู่ในวินัย ผีกใช้อาวุธ
ผีกใจให้ไม่กลัวตาย ฟังคำสั่งผู้บังคับบันชาตรงเฉียบ

ชาด บอกว่าเดิน เปนเดิน ยิงเปนยิง เข้าตลุมบอน แทงกับข้าศึก เปนวิ่งช–โยเข้าแทงทันที แต่เราต้อง ไม่ลืมว่า ทหานก็คือคน ต้องการมั่งมี ต้องการกิน นอน ต้องเจ็บ ต้องหิว ต้องคิดถึงลูกเมีย พ่อแม่ ต้องนึก ถึงสนุกบาง ความตอนหลงนเอง ฉนตองพูดวา สงคราม จะชนะได้ไม่ได้หยู่ที่กองทัพหย่างเดียว ต้องหยู่ที่กำลังใจ ของกองทัพดีด้วย หมดห่วงที่ไม่จำเปน่ในการรบทั้งปวง ถ้าท่านหิวข้าว ท่านเห็นช้างเท่าหมู ทหานหิวข้าวในสนามรบ อาดมองหมูไม่เห็นก็ได้ ตาลายไปหมด จนมองอะไรไม่เห็นเลย ดังนั้น เปรียบได้ว่า ถ้าข้างหลังไม่ทำอาหารไม่ทำมาหากินกัน ทหานก็อดข้าว อดอาหาร รบไม่ได้ ถ้าข้างในเกิดมีแต่เสียงโกงกันทีนั่น โกงกันที่นี่ ทหาน ในกองทัพก็รำคาน ใจเสีย กลัวครอบครัวจะถูกโกงบ้าง ถ้าคิดถึงชาติมาก ก็อาดกลัวคนจะโกงทรัพย์ของชาติไปหมด รอดตายจากสนามรบมา ก็จะไม่เห็นเงินทองในท้องพระคลัง ถ้าฉันหยู่ในสนามรบได้ยินหย่างนี้ ฉันเห็นจะเปนบ้า รบไม่ได้แน่นอน

ถ้าฉันได้ยินแต่ความยุแหย่แย่งดีกัน คนโน้นหยาก เปนนายก คนนี้หยากเปนรัฐมนตรี คนนั้นหยากเปน อธิบดี ผู้มีเกียรติคนนั้นคนนี้ หยากเปนสมาชิกสภา ทำนองนี้บ่อย ๆ ถ้าฉันกำลังรบหยู่ ฉันก็นึกได้ว่า ชาติเราจะฉิบหายแล้ว รบทำไม

นี่แหละเห็นได้ชัดว่า ชนะสงครามไม่ได้หยู่ที่กองทัพหยู่ที่คนทั้งชาติช่วยกันปติบัติตนเปนพลเมืองดี มีสัตย์มีสัจ ไม่พูด ไม่ทำในสิ่งเดว ปราสจากวัธนธัม หรือพูดอีกหย่างก็ได้ความหย่างเดียวกันเหมือนกัน คือ ชาติไทยจะไม่ตาย เพราะชนะสงคราม แลจะชนะสงครามก็สุดแต่กองทัพหรือฝากไว้แก่กองทัพเท่านั้น แต่กองทัพจะชนะได้ต้องมีสมัถภาพดี ที่จะดีได้ก็ต้องเพราะคนทั้งชาติดีด้วย คนในชาติไม่ดี ก็ไม่ชนะสงคราม เพราะกองทัพไม่ดี จึงรบสู้ใครไม่ได้ ฉันพูดวน ๆ หยู่บ้าง แต่วนเข้าหาสูนย์กลาง ซึ่งเปนจุดสำคัน โดยขอพี่น้องทั้งหลายช่วยกันสร้างชาติหย่างพลเมืองดี ฉันต้องสารภาพว่า ฉันไม่ถือว่า ฉันดีคนเดียว ชาติเราเปนหย่างได ฉันเปน

หย่างนั้น แต่ขอเปนตามส่วนมาก เช่นบางคนโกงเงินหลวง ฉันเห็นมีน้อยคน ฉันไม่เปนด้วย บางคนชอบยุให้คนไทยแตกกันเพื่อตัวเอง ฉันไม่เอาด้วย เพราะส่วนมากเขาไม่ทำกัน

ฉันพูดวันนี้ ก็หยากฝากให้ช่วยระลึกถึงว่า เวลานี้เราหยู่ในสงคราม ถ้าแพ้เราตาย ถ้าชนะเรารอดปลอดภัย

ชาติในสงครามนั้นมีชีวิตหย่างไร จึงเรียกว่าผิดกว่ายามปรกติ ฉันไม่หยากพูดทางตำรายุธสาตร หรือยุธศิลปอะไร แต่หยากพูดหย่างดูหนังดีกว่า ชาติเราหยู่ในสงครามเวลานี้ เปรียบเหมือนคนไทยทุกคนไต่ลวดข้ามเหว ฟากหนึ่งเปนเขาสูง อีกฟากหนึ่งเปนเขาสูง แต่มีทางชัยชนะหยู่ที่ยอดปสิวสบัดเห็นไกล ๆ เราต้องการไต่ลวดข้ามเหวระหว่างเขาลูกหนึ่ง ไปยังเขาฝั่งตรงข้ามซึ่งมีทางชัยบนยอด เราข้ามกันไป ผ่าอันตราย ถ้าไครคนหนึ่งพลาดลวดที่ไต่ คนไทยทุกคนก็ตกจากลวดหมด แล้วก็ตกเหวคอหักตายหมดด้วย ไม่ถึงฝั่งโน้น

ไม่ได้หยิบทงชัย ถ้าเราไต่ข้ามไปดีถึงยอดเขาฝั่งโน้น เราก็หยิบทงชัย หมายว่าชาติไทยชนะ ไม่ตาย ปลอดภัยแล้ว เราก็จะสุขสบายตลอดไป

พี่น้องทั้งหลายคิดให้ดีว่า การไต่ลวดข้ามเหวจะไต่ตลอดรอดฝั่งไปได้นั้น คนไต่จะต้องทำหย่างไร ถ้าพูดจะไต่ลวดได้ไหม ถ้าใจไม่แน่วแน่ จะไต่ลวดข้ามได้ไหม ทุกท่านคงตอบว่า ใครจะไต่ลวดข้ามเหว จะต้องมีใจป้ำพอ ตกลงใจเด็ดเดี่ยวว่า ข้ามไปได้ ก็ชนะ ข้ามไม่พ้นก็คอหัก เมื่อตัดสินดังนี้แล้ว ก็เริ่มลงมือไต่ลวดด้วยใจไม่วอกแวก ไม่พูดไม่บ่น ไม่เหลียวซ้ายแลขวา ดังนี้ จึงจะมีหวังไต่ลวดข้ามไปสู่ทงชัยชนะตลอดไปได้ ยิ่งคนนำหัวหน้าแถวไต่ลวดด้วยแล้ว ต้องคอยผ่อนผีเท้าให้เหมาะกับคนข้างหลังอีกด้วย เพราะถ้าขาดระยะกันแล้วก็ตามไม่ทันกัน เกาะหลังกันไม่ได้ ถ้าใครไต่พลาดเข้าคนหนึ่งลวดก็สั่น เลยพากันตกจากลวดหมด รวมทั้งคนนำหน้าด้วย การรักสามัคคีหวะจะโคนของคนนำนั้น ต้องการสำรวมจิตใจยิ่งเปนพิเศส ถ้าใครทำให้ใจสั่นนิดเดียว

ก็ไม่รู้จะรักสาจังหวะ รักสาความเร็วในการไต่ถวดได้เปนบ่อเกิดให้ตกเหวจากถวดกันหมดด้วย

การไต่ถวดนี้เปนตัวหย่างตรงทีเดียวของสถานะการณ์ของชาติไทยเวลานี้ เรากำลังไต่ถวดสงครามกันทั้งชาติ ใครพลาดก็พากันพลาดหมด ชาติล่มจม หรือใครแตกจังหวะไป ก็ตกเหวเช่นเดียวกัน และตกกันทั้งชาติด้วย ไม่ใช่คนเดียว ฉะนั้น จึงเห็นชัดว่า เราจะชนะสงคราม ชาติจะพ้นภัย หยู่ที่รักกัน ทำอะไรทำด้วยกัน ทุขด้วยกัน สุขด้วยกัน ฉันได้ยินมีคนบ่นว่า เวลานี้ทำงานลำบากมาก เพราะนายกรัถมนตรีคนนี้เข้มงวดกวดขัน ไจเร็ว ฉันขอตอบว่า ฉันเห็นนายกรัถมนตรีเอง ก็ลำบากไม่น้อยเลย บางทียามสามต้องลุกมาทำโทรเลขบ่อย,ๆ บางทีกำลังกินข้าว ก็ต้องลุกไปเจรจาการเมือง เล็ดแล้วซาบว่า ปวดหัว นอนไม่หลับ แต่ก็ทนได้ ขอให้ทุกคนทนลำบากช่วยกันไต่ถวดให้ข้ามเหวไป พาชัยชนะให้ชาติได้เท่านั้น

ฉันพูดมายาวแล้ว ถ้ามีผิดพลาด ขอประทานอภัย ทุกท่าน ขอความสวัสดีจงมีแด่พี่น้องชาวไทยทั่วกัน

สวัสดี

สามัคคีไทย

19 กันยายน 2485

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

ฉันเห็นอุทกภัยสองครั้ง

ของ

"สามัคคีไทย"

เวลานี้ น้ำท่วมหลายจังหวัด ฉันจึงถือโอกาสออกไปดูน้ำที่ทุ่งรังสิต โดยรถยนต์ตามถนนประชาธิปัตย์ เมื่อเริ่มออกเดินทาง ฉันคิดจะไปให้ถึงสระบุรี หรือไกลที่สุดเท่าที่จะไปได้ แต่ต้องไปหยุดและกลับบ้านเมื่อถึงเลยสพานข้ามคลองรังสิตประมาน 100 เมตร ตรงนั้นน้ำท่วมถนน น้ำไหลข้ามถนนจากตะวันออกไปลงท่งตะวันตก ตาม 2 ข้างถนนประชาธิปัตย์ที่ฉันผ่านไป เห็นแต่น้ำกับฟ้า มีต้นไผ่ต้นไม้เปนเกาะห่าง ๆ กัน บางแห่งเปนบุญของเจ้าของนา ยังแลเห็นต้นข้าวพ้นน้ำเขียวเปนหย่อม ๆ บ้านเรือนชาวนาบางแห่งท่วมถึงครึ่งหลัง ควายแรงสำคันช่วยชาวนา ยืนในน้ำเปนกลุ่ม บางฝูงคล้าย

ควายเหล่านั้นยืนกลางทเล บ้างแห่งก็พากันมาอาศัยบน ถนน โคยฉเพาะทุ่งรังสิต แลไม่เห็นต้นข้าวเลยจนจด ขอบฟ้า ดูเหมือนทเลเวลามืดคืนน้อย ๆ ที่กองทัพอากาศ ดอนเมือง คนยืนในร้ัวของกองทัพอากาศ เทียบกับระดับ น้ำข้างนอกแค่ไหล่ วันนี้ ฉันไปอีก น้ำท่วมถนนตรงเลยว เข้าสถานีดอนเมืองแล้ว เลยต้องกลับแค่นั้น แวะเยี่ยม กองทัพอากาศของเรา เจ้าหน้าที่กองทัพอากาศนับแต่ ผู้บันชาการทหานอากาศลงไป กำลังวุ่นเรื่องทำทำนบ กันน้ำ ท่านกำลังรบกับอุทกภัยหย่างเต็มที่ ทั้ง ๆ ที่ยุธภัย ก็หยุ่ฉเพาะหน้าทุกเวลา ท่านผู้บันชาการทหานอากาศ ท่านใจดี เห็นอกราศดร ท่านอนุญาตให้ราศดรเอาควาย ไถนาไปเลี้ยงในบริเวนกองทัพอากาศ เพราะน้ำไม่ท่วม แถะมีหย้าเปนอาหารด้วย ยิ่งกว่านั้น ยังเตรียมปลูกบ้าน ให้ราศดรหนีภัยจากน้ำท่วมอีกด้วย สาธุ! ขอให้ท่านมี ความจะรินยิ่ง ๆ ขึ้นไป เพราะท่านเห็นใจคนจน แถะจน หย่างชาวนาผู้เปนกำลังสันหลังของชาติด้วย พี่น้องเหล่า นี้ บ้านไม่มีหยู่ ข้าวจะไม่มีกิน เงินก็ไม่ใคร่มีเลี้ยด้วย

ไปไหนต้องว่ายน้ำ เพราะเรือไม่มี นี่แหละ ที่ฉันเห็นเพียงส่วนน้อย ภาพของบ้านเมืองและผู้คนที่ต้องอุทกภัยเป็นเช่นนี้ ทำให้ฉันนึกถึงเมื่อปีมะเส็ง พ.ศ. 2460 เวลานั้นฉันมีอายุ 20 ปี ในสมัยรัชกาลของสมเด็จพระมงกุฎเกล้า พระมหาธีรราชเจ้า ปีนั้นมีอุทกภัยหย่างคราวนี้ ฉันหยู่ที่ลพบุรี ทุ่งนาในจังหวัดนั้นกลายเป็นทเลมีคลื่นน้อย ๆ เหมือนกัน ทางรถไฟจมน้ำหมด ผู้คนต้องหนีน้ำกันไปหยู่ตามต้นเขาก็มี หยู่บนทางรถไฟก็มี สุดแต่มีดอนน้ำไม่ท่วมที่ไหน ที่นั่นเป็นสวรรคของชาวนา กินในน้ำ นอนเช่น้ำ เป็นของผจนภัยจัมดา พอสิ้นภัยจากน้ำท่วม ก็พบภัยข้าวของแพง อดข้าวก็มี เพราะข้าวมีราคากะสอบละ 40–50 บาท ซ้ำร้ายพอถึงต้นริดูหนาวไข้หวัดไหย่ก็ระบาดไหย่ ผู้คนตายเป็นจำนวนไม่น้อย ฉันกับเมียก็เจ็บด้วยถึงเพ้อ นึกว่าไม่รอด แต่หัวยังแข็งหยู่ เลยทนมาได้พบอุทกภัยครั้งที่ 2 นี้อีก มีผู้กล่าวว่า การสงครามก็ดี อุทกภัยก็ดี โรคภัยก็ดี พระเจ้าท่านสาปไว้ต้องให้มาล้างผลานมนุสทุกรอบ 20–25 ปี ทางทหาน

กล่าวในหลักวิชายุธสาตรว่า การสงครามเปนระเบียบของโลก ต้องมีเสมอตามริดูกาลของมัน ท่านผู้ฟังทั้งหลาย บัดนี้เราพบยุธภัยที่ไม่ได้ไปรบหย่างทหานเช่นชาวกรุงเทพ ฯ เปนต้น ก็พบแล้ว ต้องวิ่งลงหลุมหลบภัย เมื่อได้ยินเสียงหวอ ซึ่งเสียงนี้ทุกท่านจำได้ และไม่ชอบเพราะพังแล้วทำให้ใจเย็นและตัวเย็นตามมาด้วย อุทกภัยก็กำลังมาแล้ว กำลังสู้กันหยู่ ตัวเบียกปอนชุ่มไปหมด ยังเหลือที่เคยมีมาคราวก่อนเมื่อ พ.ศ. 2460 ก็ข้าวราคากะสอบละ 40—50 บาท กับโรคภัยระบาดทั่วไป

ฉันเขียนถึงเพียงนี้ ทำให้ฉันเหนื่อยเต็มที่ เพราะชาติของเราต้องสู้และจะต้องสู้ภัยมากมายเหลือเกิน ไม่รู้จักหมดจักสิ้น ฉันสมเพชสงสารพี่น้องชาวนาเสียเหลือเกิน ที่ต้องกินไนน้ำ นอนไนน้ำ เข้าของเสียหาย แต่เมื่อมองดูทุ่งน้ำกำลังขึ้น กำลังไหล ฉันก็ได้แต่บวงสวงพระผู้เปนเจ้าของโลกมนุส ได้โปรดมนุสไทย ที่ไม่ได้ทำผิดอะไรแก่ใครเลย มีแต่รักสงบ รักหยู่ไนศีลไนธัม รักเพียงล้างชาติของไทยเท่านั้น ดงโทสแต่พอควนเถิด

เมื่อกลับบ้าน ฉันพบในหนังสือพิมพ์ว่า รัฐมนตรีหลาย ท่านแยกย้ายกันไปตรวจราชการ ทำให้ฉันโล่งใจ เพราะเป็นของแน่นอน ท่านรัฐมนตรีเหล่านั้นคงจะได้ตกลงกัน ช่วยราษฎรในการแก้อุทกภัยแน่นอน เราปล่อยให้งานของท่านผ่านไป เราเชื่อในความสามารถของรัฐบาลนี้ คงจะแก้ไขอุทกภัยคราวนี้ให้หนักเป็นเบา ถึงคราวอดก็คงมีกินเป็นแน่นอน

บัดนี้ ฉันหยากจะแสดงความเห็นของฉันส่วนตัวว่า ในยามอุทกภัยนี้ เราควรสู้และเตรียมสู้หย่างใด จึงจะให้ถึงที่ตายก็ไม่ตาย หรือหนักเป็นเบาลงได้ ฉันไปเห็นตัวหย่างชาวนาเองเมื่อคืนนี้ที่ดอนเมือง พี่น้องชาวนาเหล่านั้นได้นำควายมาเลี้ยงรวมกันที่วงเวียนดอนเมือง มีคนเฝ้าเล็กน้อย แต่มีควายมาก ฉันถามได้ความว่า รวมกันเลี้ยง ผลัดกันเข้าเวร นี่ก็ความสามัคคี ทุขด้วยกัน สุขด้วยกันนั่นเอง จากตัวหย่างพี่น้องชาวนาจำนวนน้อยนี้ ฉันจึงเห็นว่า ถ้าราษฎรที่ต้องอุทกภัยเวลานี้ ได้ช่วยกัน

เปนเวนแล้ว ก็จะทำให้เราดูแลบ้านช่องข้าวของได้ ไม่ต้องทิ้งกันหมด ส่วนหนึ่งเผ้าข้าวของวัวควาย ที่ต้องจำเปนย้ายไปไว้ที่ดอน อีกส่วนหนึ่งปรับปรุงบ้านช่องให้พ้นน้ำ หย่างไรก็ดี เราเห็นชัดว่า ถ้าราสดรทุกครอบครัว ได้ขุดดินทำที่ปลูกบ้านให้สูงไว้ก่อน ซึ่งฉันเคยได้ซาบว่า ทางกะซวงมหาดไทยได้เคยแนะนำชักชวนมานานแล้ว ราสดรก็ไม่ต้องขนข้าวของวัวควายย้ายไปหาที่ดอนน้ำไม่ท่วม ไกลบ้านเดิมเลย ฉันหวังและขอเสนอให้ทางรัถบาลออกกดหมายบังคับให้ราสดรขุดดินทำที่ปลูกบ้านให้สูงพ้นน้ำท่วมในกาลข้างหน้าก็จะดีไม่น้อย พ้นอุทกภัยในคราวที่ 3 ข้างหน้า ซึ่งอาดเปนอายุยุวชนบัดนี้จะได้พบเห็นก็ได้

ฉันพูดมาเพียงนี้ เปนน้ำท่วมทุ่ง ยังไม่ได้เรื่องอะไร หยากพูดมากกว่านี้ แต่นึกไปนึกมาต้องหยุดพูด เพราะเชื่อว่ารัถบาลท่านคงทำแล้ว ดังในเรื่องต่อไปนี้

1. ช่วยย้ายผู้หยู่ในน้ำขึนบก
2. ตั้งงบประมานช่วยหาอาหารและเครื่องแต่งกาย

ให้ราสดรที่ถูกน้ำท่วม และหวังว่าคงจะได้บอกบุญแก่พี่น้องที่ไม่ต้องสู้กับอุทกภัยตามสัทธา

3. เตรียมซื้อข้าวตุนไว้จำหน่ายจ่ายแจก และทำพันธุ์ตามถานะของผู้ต้องอุทกภัย และกักข้าวไม่ส่งไปนอกในเวลาอันควน

4. เมื่อน้ำลด เตรียมให้ราสดรทำไร่เพาะปลูก เลี้ยงสัตว ตามแต่จะทำได้ สุดแต่ท้องถิ่น

5. ให้รัถมนตรี และอธิบดีทุกท่าน คิดช่วยราสดรผู้ต้องอุทกภัยตามหน้าที่

6. ให้ข้าหลวง นายอำเพอ คนะกรมการจังหวัดอำเพอ ได้ช่วยราสดรที่หยู่ในน้ำ ขึ้นบก และจัดการเรื่องอาหารการกินตลอดจนที่หย่

เหล่านี้เปนต้น ถ้าท่านได้จัดการตามนี้แล้ว เชื่อว่าเราคงผ่าพ้นอุทกภัยไปได้ตลอดรอดฝั่ง

ตามที่ฉันพูดมานี้ เปนสิ่งเกี่ยวแก่ภัย ดูน่ากลัวก็มาก แต่เราก็มีหวังในทางดีหยู่ ที่การช่วยของรัถบาลและเจ้าหน้าที่ของรัถบาลไม่น้อยเหมือนกัน เราก็ไม่น่ากลัวไม่ไช่หรือ ?

ยิ่งกว่านั้น อุทกภัยคราวนี้ มิฉเพาะผู้ที่หยู่ตามลำน้ำซึ่งมีต้นน้ำมาจากภาคเหนือเท่านั้น ส่วนทางภาคอิสานภาคใต้ของเรายังดีไม่มีอุทกภัยอะไรเลยที่น่ากลัว นอกนั้นยังมีข่าวเบาใจว่า ทางลำปางน้ำลดลงประมาน 1 ใน 3 แล้ว ทางพิสนุโลก พิจิตร น้ำก็ลดลงมากและกำลังลดลงเรื่อยๆ ทางนครสวรรค น้ำก็ลดลงแล้ว ยังเหลือพวกเราที่หยู่ตั้งแต่ไต้นครสวรรคลงมา และในลุ่มน้ำเจ้าพระยา ท่าจีนเท่านั้น ที่จะต้องพบกับอุทกภัย

ฉันได้พูดมานี้ ทำนองเปนเรื่องพั้งเล่น หากท่านผู้ใดมีความคิดความเห็นช่วยกันสู้อุทกภัย พั้นฝ่าไห้ตลอดรอดฝั้งไปได้ ฉันหวังว่าจะเปนที่ชอบใจของชาติเราในยามทุกถึงอุทกภัยนี้เปนหย่างยิ่ง

แม้คำพูดของฉันมีผิดพลาดบกพร่อง ขอประทานอภัยด้วย

สวัสดีจงมีแด่พี่น้องชาวไทยทั่วกัน

สามัคคีไทย

27 กันยายน 2485

ฉันไม่กลัวอุทกภัยแล้ว

ของ

"สามคค ไทย"

เมื่อวันสิ้นเดือนกันยายน พ.ศ. 2485 ตอนกลางคืนพอฉันกินข้าวเสร็จ ฉันได้ฟังข่าวดีจากวิทยุกระจายเสียงแห่งประเทศไทยหลายเรื่อง ไม่ใช่จากวิทยุเดลี่ แต่เรื่องที่จับใจฝังแน่นนั้นเป็นเรื่องตั้งราชบัณฑิต และกัมการสภาวัธนธัม เรื่องแรกเป็นการสร้างนักปราชญ์ขึ้นในประเทศของเรา เรื่องหลังเป็นการตั้งผู้ควบคุมดำเนินงานวัธนธัมของชาติไทยให้หยู่ในกรอบทองหรือแผ่นทอง ฉันคิดว่ารัถบาลท่านคงประสานงานของราชบัณฑิตสถานให้เป็นประโยชน์แก่การปลูกฝังปรับปรุงวัธนธัมของชาติ วรรณคดีสมาคมก็คงมาร่วมงานกับสภาวัธนธัมด้วย และถ้าฉันคาดคเนใจไม่ผิด ฉันคิดว่างานที่กัมการส่งเสิมวัธนธัมดนตรี

แลละคอนที่กำลังทำกันหยู่เวลานี้ ก็คงจะไปร่วมกับสภาวัธนธัมอีก ฉันนึกเช่นนี้ทำให้ฉันคิดถึงเรื่องวงไพบูลย์ที่กำลังจัดกันหยู่เวลานี้ ดูแนวทางก็เห็นจะคล้ายกับสภาวัธนธัมกำลังโอบแขนเข้าอุ้มราชบันดิตสถาน วรรนคดีสมาคม แลอื่น ๆ เข้าไว้ในอกนั่นเอง แต่ยังทายไม่ถูกว่า อกของสภาวัธนธัมกับอกของวงไพบูลย์ ใครจะอบอุ่นแลให้น้ำนมบำรุงเลี้ยงถูกดีกว่ากัน ฉันไม่ขอออกความเห็นเวลานี้ สุดแต่รัถบาลท่านผู้เห็นการน์ไกลจะมองดู ถ้าท่านมองเห็นแต่น้ำกับฟ้า ก็เปนกันของเรา แต่ฉันไม่เชื่อว่าจะเปนเช่นนั้นแน่นอน เราคงจะเห็นแสงเงินแสงทองมากกว่าเหตุผลที่ฉันเห็นดีมาแล้วแต่ต้น หย่างที่เขาพูดกันว่า ต้นดีปลายก็ดี พ่อแม่ดีลูกก็ดีด้วย แต่เรื่องฝนตกต้นบี้ดีปลายบี้ก็ดีด้วย แล้วน้ำท่วมบ้านฉันทุกวันนี้ ฉันรู้สึกไม่ชอบ ถ้าพูดเรื่องฝน ฉันคิดเอาแต่ต้นดีปลายเลวดีกว่า ฉันพูดถึงพังวิทยุดอนหัวค่ำ แต่ไถลมาถึงน้ำท่วม บางท่านคงจะเข้าใจไปว่า ฉันกลัวน้ำท่วมเต็มทีแล้วก็ได้ เลยอะไร ๆ ก็น้ำท่วม ฉันไม่ได้กลัวน้ำท่วม เมื่อสัก 4—5 อาทิตมานี้

ฉันชักกลัวน้ำท่วมเอามาก ๆ เพราะมีแต่ข่าวที่โน่นน้ำท่วม ทางรถไฟ ที่นี่น้ำเซาะทางรถไฟขุด ที่นั่นน้ำกำลังขึ้น และยังซาบว่าผู้รายงานแถมว่าขึ้นหยู่เรื่อย ๆ เสียด้วย แต่มาบัดนี้ฉันไม่กลัวน้ำท่วม ท่านจะท่วมถึงหลังคาบ้านฉันก็ไม่กลัว ฉันจะสู้ถึงลอยแพไปหยู่บนยอดพูเขาทองก็เอา ทั้งนี้เพราะฉันพบแต่สิ่งดีแล้ว ฉันซาบว่า รัฐมนตรีของเรากลับมาบ้างแล้ว ท่านเล่าว่าไม่น่ากลัว บางท่านเช่น พนะท่าน พรหมโยธี ไปถึงเลยลพบุรี ฉันซาบว่าท่านโทรเลขมาว่าไม่น่ากลัวอุทกภัยหย่างใดแล้ว ข้าวก็เสียไม่มากเท่านึกกัน พนะท่าน ชเวงศักดิสงคราม ก็ไปช่วยทางสาธารนะสุข ท่านข้าราชการผู้ไหย่ผู้น้อยของเราทั้งในส่วนกลาง คือ ในกรุงและในส่วนภูมิภาค คือ ตามหัวเมือง ฉันซาบว่าท่านทำหน้าที่เปนแม่ทัพนายกองรบกับภัยของน้ำหย่างเต็มสติกำลังและปัญญา ทางรัถบาลเล่า ฉันได้ยินว่าในการประชุมคนะรัถมนตรีเมื่อวันพุธที่ 30 กันยายนนั้น ท่านก็ได้ปรึกสาหารือและมีมติทุกหย่าง เพื่อช่วยเปนทัพหนุนรบกับน้ำ ดีหน่อย ไม่ใช่ลงมติใส่ข้าราช

การที่ไม่เอาใจใส่ช่วยราสดรรบกับน้ำ ถานะฉันเปนข้าราชการผู้หนึ่ง ฉันหวังแน่ว่าฉันไม่ต้องถูกไล่ออกเพราะรบกับน้ำไม่เต็มที่ พยานก็คือ ฉันช่วยเชี่ยนเรื่องรบกับน้ำท่วมแล้วเปนหย่างน้อยที่ฉันทำ ถ้าหากฉันถูกลงโทสเพราะละเลยเรื่องไม่ช่วยปราบอุทกภัยคราวนี้แล้ว ฉันต้องขอความกรุนาต่อพี่น้องทั้งหลายเปนพยานฉันด้วยว่าฉันได้ทำตามหน้าที่ของฉันแล้ว หากบกพร่องก็ขอเพียงปลด จะได้ไปหากินที่อื่นได้ และถ้าฉันซาบว่าใครไม่ลงแรงช่วยกันปราบอุทกภัย ฉันจะบำเพ็นตนเปนคนช่างพ้อง ดังนั้นฉันคิดว่ารัถบาลท่านคงกรุนาฉันยิ่งขึ้นด้วย พูดถึงช่วย ๆ กันแล้ว ฉันไม่ลืมเจ้าหน้าที่โคสนาการ ยิ่งทางวิทยุกะจายเสียงด้วยแล้ว ยิ่งน่าชมเสียจริง ๆ ไม่ว่าใครทำดีที่ไหน เปนต้องช่วยเชาทุกแห่งหนทุกซอกทุกมุม ถาฉันมีวาจาสิทธิหย่างเรื่องจักร ๆ วงศ์ ๆ ฉันจะเสกมนต์ให้ท่านนักช่วยล้างเสนียดเหล่านี้ให้สุขกายสุขใจ จะเริ่นด้วยภาภยสทุกประการ และฉันจะเปลี่ยนชื่อท่านเหล่านให้มีตำแหน่งเปนข้าราชการช่วยเพื่อนมนุสไปสู่แดนสวรรคทีเดียว

เมื่อคืนนี้พอดีเวลาวิทยุบันเดงเพลงสั้นเล็นไนหลวง ฉันเกิดระหายน้ำขึ้นมาต้องขอน้ำเย็นดื่ม เมียของฉันเปนคนไปหยิบแลรินมายื่นให้ด้วยตนเอง ฉันดื่มจนหมดแล้วหายระหายน้ำไปได้ เลยต้องนึกถึงคุนของเมียมาก อุส่าห์ทำด้วยตนเอง เมียที่ดีฉันคิดว่าควรทำเช่นนี้แก่ผัว แต่บ้านอื่นท่านทำกันหย่างไร ฉันไม่ชาบ แลฉันก็ไม่กล้าพอที่จะไปสอดรู้ด้วย เกรงจะผิดวัธนธัมไป เวลานี้ฉันระวังผิดวัธนธัมหนักขึ้น เพราะเห็นมีสภาวัธนธัมขึ้นเปนขวันไจของชาติแล้ว เปนการส่งเสิมความดำหริชอบของรัถบาลท่านไปในตัว แม้จะเล็กน้อยก็ต้องไม่ละเว้นจะส่งเสิมท่านไปตามแต่จะทำได้ เพราะท่านทำดี ต้องช่วยสุดแรงของฉันที่มีหยู่ ฉันพูดถึงดื่มน้ำแต่เลยมาเสียนาน ตอนฉันดื่มน้ำนี่เอง ทำไห้ฉันคิดวนเวียนไปมาหยู่นาน ฉันมองดูน้ำไนแก้ว ดื่มได้ ดื่มแล้วเย็นไจ ไม่ปวดท้องด้วย ฉันเข้าไจดีว่าเปนเพราะน้ำสอาด แต่ตรงหน้าฉันน้ำท่วมไปหมด แลไม่เห็นดินเลย เมื่อเปรียบกับน้ำไนแก้วผิดกันไกล น้ำที่ท่วมมาฉันเหม็นเต็มทน นึกว่าถ้ามาหยู่ไนแก้ว ฉันคงดื่มไม่ลงคอ เพราะไห้นึกไนไจว่าเต็มไปด้วยเชื้อโรคสารพัดจะไหลตามน้ำมา แลสารพัดที่เน้

จากส้วม ดูเถิด น้ำเหมือนกันยังผิดกันได้ น้ำในแก้ว เพราะเป็นน้ำประปา ฉันไม่รังเกียด ดื่มแล้วเย็นใจ น้ำที่ท่วมบ้านยังไม่ทันดื่ม พอมองเห็น พอได้กลิ่น ก็นึกถึง เสียแล้ว ดังนี้เอง เมื่อคืนนายแพทย์กระทรวงการสาธารณะสุขท่านจึงบรรยาย สนทนาทางวิทยุ มิให้พวกเราอาบน้ำ ดื่มน้ำที่ท่วมตามถนน ตามคลอง ถูกของท่าน ฉันฟังแล้ว ฉันนึกขอบคุณท่านไม่รู้จักหมดที่คิดในใจ ฉันดื่มน้ำ เพราะฉันร้อน เวลานี้ร้อนมาก มีคนพูดกันว่าน้ำท่วมไปหมดแต่ร้อน ชอบกล ฉันเลยระลึกถึงครูสอนไว้แต่เด็ก ๆ ว่า น้ำเก็บความร้อนความเย็นไว้ได้ดีมาก เมื่อมีแสงแดดกลางวันก็เก็บความร้อนไว้ พอตอนหัวค่ำก็ค่อย ๆ ระบายมาให้พวกเรา เราก็ร้อน พอตอนกลางคืนท่านก็เก็บความเย็นไว้ ระบายให้เราตอนเช้า เราก็เย็นสบายในตอนนั้น ถูกหรือผิดแน่ เห็นจะต้องถามยายชน เพราะเวลานี้ยุงชนเร็ยนมากกว่าสมัยก่อน แต่ทางวัยวุธิเราต้องรู้ดีกว่า ต้องคอยห้ามมิให้เล่นน้ำ ชนไม่เข้าเรื่องมีอันตรายมากด้วย

ท่านที่หยู่กรุงเทพ ฯ ชนบุรี ท่านคงกลุ้มใจ เพราะน้ำมามากชนทุกวัน ฉันเองก็กลุ้มมา 2—3 วัน แต่พอ

ทบทวนดูฉันกลับดีใจ และเลยไม่กลัวน้ำท่วม ไม่กลัวอุทกภัย ไม่กลัวของแพง ไม่กลัวข้าวจะแพงกะสอบละ 40—50 บาท เพราะการที่น้ำท่วมพวกเราทางใต้นี้ สแดงว่าน้ำท่านจะลาเราไปแล้ว โดยไหลลงสู่ทเลหมด เราหย่าไปว่าท่านมากนัก เดี๋ยวท่านจะกลับมาอีก จากกรุงเทพ ฯ ถึงปากอ่าว ระยะทางตามถนนสายปากน้ำก็คงประมาน 30 กิโลเมตรเท่านั้น เมื่อน้ำท่านมาถึงเรายิ่งมากเท่าใด ก็สแดงว่าท่านจะลาไปเร็วและมากเพียงนั้น อุทกภัยก็จะหมดเร็วขึ้นทุกวินาที สาธุ ขอให้ท่านรีบไปทเล สู่ที่ชอบของท่านโดยเร็วเถิด ท่านผู้ใดเห็นสิ่งใดขัดขวางมิให้ท่านไหลลงสู่ทเลโปรดช่วยเจาะช่องให้ท่านไปเสียเร็ว ๆ น้ำท่วมถึงอุทกภัยจะได้หมดเสียเร็ววัน ฉันซาบยิ่งกว่านี้ว่า ทางกรมชลประทาน ทางกรมรถไฟได้รายงานหยู่เสมอว่า เวลานี้ตั้งแต่เหนือปากน้ำโพขึ้นไปน้ำลดหมดภัยแล้วทุกหย่าง ที่ปากน้ำโพก็ลดลงวันละมาก ๆ ที่ลพบุรีก็เริ่มลดลงบ้างแล้ว ถัดลงมาถึงแควป่าสัก แควน้ำคันเหมือนกัน ถ้าทางนี้น้ำมากก็เลยมาผสมกับแม่น้ำเจ้าพระยา หรือพูดง่าย ๆ ว่าน้ำเหนือกับน้ำตะวันออกผสมกัน น้ำก็จะท่วมมาก เดชะบุญ แควป่าสัก

ป่าสัก ปีนี้นาข้นน้อยกว่า พ.ศ. 2460 เกือบ 5 เมตร และเวลานี้ก็เริ่มลดลงมากแล้ว ส่แดงให้เห็นว่าลดลงมาตามลำดับจากเหนือ บัดนี้มาถึงเราชาวกรุงเทพ ฯ ธนบุรี แล้วก็ไปสู่ทเล ฉันจึงคิดว่าปีนี้น้ำอาดไม่มากเท่าปี 2460 ก็ได้ และผลเสียหายก็คงมีไม่มากนัก คงไม่ถึงปี พ.ศ. 2460 ที่ฉันพูดนี้ชักกลัว ๆ เหมือนกัน เพราะเล่นกับธัมชาติเอาแน่ไม่ไคร่ได้ ข้อสำคัญพี่น้องทั้งหลายหย่าไปดื่มท่านหย่าไปอาบเล่นบนถนน หย่าพายเรือเล่นให้มากนัก ประเดี๋ยวท่านนึกว่าเราชอบท่านมาก ท่านอาดหยู่กับเราไม่ไหลไปทเล เราจะลำบากไม่น้อยเลย และที่สำคัญนั้นหมั่นรักสาวัธนธัม ทั้งเคารพทงชาติเวลา 8.00 นาลิกาไว้ให้เคร่งครัด ฉันฝันว่าน้ำท่านจะรีบไปทเล อุทกภัยของแพง ข้าวแพง โรคระบาดจะไม่มี

ฉันพูดมานานหน่อยเปลืองเวลา นึกว่าเปนเรื่องอ่านฟังกันเล่น แม้บกพร่อง ผิดพลาดไปบ้าง ขอประทานอภัยด้วยทุกท่าน.

ขอความสวัสดีจงมีแด่ทุกท่าน สวัสดี.

สามัคคีไทย

1 ตุลาคม 2485

กรุงเทพฯ เปนเวนีสแน่

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อคืนวันศุกร์ ตอนหัวค่ำ ฉันนั่งที่บ้านฉัน ลมพัดช่างทำให้เย็นใจเสียจริงๆ ประกอบด้วยความกรุนาของคนตรีกรมสิลปากร นำเพลงที่ปรับปรุงตามวิธีบันเลงใหม่มาบันเลงทางวิทยุ ฟังแล้วไพเราะดีมาก ทำให้ฉันหายเหนื่อย เห็นจะเปนผลของงาน ที่กัมการส่งเสิม วัธนธัมดนตรีและละคอนได้วางระเบียบขึ้นใหม่เปนแน่ เปนการประหลาดใจของฉันเสียเหลือเกิน ที่ชาติของเราทุกวันนี้มีแต่สิ่งดีสิ่งงามเกิดขึ้นใหม่ๆเสมอ พี่น้องทั้งหลาย ทั้งชาย ทั้งหญิง ยุวชน ฉันคิดว่าเวลากลางวันเราทำงานกันเหน็ดเหนื่อยมามากตลอดวัน ยิ่งเวลานี้น้ำท่วมด้วยแล้ว เรายิ่งพบแต่งาน พบแต่สิ่งกวนใจที่ไหลตามน้ำมา นอกจากต้อง

หาใส่ปากใส่ท้อง ทำงานให้แก่ชาติที่รักอันน่าสงสารของเราแล้ว เรายังต้องเปนห่วงที่นอน หม้อข้าว จะลอยตามน้ำไปอีก ที่หยู่ตามท้องนาก็ยังเปนห่วงข้าว วัวควายจะจมน้ำตายอีกด้วย เปนสิ่งที่ทำให้เราเหนื่อยทั้งกายและใจ ฉะนั้น ถ้าเราไม่พักผ่อน ปล่อยให้สิ่งเหล่านั้นพ้นจากสมองเราชั่วคราว แล้วนอนฟังวิทยุ นอนตากลมเย็นๆเสียบ้าง จะทำให้ท่านอ่อนกำลังและเจ็บป่วยได้ ฉันคิดว่าชัมชาติท่านลงโทสเราเรื่องน้ำท่วม ท่านยังไม่สงสารเราผู้รักสงบ รักยุติธัม แต่ก็หวังว่าท่านคงกรุนาต่อชาวเราไนไม่ช้า ถึงกะนั้นท่านก็ยังมีเมตตาแก่ชาวเราที่ตอนกลางคืนมีลมเย็นใจพัดมา และท่านยังปล่อยให้วิทยุของเราได้ช่วยปลุกปลอบขวันเราไว้บ้าง โดยเห็นใจที่มีบันดาข้าราชการได้กรุนามาบรรยายเรื่องน่ารู้ วิธีป้องกันสู้กับน้ำท่วม มีดนตรีเพราะบันเลงให้ฟัง ฉันคิดว่าที่น้ำท่วมชัมชาติท่านลงโทสเรา เรา—ไทย—เราก็รับและทนสู้จนกว่าน้ำจะแห้ง ฉันจึงเห็นว่าสิ่งดีที่ชัมชาติท่านยังกรุนาใจดีต่อเรา เราก็ควนรับของท่านไว้ด้วย พี่น้อง

ทั้งหลาย เราต้องทำงานสู้กับน้ำ สู้กับอะไร ๆ ในเวลาเดียวกันมาก ยิ่งท่านข้าราชการด้วยแล้ว ฉันคนหนึ่งฉันเห็นน้ำใจท่านจริง ๆ ท่านทำงานกันตัวเปนเกลียว ยิ่งข้าหลวง นายอำเพอด้วยแล้ว ฉันคิดว่าท่านไม่ได้พบหน้าลูกหน้าเมีย ไม่นอนบ้านกันทั้งนั้น เพราะต้องไปช่วยพี่น้องที่ต้องหนีน้ำ ฉันเกรงว่าอาดจะเกิดอนามัยไม่ดีแล้วจะเจ็บไข้กันขึ้น ฉันจึงขออาราธนาคุณพระสรีรัตนตรัยได้โปรดบ่ระทานความปกบักส์รักสาให้พี่น้องชาวไทยจงพ้นจากสรรพโรคสรรพภัยด้วยเถิด ตอนค่ำพักผ่อนหลับนอนกันเสียบ้าง ให้หลับไปกับเสียงวิทยุ ฉันเคยทำ ดีไม่น้อยเหมือนกัน พอตื่นขึ้นสบายใจ เวลาที่ฉันเขียนหยุนลมเย็นพัดมาอีก สบายใจเสียนี่กะไร ขอให้พี่น้องทุกท่านได้รับลมเย็นเช่นฉันด้วย ฉันจะยิ่งเย็นใจเปนทวีคูนทีเดียว

ฉันซาบเรื่องดีหยุ่เรื่องหนึ่งเมื่อ 2—3 วันมานี้ ฉันเห็น พล ร.ท. สินธุ์ กมลนาวิน กลับจากตรวดราชการช่วยประชาชน ฉันได้มีโอกาสพบคุยกัน ทีแรกฉันจำไม่ได้ เพราะหน้าดำ ปากคอแตกเพราะถูกลม ตากแดด

มาหลายวัน ท่านเล่าให้ฟังว่าได้ไปดูตามเขตน้ำท่วมทั่วไป และได้ช่วยเหลือในการกั้นและระบายน้ำ ฉันสอบถามได้ความว่านาของเราชาวไทยจะเสียก็บริเวณลุ่มน้ำเจ้าพระยาเท่านั้น ที่อื่นดีตลอด ยิ่งนาดอนที่ไม่เคยได้ผลกับเขามาตลอด 6–7 ปี มาปีนี้ทำได้ดีมาก เปนการชดเชยนาที่เสียไป นครสวรรคกับกรุงเก่าเห็นจะเสียมาก ช่างเปนเมืองเคราะห์ร้าย ที่เปนเมืองหยู่ตรงแม่น้ำหลายสายมาพบกัน นครสวรรครับน้ำจากแม่น้ำปิง วัง ยม น่าน กรุงเก่าก็รับเอาน้ำที่ปิง วัง ยม น่าน ไหลมารวมเปนแม่น้ำเจ้าพระยา แล้วมารวมกับน้ำป่าสักที่กรุงเก่า ทั้งสองจังหวัดนี้จึงท่วมมาก และก็ไม่ค่อยลดเสียด้วย น่าสงสารชาวจังหวัดทั้งสองนี้มาก ยิ่งชาวกรุงเก่าด้วยแล้ว ย้อนไปดูประวัติศาตรก็ยิ่งน่าสงสารที่สุด บ้านเมืองยังซากแห่งความรุ่งเรืองสมัยโน้นเหลือหยู่มาก แต่ที่พังทลายเพราะมือของข้าศึกก็มาก ซ้ำน้ำยังมากตรงกรุงเก่าอีกด้วย ในเวลาที่เมืองอื่นชาสบายกัน แต่จะทำหย่างไรได้ เปนเคราะห์กัมของพี่น้องที่นั่นเอง ฉันได้แต่บนบาน

92. 089.95911 ส322ส571
ส293ร

สิ่งสักดิสิทธิ์ให้พ้นภัย พบสุขโดยเร็วเท่านั้น แต่หย่างไรก็ตาม ชาวกรุงเก่าไม่สิ้นคนดีหยู่นั่นเอง ฉันจำได้ว่าท่านผู้สำเหร็ดราชการ ปรีดี พนมยงค์ ท่านรัถมนตรียุติธัมธำรงนาวาสวัสดิ์ อดีตรัถมนตรีต่างประเทส ดิเรก ชัยนาม แถะผู้ไหย่อื่น ๆ อีกหลายท่าน ล้วนแต่มีบ้านเกิดที่กรุงเก่าพอเปนขวันปลอบไจชาวกรุงเก่าหยู่ไม่น้อยที่เดียว ฉันคิดว่าพายหน้ากรุงเก่าก็คงจะมีคนดีรับไช้ชาติตามเคย เปนสิ่งน่าคิดว่ากรุงเก่ารับเคราะห์จากน้ำท่วม แต่ก็เปนกรุงที่มีคนดีหยู่มากเหมือนกัน ขอพี่น้องชาวกรุงเก่าโปรดทนสู้ต่อไป สู้กับข้าสึก บรรพบุรุสของท่านยังไม่หนีสู้กับน้ำท่วม คงไม่ถึงสู้กับสงครามหย่างโบรานที่ท่านผ่านมาแล้ว พี่น้องกรุงสรีอยุธยาคงสู้จนสุดกำถังเปนแน่

ฉันรำพันแต่น้ำท่วม พูดไปพูดมา ฉันเหนื่อยเต็มที่ดูไม่คล่องไจเสียเลย แถะคิดว่าจะทำไห้ท่านผู้ฟังเบื่อก็ได้ แต่ก็โปรดประทานโทสไห้ด้วย

คราวนี้มาพูดเรื่องช่วยกันดีกว่า ฉันซาบว่าทางรัถบาลได้มอบไห้ทางกะซวงมหาดไทยเปนหัวแรง แถะมีกะซวง

อันร่วมกัน เพื่อช่วยเรื่องน้ำท่วม หวังว่าการช่วยครานี้คงจะเป็นไปด้วยดี ประสานงานกัน ไม่ต่างแห่งก็ต่างทำ นอกนั้นในส่วนจะช่วยกันเมื่อน้ำลดนั้นเล่า ฉันซาบว่าทางกเสตราธิการได้รับมอบเป็นหัวแรง เตรียมพันธุ์พืชไว้ปลูก เตรียมสัตว์พาหนะไว้จำหน่ายในราคาถูก ๆ เป็นการช่วยเหลือประชาชน ฉันคิดว่างานที่รัถบาลได้ปฏิบัติช่วยเหลือประชาชนเวลานี้ ดูก็เป็นการเป็นงานดียิ่ง แน่ใจเลยจริง ๆ ว่า ชาติส่วนรวมจะไม่เป็นไร ถึงจะหย่างไร จะเป็นหย่างไรก็ตาม ฉันเชื่อว่าชาติของเราปลอดภัยเสมอ ถ้าทำงานด้วยสามัคคี สุขด้วยกัน ทุกข์ด้วยกัน หย่างทุกวันนี้ ท่านดูซิ การเคารพทงชาติ เราทำกันหย่างดี หย่างดูแล้วก็ดีใจน้ำตาไหล เรายังพร้อมใจกันได้ ภัยอะไรเล่าจะมาพล่าชาติไทยที่รักและน่าสงสารของเราได้ ฉันต้องเติมน่าสงสารให้ชาติไทย ก็เพราะถูกภัยไม่รู้สิ้น บางทีชาวโลกจะพากันมาสงสารชาติไทยยิ่งขึ้นกว่าเดิมบ้าง

ฉันพูดมาเพียงนี้ การบันเลงทางวิทยุจบลง ฉันเลยมองดูน้ำในบ้านฉัน เป็นการบังเอินเห็นเงาต้นไม้ในน้ำ

เห็นเงาบ้านฉันในน้ำ แลดูงามดีเหมือนกัน ทำให้ฉันคิดถึงคราวหนึ่งฉันได้ดูภาพยนต์เมืองเวนิสของอิตาลี เมืองนี้มีบ้าน มีถนน แต่ไม่มีที่ดินแลเห็น พ้นบ้านพ้นถนนก็ลงน้ำ ถนนไม่มี มีแต่คลอง ไม่มีรถ มีแต่เรือ ทำให้ฉันเข้าใจชีวิตของชาวเมืองเวนิสได้ดี คงเปนหย่างชาวกรุงเทพ ฯ หรือชาวจังหวัดที่น้ำท่วมของเรานี่เอง ถ้าน้ำท่วมหย่างนี้ หรือมากกว่านี้สักเล็กน้อยหย่างที่ลือกัน และหยู่นาน ๆ เราชาวไทยคงต้องเปลี่ยนการกิน การหยู่เปนชาวเวนิสเปนแน่ ฉันคิดว่าหลายท่านอาดชอบก็ได้ ถ้ามีเงิน แต่หลายท่านคงไม่ชอบ

บัญหาว่าเราจะเปนชาวเวนิสไปนานเท่าไดกัน ฉันซาบว่าเห็นจะถึงสิ้นศุลาคมเสียแล้ว ทางเหนือเขามีแต่เวลาจะสบายขน บางแหงน่าลดลงมาก และลดลงตามลำดับวันละ 20—30 เซ็นติเมตรก็มี แต่จะลดไปไหนกันก็ตามที ท่านก็มาผ่านกรุงเทพ ฯ ธนบุรี นนทบุรี ปทุมธานี นี่เอง บัดนี้แทนที่ท่านจะไปเร็ว ท่านกลับจะหยู่ถึงปลายศุลาคมเสียแล้ว เห็นจะเปนเพราะมีผู้ชอบอาบน้ำในถนน ให้เปนโรคผิวหนัง เปนไข้รากสาด ดุยน้ำเล่น

ให้เท้าเปื่อย พายเรือเล่นให้ถนนพัง เหล่านี้ น้ำท่านคง นึกว่าเราต้องการท่าน ท่านจึงจะหยุ่ต่อไปกะมัง เขาว่า น้ำขึ้นตามดวงจันท แต่มาบัดนี้ดวงจันทจะมาหรือไม่ น้ำทเลก็เกิดขึ้นมาบ้าง เลยดันน้ำในแม่น้ำ ในคลอง ระบาย น้ำไม่ให้ไหลไปทเล น้ำเหนือก็จะรีบไปทเล น้ำทเลกลับดันไว้ ดันกันไปดันกันมาเลยมานองหยู่ที่กรุงเทพ ฯ ธนบุรี นนทบุรี ปทุมธานี เลยเปนเวนิสหย่างที่เราเห็นทุกวันนี้

จะเปนหย่างไรก็ตามที ฉันสบายใจที่เห็นท่านข้าราชการทำการงานกันไม่กลัวเหนื่อย และไม่กลัวน้ำ พี่น้องประชาชนเล่าก็ไม่กลัวอะไร ฉันมีเพื่อนบ้านใกล้เคียงวันหนึ่งเร็วๆนี้ ฉันเห็นหยู่ห้องแถว พอน้ำท่วมก็ช่วยกันยกแคร่ไนห้องเพื่อหนีน้ำ ฉันบ้านไหย่กว่า มีคนมากกว่า เลยสั่งให้คนไปถามว่าจะให้ช่วยอะไรไหม และขอแรงแพทย์ไปเยี่ยมด้วย พี่น้องเรือนเคียงของฉันตอบว่าสบายดี ขอบใจ ยังไม่มีอะไรเดือดร้อน และไม่เจ็บไข้อะไร ฉันซาบน้ำใจของพี่น้องเหล่านี้แล้ว ตื้นตันใจ ช่างเปนนักสู้เสียจริงๆ ยิ่งกว่านั้นเวลาเคารพทงก็ทำการเคารพดีด้วย ไม่ยอมแพ้น้ำ ยืนตรงไนน้ำนั้นเอง ฉันเห็น

แล้วฉันก้มหัวเคารพในน้ำใจของท่านเหล่านั้น ฉันมองดูทีไร ฉันอิถานขอให้เพื่อนบ้านที่ดีของฉันเหล่านั้น จงมีความจเรินยิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด ถ้าฉันมีโอกาสวันใดจะส่งเสิมให้มั่งมีได้ ฉันจะทำ เพื่อฉันจะได้สบายใจ พูดมานี่เปนน้ำใจของประชาชาติไทยเรา

ฉันพูดถึงช่วยเพื่อนมนุส แต่ท่านคิดไหมว่าน้ำท่วมหมด พวกนกจะไปหยู่ที่ไหน หาอาหารกินหย่างไร ฉันเข้าใจวิธีของนกดี เวลานี้ในเขตน้ำท่วมไม่มีนกเหมือนปรกติ ฉันคิดไม่ผิด พวกนกคงไปหยู่ตามบริเวนจังหวัดน้ำไม่ท่วมหรือที่ดอน พวกนกดีกว่าเรา เพราะบินไปได้ มีทางแก้ก็แต่หนี ส่วนมนุสฉลาดกว่าแน่ เราไม่หนี แต่เราแก้ ทำที่น้ำท่วมให้เปนที่น้ำไม่ท่วมได้ ตามคำแนะนำทางวิทยุ และสติปัญญาของเราเอง ดูเถิด บินี้ ชั้มชาติท่านลงโทสไม่ใช่แต่มนุส แม้กะทั่งนก วัว ควาย ท่านลงโทสหมด ดูท่านไม่สมเพชเวทนาเสียเลย บางทีท่านอาดเคืองที่มนุสรบกันก็ได้ เพราะรบกันไหย่คราวใดดูมีน้ำท่วมไหย่ทุกที พอเลิกน้ำท่วม มนุสก็เลิกรบกัน เช่นคราวมหาสงครามโลกที่แล้วมาเปนต้น ฉันคิดว่าถ้า

สงครามทุกวันนี้เลิกเมื่อน้ำลดหย่างคราวก่อนได้ ฉันคิดว่าทุกท่านคงชอบใจ เพราะจะได้เปิดไฟกันสว่างเสียที่

ฉันพูดมามากเรื่อง บางทีจะทำให้เปนที่รำคานแก่ท่านผู้ฟังบ้าง ก็ขอประทานอภัยด้วย ก่อนจบท่านหย่าลืมว่านาทางเหนือลดลงมากขนทุกวน ทางกรุงเทพ ฯ นามากขึ้นจนกว่าน้ำทเลจะไม่ขึ้นดันไว้ เขาทายกันว่าสันตุลาคมนี้ แลส่วนรวมของชาติไม่มีเสียหายอะไรมากมายนัก ข้าวไม่แพงแน่ ประกอบกับบริสัทข้าวไทยได้ช่วยขายข้าวให้ด้วย ก็ยิ่งประกันความแน่นอนมากขึ้น หย่าตุนข้าวไว้มากมาย จะเสียเงินเปล่า ๆ โปรดเก็บเงินไว้ใช้ในสิ่งจำเปนอันอาดจะเกิดขึ้นดีกว่า ฉันคิดเช่นนี้จึงเล่าสู่ท่านฟังตามสติปัญญาจะทำได้

ขอความสวัสดีจงมีแด่ท่านทั้งหลาย

สวัสดี

สามัคคีไทย

4 ตุลาคม 2485

ไต้พระจันทไม่มีของไหม่

ของ

"สามัคคีไทย"

เวลานี้ น้ำในกรุงเทพ ฯ ธนบุรี ขึ้นมากเต็มที่ แล ไปทางไหนมีแต่น้ำ ฉันมีโอกาสลงเรือเล็กไปดูตามห้องแถว ติกแถวหลายแห่งในพระนคร รู้สึกกลุ้มใจแทนเจ้าของบ้านเหล่านี้เสียจริง ๆ ติกถึง 4–5 ทุ่ม พี่น้องเหล่านั้นยังนั่งสาละวนแต่กันน้ำบ้าง ยกพนวดน้ำ ขนของหนีน้ำ ดน่าเหนียยแทน แต่ฉันเห็นท่านเหล่านั้นสแดงในใบหน้ามิได้ท้อถอยหวังเอาชนะน้ำ มิให้ของอันมีค่าตามถานะแต่ละครัวต้องเสียเพราะเปียกน้ำ ดีแล้วพี่น้องทั้งหลาย ความพยายามของท่านในการหนีน้ำต้องสำเหร็ดแน่นอน เพราะซาบว่า น้ำจะหยุดขึ้น มีทางจะเบาบางลงเร็ว ๆ นี้ทั้ง ๆ ที่ฝนตกลงมาเติมอีก ฝนที่ตก

มานดูเพิ่มแรงขึ้นเพราะน้ำท่วมหยู่แล้ว ก็ยังตกมาอีก ทำให้ใจฉันนึกเห็นเม็ดฝนช่างโตเสียจิง ๆ เพราะแต่ก่อน ฝนตกก็ลงดิน ไม่ไคร่มีเสียงน่ากลัว แต่เวลานี้ตกลงน้ำ ดูฝนเม็ดหนึ่งเมื่อตกลงน้ำก็ดังเปนน้ำก้อนใหย่มาก ทำให้น่ากลัว แต่มีผู้ใหย่ว่า เปนฝนปลายริดู เพราะเดือนหน้าฝนจะหมด ท่านจะไม่ตกต่อไปก็ต้องมาถามนุส โปนการไปถามาไหว้ บีนี้ พูดถึงฝน พูดถึงน้ำ ดูช่างมีวัธนธัมเสียนี่กะไร ทำตามระเบียบ ไม่เสียวินัย ละมุนละม่อม เห็นจะกลัวผิดกดหมายวัธนธัมก็ได้ เช่นน้ำจะท่วม ก็ไม่ท่วมตูมตามมา หย่างไนต่างประเทส เขาว่าน้ำจะท่วม 6–7 ชั่วโมง ท่วมหมด คนตายมาก พออีก 6–7 ชั่วโมง น้ำก็แห้งหมด แต่ของเรา ท่านมากขึ้นวันละเล็กละน้อย พอให้เรามีเวลาหนีได้ ถ้าเราคิดจะหนีไปที่ปลอดภัย เวลาท่านจะลงก็ลงช้า ๆ ไม่ลงเอะอะ หยู่กับเรานาน ๆ ถ้าเราใจไม่เย็นพอก็หยู่ไนเกนน้ำกวนโทสะจะไปก็ไม่ไป นอนเจิงนิ่งหยู่ได้ เขาว่าคนเรามีความคิดหยู่ 2 พวก พวก 1 เห็นอะไรดีหมด น้ำมาก็ว่าดีแล้ว

ขอบใจ น้ำลดช้า ๆ ก็ว่าดีแล้ว ขอบใจ ไฟไหม้บ้าน ก็ว่าดีแล้ว ขอบใจ ตายก็ว่าดีแล้ว ขอบใจ อีกพวก 1 เห็นอะไรไม่ดีไปหมด มีบ้านโตหยู่ดีก็ไม่ชอบหยากไปหยู่ กะท่อมกลางนา บอกว่าบ้านไหย่หยู่ไม่เห็นสบาย กิน ข้าวดี อิ่มหนำสำราน ก็บ่นว่า เบื่อการกิน เสียเวลา เมียยากันไกร ได้เลื่อนตำแหน่งก็ว่าไม่ชอบ เพราะจะ ต้องรับงานมาก มีเมียก็ว่าไม่ดีรำคาน บังเอินเมียตาย หรือต้องเลิกกัน ตอนนี้ก็ว่าหยู่คนเดียวเหงาจิง ๆ สู้มี เมียไม่ได้ ส่วนฉันเอง ถ้าหากจะมีท่านที่เคารพถามฉัน ว่า หยู่พวกไหน ฉันขอเรียนตอบว่า ฉันไม่เอาหย่าง พวก 1 – 2 ที่กล่าวมาแล้วนั้น ตรงนี้ต้องขอประทานโทส ไม่ใช่จะแสดงตนเปนคนดีวิเสส ฉันคิดเอาพวกที่ 3 กล่าว คือ อะไรจะเปนประโยชน์แก่การสร้างตนเอง สร้างครอบ ครัว และสร้างชาติ ตามคำแนะนำของรัถบาลท่านแล้ว ฉันว่าดีแล้ว ขอบคุน และจะทำตามนั้นทุกวิถีทาง ดังนั้น น้ำท่วมคราวนี้ฉันไม่ชอบ ที่ท่วมมากเกินไป ไม่เปน ประโยชน์แก่การสร้างตนเอง สร้างชาติอะไรเลย ในบริเวน

ดุมน้ำเจ้าพระยา ทำให้ชาวบ้านชาวนาเดือดร้อน ไม่มีที่หยู ข้าวของเสียหายบ่นปี ฉเพาะหย่างยิ่ง ชาวนาข้าวจมน้ำตายหมด จะทำให้อดข้าว และทำให้งบประมานแผ่นดินได้น้อยลง เพราะชาวนาที่รักของเราเหล่านี้ จะไม่มีเงินเสียพาสี่อากรช่วยชาติ ชาวสวนก็เช่นเดียวกัน ต้นผลไม้ตายไปมาก ทนนอนในน้ำไม่ไหว รากเน่า ทำให้ชาวสวนต้องเสียเงินทองวิดน้ำ ที่สุดก็ต้องดุมจมน้ำไปมากมาย ทำให้รัถบาดเก็บพาสี่อากรไม่ได้ ทำให้ชาวสวนลำบาก เพราะไม่รู้จะไปเอาอะไรขายเพื่อได้เงินมาซื้อของกิน ของใช้ พูดให้กว้างออกไป ฉันคิดว่า เวลาทำงบประมานปี 2486 เสนอสภาผู้แทนราสดรแล้ว รัถบาดฉเพาะหย่างยิ่ง ท่านรัถมนตรีคลัง บริภันท์ยุกิจ คงจะบอกแก่พวกเราว่า ปีนี้งบประมานทำแล้ว ปิดหิบไม่ลง ซึ่งเปนสัพท์ที่ฉันได้พังแล้วร้อนอกตามไปด้วย คำปิดหิบไม่ดงนี้ ไม่ใช่เหมือนท่านทั้งหลายเข้าใจเวลาเดินทาง แล้วเอาเสื้อผ้าใส่จนเต็มถ้นหิบ แล้วปิดฝาไม่ดง คำของทาง กัมการทำงบประมานแผ่นดิน หมายคนละ

หย่างกับที่กล่าวนี้ ท่านหมายว่างบประมานรายจ่ายมาก กว่ารายได้ เลยไม่รู้จะไปเอาเงินที่ไหนมาเติม จะเพิ่มพาสี่ก็ไม่ได้ เกรงจะรบกวนราสดรมากเกินไป ยิ่งบีนน้ำท่วม ฉันคิดว่าจะมีคนเสนอให้งดเก็บหรือลดพาสี่อากร กันดาสดื่น แต่ฉันเห็นใครเสนอคงแพ้ทางรัถบาล เพราะฉันซาบว่าท่านพิจารนาทางปรับปรุงพาสี่อากร มียกให้บ้าง เลิกบ้าง งดเก็บชั่วคราวบ้าง เพิ่มขนบ้าง ให้เหมาะแก่ที่ประชาชนต้องอุทกภัยคราวนี้ ฉันต้องขอขอบใจในความรอบคอบของรัถบาลนี้ ดูคิดล่วงหน้าเหมาะเจาะดีไม่ต้องมีใครเตือนเลย เสียอย่างเดียวที่รัถบาลนี้ทำไมไม่ให้น้ำท่วมบีนไม่ได้ แต่ก็น่าให้อภัยท่าน เพราะธัมชาติไม่มีใครจะพูดขอร้องกับท่านได้ นอกจากป้องกันหรือช่วยทำให้หนักเปนเบา หย่างที่รัถบาล ข้าราชการ ข้าหลวง นายอำเพอ ได้ปติบัติหยู่หย่างเต็มที่เวลานี้

ฉันพูดถึงชอบไม่ชอบเรื่องน้ำท่วมบีน ฉันได้กล่าวมาว่าฉันไม่ชอบเพราะอะไร และได้เลยไถลไปพูดถึงการทำงบประมาน เปนการเกินขอบเขตไปก็ได้ แต่เขียน

แล้วปากกาพาไป เพราะตั้งแต่มีการปรับปรุงภาษาไทย และมีสมาคมวรรนคดี มีวรรนคดีสารเกิดขึ้นเปนปฐม เริกส์ในประวัติของชาติไทย ก็ทำให้มีนักประพันธ์มากขึ้น มีการประพันธ์ โคลง กลอน และร้อยแก้ว ร้อยกรอง กันมากขึ้น ซึ่งฉันยินดีจนพดไม่ถก พระองค์เจ้าวรรน ไวทยากร ท่านผู้ชงเชี่ยวชาญทางวรรนคดีของไทยผู้หนึ่ง รับหน้าที่เปนแม่ทัพทางวรรนคดีของไทย ท่านก็นำไป หย่างรวดเร็ว วันหนึ่งฉันคิดว่า ท่านจะได้รับคำเร็ยก ท่านไหม่ว่า ท่านผู้นำวรรนคดีไทยก็ได้ ฉันตามท่านไป แล้ว จึงชอบเขียนมาเสนอเจ้าหน้าที่วิทยุไม่รู้จักจบ แต่ ท่านเจ้าหน้าที่ก็ดีกับฉันเสียจิง ๆ ส่งไปให้ท่าน ท่านไม่ เคยเก็บเข้าฉันชักเลย ท่านกรุนาอ่านให้พังเสมอ ๆ คน อ่านก็อ่านดีเสียด้วย ชัดเจน เว้นวัค เว้นตอน เข้าใจ ง่าย แต่ฉันคิดกริ่งเกรงใจหยู่ว่า สักวันหนึ่ง อาดถูก เก็บก็ได้ เพราะปากกาพาไป บางทีตอนฉันถูกน้ำท่วม มากเข้าหรือตอนมีภัยมากวนเมืองไทยไม่รู้สิ้น ฉันคงจะ เขียนว่าคนแตกสามัคคี ว่าคนไม่ช่วยกันล้างชาติ ว่าคน

ที่เห็นแก่ตัว หย่างแรง ๆ เข้า ดังนั้น ท่านอาดเก็บเรื่องของฉันลงหีบก็ได้ แต่ฉันจะพยายามทำใจเย็น ฉันจะไม่พูดก้าวร้าวใคร ปล่อยให้น้ำท่วมคับอกไปเองดีกว่า

น้ำท่วม ฉันไม่ชอบ ฉันได้พูดมาแล้ว แต่ฉันชอบน้ำท่วมหย่างบีนี้ ก็ดีเหมือนกัน เพราะข้าวในนาของเรานอกจากในจังหวัดนครสวรรค ลพบุรี กรุงเก่า สิงห์บุรี ปทุมธานี ที่มีเคราะห์มากแล้ว นอกนั้นก็มีเสียเล็กน้อย และดีกว่าบีที่แล้วก็มาก ดูจะจิงหย่างมีพูดกันทั่วไป หรือจะไหลตามน้ำมาก็ได้ว่า **น้ำท่วมดีกว่าฝนแล้ง** ฉันเขียนเรื่องนี้ในเรือที่หน้าสาลากลาง จังหวัด ปทุมธานี ฉันจึงยกเอาปทุมธานีเปนชื่ออ้าง ท่านเหล่านั้นคงบอกว่าน้ำท่วมพอควนดีกว่าฝนแร้ง พูดกันได้เปนสองนัย ดังนั้นสุดแต่ใครจะหยู่ที่ใด ก็ไม่หยากรับเคราะห์ด้วยกันทั้งนั้น หยากให้พืชผลของตนงอกงามดีทุกคน แต่ก็ไม่มีใครเนรมิตได้ ให้เปน น้ำดี ฝนดี ข้าวดี ปลาดี ด้วยทุกปีทุกแห่งหน ฉันคิดว่ามนุสอาดทำให้ข้าวดี ปลาดี ได้ ก็ด้วยการล้างชลประทานให้ดี ถ้าน้ำมาก ก็มีทางระบาย

ไปให้เร็ว ถ้าน้ำน้อยก็กักน้ำไว้แล้วระบายเข้านา สวนปลาดีก็ต้องช่วยกันขุดบ่อเลี้ยงปลา หรือช่วยกันเลี้ยงสัตว์น้ำที่เป็นอาหาร ตามคำแนะนำของเจ้าหน้าที่ ถ้าไม่รู้จริง ให้ไปดูสวนตัวอย่างของกสิตรที่บางเขน มีสารพัดอย่างจะดูได้ ที่นั่นยังแถมจะพบการเลี้ยงไก่ ขายไข่กันอย่างเป็นล่ำเป็นสัน ซาบว่าจะตั้งบริษัทไข่วัชนชัย ทุนจำนวนแสนอันไนเดือนนี้ด้วย ไข่เวลานี้ฟองละถึง 10 สตางค์ก็มี ฉันคิดว่าบริษัทไข่ไหม่นี้จะทำให้ไข่มีราคาถูกลง และมีกินกันทั่วถึง พูดย้อนต้น เราจะให้ฝนดีน้ำดีทั่วถึงนั้นเห็นจะยาก ธัมชาติคงจะไม่ตามใจเราเป็นแน่นอน ดังที่เห็นทุกวันนี้ น้ำดีเกินสมควรจนบางท่านว่าสุดแสนจะทนทานได้เสียแล้วก็มี

ฉันพูดมาตอนต้นว่า ทั้งน้ำ ทั้งฝน ดูถือระเบียบจัดมีวัธนธัมดีจริง ๆ ฉันพูดเรื่องน้ำมายาว เพราะเวลานี้ถ้าใครไม่พูดเรื่องน้ำ ก็คงจะเป็นท่านที่ไม่หยู่แคว่แม่น้ำเจ้าพระยากับเราเท่านั้น ฉันหยู่แคว่น้ำเจ้าพระยา ฉันเลยพูดแต่เรื่องน้ำ จบเรื่องน้ำฉันเริ่มเรื่องน้ำฝนอีก ช่างตก

ลงมาทั้ง ๆ ที่พวกเรามีน้ำท่วมหม้อข้าวแล้ว ยังเติมลงมาอีก แต่โทษท่านไม่ได้ เพราะเปนทำเนียมตอนปลายริดูฝน ก็ต้องตกสั่งเปนการร่ำลาพวกเรา ถ้าไม่ตกสภาวัธนธัมคงจะตำหนิท่านได้ ฉันเชื่อว่า ท่านคงไม่ตกไปนาน เพราะถ้านานจนสุดแสนจะทนได้ พวกเราอาดว่าท่านทำเกินวัธนธัมไปก็ได้ ฉันขอผ่านเรื่องน้ำ น้ำฝนไว้เพียงเท่านี้

ฉันคิดจะจบ เพราะเกรงคนอ่านเรื่องนี้จะเหนื่อย และท่านผู้ฟังจะเบื่อ หยากเปลี่ยนฟังเพลงหรือข่าวทางวิทยุบ้าง แต่ก็จบไม่ลง เพราะฉันได้พูดมาตอนต้นว่าสมาคมวรรนคดีมีแล้ว นอกจากทำให้ฉันเปนนักเขียนขึ้น ยิ่งเขียนก็ยิ่งสนุก ยิ่งเขียนก็ยิ่งมีเรื่องมาก บางทีปากกาพาไปก็มี ฉันคิดแล้ว เห็นชัดว่า วรรนคดีนดีมาก ช่วยทำให้สมองงานยุ่งสมอง ทำให้มีอะไร ๆ เกิดขึ้นแก่ผู้เล่นมากมาย ท่านผู้ใดยังไม่ได้เล่น ฉันขอเชิญให้ทดลองดู จะได้ประโยชน์แก่ตัวท่าน และแก่ชาติ ในทางส่งเสริมวัธนธัมภาสาไทยด้วย เรารักตัวเรา เรารักชาติ เราก็ต้อง

รักภาสาของเราด้วย มีเขาพูดกันว่า สินค้าเดินตามทาง ฉันว่าทางเดินตามภาสา เมียฉันเลยแถมว่า คงคาเดินเข้าพารา เลยท่วมบ้าน เราเลยต้องเดินทางมาปทุมธานี ดูน้ำท่วม ฉันพูดเรื่องน้ำท่วม ฝนตก นิดจะจบหลายหนมาแล้ว จบไม่ลง หัวใจของฉันเวลานี้เห็นจะปักหยู่ที่น้ำท่วมแน่แล้ว จากน้ำไม่ได้จนกว่าน้ำจะแห้ง และพี่น้องทั้งหลายพ้นภัย

ฉันนั่งเรือมาตามลำน้ำเจ้าพระยา ถึงเมืองปทุมธานีราว 5 ทุ่ม ฉันมีโอกาสได้ดูน้ำท่วมจริง ๆ กับเขาบ้าง ในแม่น้ำกระแสน้ำไหลลงแรงพอใช้ ทำให้ฉันดีใจ เพราะน้ำคงจะรีบลดแล้ว เรือที่ฉันโดยสาร ต้องแล่นฝ่ากระแสน้ำหย่างแรงตลอดทาง แต่เรือก็พาฉันมาถึงจุดหมายได้ ทำให้ฉันนึกฉงนที่มาทวนน้ำก็ได้ เห็นจะเปนเพราะเรือของฉันมีกำลังแรงยิ่งกว่ากระแสน้ำ ประเทศชาติของเราก็เห็นจะเปนทำนองนี้ เราหยู่ในยุธภัย อุทกภัย แต่ฉันเชื่อว่า ชาติไทยคงจะมีแรงสามัคคีพอที่จะไปถึงที่หมายได้ ปลอดภัยด้วย ฉันผ่านสพานพระราม 6 น้ำไหล

ปะทะเสาสพานแรงมาก สพานยังหยู่สูงกว่าน้ำมาก ผู้สร้างคิดถูก ทำไว้สูงมากพ้นน้ำ แม้น้ำจะมากกว่าปีนี้อีก 4—5 เมตร แต่ตรงกันข้าม แม้บ้านเรือนราสดรมาก หลังจมน้ำจนมิดครึ่งหลังคาก็ดี ที่ไม่ท่วมถึงพื้นก็มีมาก ดูจะมากกว่าที่ท่วมจนไม่อาดหยู่ได้ ถ้าต่อไป ผู้ที่น้ำท่วมบ้านมาก ๆ ได้สร้างให้สูงขึ้นหย่างคนอื่น หรือผู้จะสร้างบ้านใหม่ ได้สร้างบนดินไม่สร้างในน้ำแล้ว ก็จะทำให้บ้านเหล่านั้นปลอดภัย ฉันหยากเห็นมีบทกดหมายให้ประชาชนสร้างบ้านให้ห่างตลิ่งหย่างน้อยสัก 20—30 เมตร ก็จะเปนระเบียบส่งเสิมอนามัยดี และพ้นจากน้ำท่วมด้วย

ฉันแวะที่นนทบุรี ฝนกำลังตก ฉันได้รับเกียรติยสได้พบและสนทนากับผู้บันชาการเรือนจำบางขวาง คลังจังหวัด รักสาการแทนข้าหลวง นายอำเพอเมืองนนทบุรี และข้าราชการอื่น ๆ ทุกท่านได้เล่าถึงการสู้กับน้ำหย่างสนุก ฉันฟังแล้วเหนื่อยแทน หน้าดำ ตัวดำเปนรอยเสือ นายอำเพอเล่าให้ฟังว่า สวนในเขตอำเพอนี้ เจ้าของได้

พยายามถมคันกั้นน้ำ ถึงกับรื้อเรือนไปกันน้ำ แต่ส่วนมากสู้ไม่ได้ ทางฝั่งตะวันตกแม่น้ำค่อยยังชั่ว มีเหลือบ้าง ฉันถามว่า สวนที่จมน้ำ ผลไม้ตาย จะทำหย่างไร ท่านนายอำเพอบอกว่า ได้เตรียมหาพันธุ์ผักไว้ให้ปลูก เพราะผักสวนครัวคงจะตายหมด อาดพอประทังให้ชาวสวนมีงานเลี้ยงชีพไปได้ จนกว่าต้นไม้ยืนต้นอื่น เช่น ทุเรียน จะโตขึ้นมีผลดังเดิม ตามที่นายอำเพอชี้แจงนี้ดีมาก ฉันชาบว่าตรงกับความคิดของรัถบาล เพราะชาบว่า รัถบาลได้ตั้งงบประมานทางกเสตราธิการ เพื่อจัดหาพันธุ์ผักแถะพืชเปนเงินสองแสนห้าหมื่นบาท เพื่อให้ราสดรได้มีพันธุ์พืชปลูกไปก่อน จนกว่าจะถึงรีดูปลูกข้าว หรือจนกว่าราสดรจะมีงานเลี้ยงตัวเองหย่างอื่นได้พอเวลาอันควน ฉันดาท่านข้าราชการจังหวัดนนทบุรี พร้อมกับขอบคุนหย่างสูงที่กรุนาชี้แจง ฉันจับใจหย่างยิ่งที่เห็นหน้าตาของบันดาข้าราชการเหล่านั้น ได้บำเพ็ญตนเปนผู้ช่วยเหลือราสดรของท่าน โดยไม่เห็นแก่เหน็ดเหนื่อย ขอคุนพระสรีรัตนตรัยได้รักสาคุ้มครองให้ท่าน

มีความสุขความจเรินยิ่ง ๆ ขึ้นไปเถิด ผู้ที่ช่วยคนตกทุข
ได้ยากเปนจำนวนมากเช่นนี้ ฉันดูมีทางที่ชื่นบานมาก
ท่าที่สบายใจ เหมือนกลับจากการไปทำบุญตักบาตร
นั่นเอง

ฉันมาถึงเมืองปทุมธานีดึกแล้ว ตลอดทางฉันอาศัย
ไฟฉายของ เรือส่องดู บ้านพี่น้อง ของเราตาม ริมฝั่งแม่น้ำ
มีสภาพน่าสงสาร หย่างที่ฉันเล่าข้างต้น บางบ้านจมน้ำ
ถึงครึ่งหลังคาก็มี แต่ใจยังดี เพราะเชื่อว่า หย่างไรก็
ไม่มีใครถึงจมน้ำตายเปนแน่ เพราะบ้านเรือนที่ไม่จมน้ำ
และยังหยู่กันได้ดีมีจำนวนมากกว่ามาก ผู้ที่บ้านจมน้ำ
อาดอาศัยเพื่อนบ้านหยู่ได้ชั่วคราว ยิ่งเปนคนดีมีศีล มีธัม
ไม่เปนคนเกะกะด้วยแล้ว ถึงจะจนเท่าใด ถึงจะจมน้ำ
จนหมดบ้าน ฉันคิดว่าพี่น้องเพื่อนบ้านเรือนเคียง คงยินดี
ช่วยและให้ที่พักอาศัยเปนแน่ ฉันคิดยาวออกไปหน่อย
ให้นึกว่า คนดี คนที่มีคนรัก คนไม่ชอบเกะกะร้าวราน
เพื่อนบ้าน มีศีลมีธัมนั่น แม้จะจมน้ำ ก็ยังมีคนช่วย
เหมือนกัน

เมื่อถึงปทุมธานี ฉันซาบว่าที่จังหวัด ต้องอุทกภัยมากกว่าแห่งอื่นในเวลานี้ เพราะน้ำทางเหนือลดลงมากแล้ว แม้ที่กรุงเก่าเองก็ลดลงวันละ 4–5 เซ็นต์ น้ำเลยมาท่วมหยู่มากที่ปทุมธานีและทุ่งรังสิต ระดับน้ำสูงกว่าถนนดอนเมืองประมาน 1 เมตร แต่เวลานี้จักจะหยุดสูงขึ้นแล้ว นับแต่นี้ไปจะมีแต่เบาบางลง ท่านผู้พึ่งคงนึกว่า ที่ปทุมธานีและทุ่งรังสิตนั้น พี่น้องของเราจะจมน้ำตาย และอดหยากกันบ้าง ฉันได้พบกับท่านข้าหลวงปลัดจังหวัดปทุมธานี ท่านกรุนาชี้แจงว่า เวลานี้ไม่เปนอะไรแล้ว เพราะได้จัดแพซุง ว่าที่ปทุมธานีมีมาก จ่ายให้ราสดรพักอาสัย และเสิมบ้านขึ้นสูงจากน้ำตามแต่จะทำได้ ส่วนอาหารก็ได้เริ่มแจกข้าวสารแก่ราสดรในวันที่ 8 นี้ 650 กะสอบ ส่วนในทุ่งรังสิต ทางมหาดไทยได้ส่งเรือพร้อมด้วยอาหารไปช่วย ทางกลาโหมก็ส่งหน่วยทหานโยชาชิการ พร้อมด้วยเสื้อและสเบียงอาหารไปช่วยด้วย ดูการช่วยเหลือคราวนี้เปนไปด้วยดียิ่ง พร้อมเพรียงกันดีมาก ข้าราชการทันคนแต่มีด จ่ายข้าวสาร

กันเรื่อย ฉันเห็นแล้วรู้สึกหายใจโล่งอก ที่สำคันไม่มี ใครจมน้ำตายเลย อดอาหารถึงเปนอันตรายก็ไม่มี ยิ่งกว่านั้นบางอำเพอ นายังดีหยู่กีมี นี่แหละเปนผลของการสามัคคี เห็นอกราสดร สุขด้วยกัน ทุขด้วยกน ประกอบกับการทำจิง และฉันต้องขอชมเชยท่านข้าหลวงปทุมธานี และข้าราชการในจังหวัดนี้เปนหย่างยิ่ง ขอให้ท่านจเรินยิ่งๆขึ้นไปเถิด

สาสากลางจังหวัดปทุมธานี เขียนว่า ส้าง พ.ส. 2460 ฉันอ่านแล้วให้นึกถึงเรื่องเก่าขึ้นมา ปีนี้ พ.ส. 2485 น้ำท่วมมาก และ พ.ส. 2460 ก็มาก ห่างกัน 25 ปีพอดี ฉันขอเตือนยุวชนไว้ว่า ให้ระวัง พ.ส. 2510 อีก 25 ปีข้างหน้า น้ำจะท่วมอีก ทีบอกนี่จะผิดก็คงไม่กี่มากน้อย เมื่อไกล้ พ.ส. 2510 ปีใด ฝนทางเหนือตกหนักแล้ว ฉันคิดว่าปีนั้นน้ำจะมาก อุทกภัยจะมีหย่างปีนี้ เพื่อมิให้ลำบาก ควนจะเตรียมตัวล่วงหน้าไว้ให้พร้อม ธัมชาติย่อมมีระเบียบ ถึงคราวจะผันแปรไปหย่างใด ถ้าเราจดสถิติไว้แล้ว ก็เปนการพยากรน์ได้ไกล้เคียงที่สุด ได้พระจันทไม่มีอะไรใหม่เลย เปนของแน่แท้

ฉันพูดมาเพียงนี้ ยาวเต็มที ลงเอยไม่ได้ พอจะจบ ฉันเห็นนกจำนวนมาก มาจับหยู่ที่ต้นไม้ใหย่ ฝั่งตรงข้ามกับสาลากลางจังหวัด พวกนกเหล่านี้จับเสียจนต้นไม้ไบโกร่นหมด สารพัดชนิดของนก ต่อไปถ้านกพวกนี้ไม่เปลี่ยนไปจับที่อื่นเปนที่พักเสียบ้าง ฉันว่าต้นไม้เหล่านั้นตายแน่นอน ไนเวลาเดียวกัน ที่หน้าสาลากลางจังหวัดกำลังแจกข้าวสารกัน ทำให้ฉันนึกถึงรัถบาลว่า ถ้าทุกคนต้องกินข้าวแจกรัถบาลแล้ว รัถบาลก็เปนหย่างต้นไม้ที่นกจับจนไบร่วงนั่นเอง ใครมีทางช่วยตัวเองได้ก็ควนช่วยบ้าง ต้นไม้รัถบาลจะได้แตกไบ แตกกิ่งก้านสาขา เปนการเพิ่มพูนความวัธนาถาวรของชาติไทยเราต่อไป ฉันพูดมายาวเต็มที ขอลาแน่คราวนี้ แม้มีการพูดยืดยาวไปบ้างหรือบกพร่องประการใด ขอท่านที่เคารพทั้งหลาย โปรดประทานอภัยให้ฉันด้วย.

ขอความสวัสดีมีชัยจงมีแก่มวนพี่น้องทุกท่าน

สามัคคีไทย

8 ตุลาคม 2485

อะไรบ้างไม่มีคู่

ของ

"สามัคคีไทย"

วันนี้ตรงกับ 13 ตุลาคม เลข 13 บางคนว่าเป็นเลขไม่ดี เพราะทำอะไรเป็น 13 แล้วมีแต่เคราะห์ร้าย แต่บางคนก็ว่า 13 เป็นโชคดีก็มาก แต่สำหรับฉันเห็นเลข 13 วันนี้ดีจริง ๆ เพราะเมื่อวานนี้ ฉันกลับจากไปดูน้ำท่วมที่ต้นคลอง 1 และเมื่อคืนนี้ได้ไปทางเรือถึงหน้ากะซวงกลาโหม พอกลับมาเลยนอนหลับสบาย ตื่นขึ้น 6.00 น. วิ่งไปดูหลักวัดน้ำในบ้านตามเคย ฉันดีใจจนพูดไม่ถูก ดีใจเหมือนครั้งได้นั่งฟังวิทยุถ่ายทอดพิธีรับมอบดินแดนที่พระตะบองเมื่อ 2 ปีมาแล้วนั้น เพราะบ้ายบอกระดับน้ำในบ้านฉันเห็นเลข 80 ซม. ชัดเจน เมื่อวานนี้ระดับน้ำในบ้านฉันขึ้นสูงถึงเกือบ 95 ซม. วันนี้เช้าฉันมีกำไร น้ำ

ลดลงเกือบ 15 ซม. คุณพระสรีรัตนตรัยได้มาโปรดเรา ชาวไทยให้พ้นภัยจากน้ำท่วมทั่วถึงกัน ตั้งแต่บัดนี้ไปชาวพระนครแลธนบุรี จะได้เห็นน้ำลด ลงหย่าง รวดเร็วเรื่อยไปหย่างพี่น้องของเราทางเหนือแล้ว การที่น้ำลดลงนี้ทำให้บ้านที่ฉันหย่ชั้นล่างน้ำแห้ง ฉันจะขนของลงไปตั้งไช้ตามเดิมได้แล้ว เราพบน้ำท่วมมาหลายวัน บัดนี้เราพบของคู่กัน คือน้ำลดเหมือนกัน ยิ่งกว่านั้นเมื่อ 2–3 วัน ฉันได้ไปอำเพอลาดหลุมแก้ว ห่างจากสาลากลางจังหวัดปทุมธานี ประมาน 13 กิโลเมตรโดยเรือยนต์เร็วพอเข้าถึงทุ่ง ฉันนึกว่าฉันไปปากน้ำเจ้าพระยา เพราะน้ำเต็มทุ่งไปหมด แลเห็นแต่น้ำกับฟ้า เรือเร็วที่ฉันโดยสานออกแล่นเต็มผีจักร ฉันต้องเตือนว่า ระวังจะเกยแห้งผู้ที่ไปร่วมกับฉันชี้แจงว่าไม่เปนอะไร เพราะน้ำลึก 2 เมตรกว่า คำตอบนี้ฉันไจหาย เพราะผลจากน้ำลึก 2 เมตรนี้จะนำความเดือดร้อนมาสู่พี่น้องชาวนาและอะไร ๆ อีกมากมาย ที่เห็นกับตาฉันนั้น ได้แลเห็นชาวนานำควายมาหยุ่บนถนนเปนแถวยาวสุดลูกตา ถนนที่ว่านี้เรือของ

ฉันแล่นข้ามได้เหมือนกัน แต่ชาวนาได้ตัดไม้เช่นต้นตาน เปนต้นมาทำพันชัน แล้วเอาผักตบชวาถมให้พ้นน้ำ บางแห่งก็ไม่พ้น ควายต้องยืนแช่น้ำ ฉันหยุดเรือพูดกับพี่น้องชาวนาเหล่านั้น พอเรือจอด แทบทุกแห่งร้องว่าเต็มที่แล้วครับ น้ำท่วมบ้านท่วมนา ข้าวไม่มีกิน การที่พี่น้องชาวนาร้องเช่นนี้ ฉันนึกในใจว่า พอพรุ่งนี้เช้าเถิด เขาเหล่านี้คงจะไม่ร้อง เพราะท่านข้าหลวง นายอำเพอและทางราชการอื่น ๆ จะแจกอาหารให้แล้ว ยิ่งกว่านั้นทางรัถบาลก็ได้เตรียมช่วยเหลือแล้วทุกทาง ขอแต่ให้น้ำลดลง การช่วยเหลือของทางราชการก็คงจะดำเนินไปเต็มที่นับแต่เช้าวันนี้ เพราะน้ำที่บ้านฉันลดลงถึง 10 ซม. ที่จังหวัดปทุมธานีคงจะลดลงมากกว่าก็ได้ ที่พี่น้องชาวนาและควายที่แช่น้ำที่ ฉันได้ไปพบ ที่อำเพอ ลาดหลุม แก้วคงจะพ้นน้ำหมดแล้ว ใครจะรู้สึกหย่างไรฉันไม่ซาบ ส่วนฉันเห็นน้ำลดลงวันใด ยิ่งเช่นเช้าวันนี้ แม้ฉันมีวาสนาจะได้รับคทาจอมพล ก็ไม่ดีใจเท่าเห็นน้ำลดหย่างวันนี้ เพราะถ้าฉันได้คทาจอมพล ย่อมเปนเกียรติแก่ตัวฉันส่วนตัว

แต่น้ำลดลงหย่างวันนำความสุขมาสู่พี่น้องของเราจำนวนมากมาย ตลอดจนวัวควายซึ่งเปนผู้ช่วยแรงสำคันของชาวนาก็จะไม่ตายด้วย ท่านเห็นไหม มีทุขเพราะน้ำท่วมเราก็มีสุขคู่กันเมื่อน้ำลดลง ฉันรีบเขียนเมื่อตีนนอนเช้านี้หยากจะให้เสร็ดทันแข่งกับน้ำลดวันนี้ จึงอาดบกพร่องบ้าง ขอประทานอภัยแก่ฉันด้วย ฉันจะพูดเรื่องอะไรบ้างที่ไม่มีคู่ในวันหลังอีก ขอความสวัสดีจงมีแด่พี่น้องที่รักแลเคารพทั้งมวน

สามัคคีไทย

13 ต.ค. 85

อะไรบ้างที่ไม่มีคู่

(ครั้งที่ 2)

ของ

"สามัคคีไทย"

วันหนึ่งฉันโดยสานเรือไปจังหวัดปทุม เมื่อผ่านสพาน พระราม 6 ฉันเห็นสวะสารพัดชนิดติดหยู่ที่เสาสพานนั้น น้ำกำลังไหล ลงเชี่ยว เลยทำให้พันที่ต้านน้ำของเสาสพาน เพิ่มขึ้นมาก ยิ่งนานวันสวะก็จะมารวมติดหยู่มากขึ้น พันที่ต้านน้ำของเสาสพานก็จะทวีมากขึ้นทุกวัน ฉันสงสัยว่า วันหนึ่งเสาสพานคงต้านน้ำไม่ไหว เสาสพานจะพังลง คนรักสาสพานก็มี แต่ไม่เอาสวะออก คงจะลำบาก ทำให้ฉันนึกเห็นทั่วไปว่า สพานรถไฟทุกแห่งคงเปนแหล่งพักพิงสำหรับสวะ และเปนแหล่งทำให้แม่น้ำลำคลองตันลำบากแก่การสัญจรไปมาอีกด้วย พอฉันถึงนนทบุรี ท่านข้าราชการมาพบฉัน นายอำเพอนนทบุรีแต่งกายมาพบฉันในเรือ มีกางเกงขาสั้นกับเสื้อในขาด ๆ หนึ่งตัว

รองเท้าไม่มี หมวกไม่มี การไม่มีรองเท้าและหมวก ไม่สู้เป็นไร เพราะเย็นแล้วและน้ำก็ท่วม แต่การไม่สวมเสื้อนอกมาเยี่ยมฉันในเรือนั้น สงสัยจะผิดวัฒนธรรมแน่ ๆ นายอำเภอผู้นำงานดี ฉันเคยพูดไว้หนหนึ่งแล้ว แต่การไม่สวมเสื้อนอกมาหาฉัน เห็นจะเป็นคู่กับของดีของนายอำเภอ คือไม่ดีแน่ ทำให้หลับตาเห็นว่าในอำเภอนี้การแต่งกายของประชาชนคงไม่ดีทั่วไป เพราะผู้เป็นตัวหย่างทำไม่ดี คนอื่นก็คงทำตาม ประชาชนในอำเภอนี้อาดไม่สวมเสื้อนอกกันเป็นส่วนมากเป็นแน่ เพราะตามหย่างนายอำเภอ

ที่ปทุมธานี ฉันเห็นเสาทางของจังหวัดนี้เป็นที่น่าสังเกต ที่ตัวสาลากลางมีเสาทางสามเสา แต่บางเสาเอนจะล้ม ไม่มีใครจับให้ตรง ที่ทำงานแห่งหนึ่งทางเหนือของสาลากลางจังหวัดเขาปักเสาทางทลุหลังคาขึ้นไป กะเบื้องแตกหลายแห่ง เวลาฝนตกก็รั่ว ฉันเห็นแล้วนึกว่าเสาทางทุกบ้านเป็นเช่นนั้น เวลาฝนตกคงไม่ได้นอนกันแน่ แม้เสาทางก็ไม่เอาใจใส่กัน ทำให้ฉันนึกถึงการงานพายไต้เสาทงจะเป็นหย่างไร ถ้าไม่เอนเอียงหย่างเสาทงก็เป็นบุญของชาติ ที่อำเภอสามโคก ฉันเอาเรือไปจอดฝั่งตรงข้ามกับอำเภอ ดูเจ้าหน้าที่สำนักนายกรัฐมนตรีนำข้าวสารไปแจก

เมื่อจวน 8 นาฬิกา พวกเราในเรือเตรียมสแดงเคารพทง
ในเรือมีวิทยุจึงเปิดดัง เพื่อช่วยร สดรแถวนั้นให้เคารพ
ทงชาติ แต่ยังไม่ถึง 8 นาฬิกา ประมานอีกสักสิบนาที
เห็นจะได้ ทงประจำอำเพอก็ชักส่เสา เห็นจะโดยคนงาน
สักคนหนึ่ง แต่ฉันไม่เห็น เพราะไกลมาก แต่คงไม่มี
พิธีอะไร พอ 8 นาฬิกาเพลงชาติวิทยุบันเลง พวกเราใน
เรือก็ยืนทำความเคารพกันหมด . พวกในเรือของสำนัก
นายกที่ จอดหน้า อำเพอ สามโคกก็ สแดง การ เคารพ ด้วย
คงจะได้ยินเพลงชาติทางวิทยุในเรือของฉัน ประมานสาม
โมงเช้า นายอำเพอสามโคกใจดีมาเยี่ยมฉันในเครื่องแบบ
ตรวดราชการ ฉันถามว่าที่อำเพอไม่มีวิทยุดอกหรือ นาย
อำเพอตอบว่ามี แต่ไม่มีหม้อไฟ เลยรับไม่ได้ดังนั้น ทำ
ให้ฉัน สงสัยว่า ข่าวคราว ทาง ราชการที่ กระซวง มหาดไทย
หรือทางราชการใด ๆ สั่งทางวิทยุ คงจะไม่ได้รับกันทุก
แห่งเปนแน่ ฉันคิดหมายว่าเวลานั้น ไม่มีอะไรดีเท่าการ
ฟังข่าวคราวทางวิทยุ แต่ข้าราชการของเราหลายแห่ง
ไม่เอาใจใส่การ งาน ของ ชาติ จะติด ต่อ กันได้หย่างไร
เหมือนพูดฝ่ายเดียวไม่มีใครได้ยิน หรือพูดกับคนหูหนวก

หรือจักรไหย่หมุนไปตัวเดียว พูดถึงการเคารพทงมีคน เล่าให้ฟังว่าที่ลำพูน เมื่อถึงเวลาเคารพทงช้าหลวงยังนอนหยู่ เลยไม่มีใครเคารพทงกัน ที่เชียงไหม่เขาว่า ช้าหลวงก็ไม่เอาใจใส่ ใครจะทำหรือไม่ทำการเคารพก็ช่าง แต่ที่ลำปางเขาว่าช้าหลวงดีมาก คอยฟังวิทยุแล้วจดไว้ ไปสอบข้าราชการ ว่าวันหนึ่งไปสอบถามครู เกี่ยวแก่การเคารพทง ซึ่งนายกรัฐมนตรีพูดแก่ยุวชน เรื่องเคารพทงชาติ ได้ความว่า ครูและนักเรียนไม่มีใครได้ยินเลย ช้าหลวงต้องเล่าให้ฟัง ตามที่ฉันเล่ามานี้ เปนข้อบกพร่องเท่าที่เห็นและซาบบางแห่งเท่านั้น ที่อื่นจะเปนหย่างไร ที่ดีฉันพูดมาแล้ว วันนี้ของไม่ดีของเราก็มีมาก ท่านที่ไม่เอาใจใส่กับวิทยุ ระวังเถิด ฉันคิดว่าจะเปนเรื่องไหย่ขึ้นสักวันหนึ่งก็ได้ วันนี้ฉันพูดเรื่องไม่ดีที่พบเห็นเพื่อให้คู่กับของดีที่ฉันพูดมาแล้ว ถ้าเปนการล่วงเกินไปบ้างขอประทานอภัย

สวัสดี

สามัคคีไทย

15 ตุลาคม 2485

เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อวันที่ 15 เดือนนี้ ฉันได้เขียนเรื่องที่ฉันเห็นไม่ดีมาเล่าสู่ท่านฟัง ทางวิทยุอ่านเรื่องนั้นของฉันตอนเช้าครั้งเดียว ไม่มีรอบสองอีก เพราะฉันเห็นเปนเรื่องไม่ดี จึงไม่หยากให้ฟังซ้ำกันหลายรอบ เลยขอความกรุนาให้ทางวิทยุอ่านครั้งเดียว แล้วเก็บไส่หีบ พอฉันเขียนเรื่องนั้นเสร็ด ฉันเลยถือโอกาสไปเยี่ยมชาวสวนตามคลองบางเขน ชาวสวนก็ได้รับความกะทบกะเทือนใจมากเหมือนกัน ตลอดทางที่ฉันผ่านไป ต้นทุเรียน ต้นขนุน ส้ม กล้วย ไบแห้ง ไบเหี่ยว ไบแดง ไบร่วง ตามๆกันไปหมด บางบ้านร้องบอกแก่ฉันว่า ลำบากยากจนกันเต็มทีแล้ว ฉันไม่ซาบจะตอบหย่างไรดี นอกจากร้องตอบไปว่า น้ำ

ลดแล้ว ให้คอยพึ่งทางรัถบาลท่าน คงจะบอกให้ท่านทำอะไรต่อไป ขอคุนพระได้ช่วยให้มีสุขในเวลาอันไกล้เถิด พอพูดเท่านั้นบางคนยกมือไหว้ฉัน ฉันก็ไหว้ตอบ เรือของฉันก็แล่นผ่านลับตากันไป ฉันได้มาตามคลองบางเขน แล้วผ่านทุ่งนา มาถึงสถานีหลักสี่ประมานเวลา 1 ทุ่ม เรือจอดถึงทางรถไฟ ไกล้ๆกับที่ราสดรอพยพนำความมาพักบนทางรถไฟ ไกล้สถานีหลักสี่ พี่น้องชาวนาเหล่านั้นทั้งเด็กและผู้ไหย่ได้มาที่เรือฉัน ช่วยขนของลงเรือเล็ก แล้วฉันก็ไปพักบ้านกลางทุ่งน้ำในนาของฉัน เปนโอกาสที่ได้เห็นชีวิตพี่น้องชาวนา เหล่านั้นไน เวลากลางคืนเห็นกินเห็นนอนกันหย่างไร พูดสั้นๆก็นอนบนดินกินบนดิน ไม่มีแสงสว่างอะไรเลย ลำบากพอใช้ นี่เปนชีวิตของกะดุกสันหลังของชาติ นี่เปนชีวิตของผู้จะบันดานให้งบประมานแผ่นดินบีดหิบลง หรือบีดไม่ลง นี่เปนผู้บันดานให้มีการดุลย์ข้าราชการ หรือเพิมเงินเดือนข้าราชการ ฉันเห็นชีวิตกลางวัน บัดนี้ฉันเห็นชีวิตกลางคืนยิ่งแสนสังเวชเปนทวีคูน ฉันหวังว่า ท่านผู้ใจบุญ คงจะได้ช่วยกันบำรุงชาวนาของเรา ให้มีทุน เพื่อการทำนาของ

ผู้ปนกะดูกสันหลังของชาติ จะได้พอกินพอหยู่ดีกว่าเวลานี้ ตามที่ฉันเล่ามา ทุนนี้ หมายถึงมีที่ดินของตนเอง มีธนาคารให้กู้เงินไปลงทุน เหล่านี้เปนต้น เวลานี้จะเข้าหน้าหนาว ฉันเห็นพี่น้องชาวนาของเราไม่มีเสื้อผ้านุ่งถ้าเอาผ้านุ่งผืนเดียวเก่า ๆ ออกเสีย พี่น้องของเราเหล่านั้นก็คงไม่มีอะไรพันกายเลย ถ้าใครช่วยแจกเสื้อผ้าบ้างเอาฉเพาะที่ต้องอุทกภัย ก็น่าจะเปนบุญหย่างล้นเหลือที่เดียว กะซวงการสาธารนะสุขน่าจะเปนหัวแรง แจกเสื้อผ้ากันให้ทั่วถึง ฉันเชื่อในความสามาถของท่านรัฐมนตรีชเวงศักดิสงคราม ท่านคงจะมีวิธีการทำให้สำเหร็ดเปนแน่ ฉันหวังล่วงหน้าแทนพี่น้องชาวนาเต็มที่

ฉันพักในบ้านกลางน้ำ ตอนหัวค่ำ มีงูสามเหลี่ยมนอนลอยตามนามาชางบานฉน เลยเกดเอะอะตงูตวนกน แตหนีไปได้ ชาวพระนคร ถ้าลงอาบน้ำจะติดเชื้อโรค ชาวนาลงน้ำยังแถมงูร้ายจะกัดตายอีกด้วย มีภัยมากกว่ากันแต่ชาวนาของเราทนได้ ฉันคิดว่าไม่มีใครจะทนยิ่งไปกว่าพี่น้องชาวนาของเรา พอตกตอนดึก มีพายุเและฝนตาม

น้ำมาอีก ในทุ่งนามีคลื่นเสียงดังซ่า ๆ คล้ายที่หัวหิน เลย ทำให้ฉันนึกว่า ชัมชาติปีนี้ท่านสแดงแปลก ๆ มีของใหม่ ๆ มาให้ชาวโลกเห็น สงครามทั้งโลกไม่เคยมีก็มี น้ำ พายุ ฝน หย่างผิดปรกติไม่เคยพบเห็น เราก็ได้เห็นคราวนี้ เลยทำให้จิตใจของฉันคิดหาความเร้นลับของชัมชาติ แต่ก็ไม่ไปไกลจนถึงนายเถียร วิเชียรแพทยาคม ตามตัวฉันเปนแน่ ยังรู้สึกตัวดีหยู่

// ฉันถามแก่ตัวฉันว่า พระอาทิจ พระจันท ดวงดาว ดิน น้ำ ลม ไฟ มนุส สัตว พริกสชาติไหย่น้อย เหล่านี้มีมาได้หย่างไรกัน ฉันไม่พูดทางสาสนา หรือทางนักปราชญ์ พิสูจน์หย่างนั้นหย่างนี้ เพราะฉันไม่มีความรู้พอ และเปนการพังกันไม่เข้าใจดีเร็วด้วย ฉันยืนยันเพียงว่าสิ่งเหล่านี้ต้องมีผู้ส้างมา ใครเปนคนส้าง ฉันไม่ซาบว่าใคร แต่ฉันว่าเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิเปนผู้ซงส้างขึ้นมา และเมื่อส้างแล้วท่านก็ต้องดูแลหยู่ มิฉะนั้นพระอาทิจ พระจันท อาดไม่หยู่ตามที่ ๆ ตกลงกันไว้ก็ได้ เมื่อ 2485 ปีมาแล้วนั้น ท่านเชื่อไหมว่าคนในสมัยนั้นยังโง่มาก คงไม่เหมือนเราฉลาดสมัยนี้ แต่ทำไม พระพุทธเจ้าของเรา

ท่านจึงมีความเฉลียวฉลาดยิ่ง ฉลาดกว่าคนในสมัยเรา และฉันเชื่อว่ากว่าโลกจะแตกสลายไป คำสอนขององค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้าของเรา ก็ยังไม่มีของใครเท่าเทียมของท่านได้ คำสอนในสาสนาอื่น ๆ ทุกสาสนา ไม่มีแปลกไปกว่าของพระพุทธเจ้าเลย ฉันเชื่อว่าสาสนาอื่นเอาไปจากพระพุทธสาสนาแน่นอน แล้วก็เอาไปดัดแปลงเสียเปนของสาสนาใหม่ พยานเห็นชัดก็คือ พระพุทธสาสนามีมา 2485 ปีแล้ว เก่าที่สุด มีมาก่อนสาสนาใด ๆ ในโลกนี้ พระพุทธสาสนาจึงเปนสาสนาหลัก เปนแบบหย่างของสาสนาอื่น ๆ ทั่วไป การที่พระพุทธเจ้าตรัสรู้ได้เปนพิเสส เลิสที่สุดในโลกมนุส ไม่ว่าสมัยใด ๆ นี้ ฉันจึงเชื่อว่า เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ์ที่สร้างพระอาทิจ พระจันท ดวงดาว ดิน น้ำ ลม ไฟ และอื่น ๆ ท่านอันเชิญให้พระพุทธเจ้าสเด็ดลงมาเปนผู้วางแนวปติบัติให้แก่ปวงมนุสในโลกของเรานี้แน่นอน พระพุทธเจ้าของเราจึงหยู่ในวิมานที่เดียวกับสิ่งสักดิสิทธิ์ที่สร้างสิ่งมหัสจรรยทั้งหลาย ที่เราเห็นหยู่ทุกวันนี้ ฉันจึงคิดว่าพระพุทธเจ้าของเราท่านก็เปนเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิพระองค์หนึ่งนั่นเอง เมื่อท่าน

สเด็ดมายังโลกของเรา เพื่อสั่งสอนวางบทปฏิบัติให้มนุสเด็ดแล้ว ท่านก็สูนิพานกลับไปเปนเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิตามเดิมต่อไป และเวลานี้ฉันยังมั่นใจว่า ท่านก็ยังหยู่และคอยดูแลปวงมนุสและความ ปนไปของธัมชาติหยู่ ฉันกล่าวแล้วว่า เมื่อ 2485 ปีมาแล้ว มนุสโง่ ไครลง เข้าใจเช่นนั้น แต่ทำไม พระพุทธเจ้าท่านจึ่งเปนมนุสคนเดียวที่ฉลาดที่สุดกว่ามนุสได ๆ ในโลกนี้ ไม่ว่าในอดีต ปัจจุบัน และอนาคต ดังได้ซาบตามคำสั่งสอนขององค์ท่าน หรือพูดง่าย ๆ ว่า ในหมู่มนุสในโลกนี้ ไม่ว่าสมัยได ผู้ฉลาดที่สุด ก็คือ องค์สมเด็ดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า องค์เดียวเท่านั้น จะไม่มีเปน 2 ได้เลย ดังนั้นจะมีอะไรที่สงสัยอีกหรือ ที่จะทำให้มนุสคนไดเข้าใจไปว่าพระพุทธเจ้ามิได้เปนเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิของโลกทั่วไป

ประเทสไทยเปนประเทสเดียวในโลกนี้ ที่เปนแหล่งพระพุทธสาสนาหย่างมั่นคง ถ้าพระพุทธสาสนาในประเทสไทยนี้ต้องถูกทำลายลงวันได ก็เปนสัญญานว่าพระพุทธสาสนาจะหมดจากโลกนี้ ท่านเชื่อไหมว่าพระพุทธเจ้า ซึ่งท่านเปนเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ ดูแลรักสาปวงมนุสและ

ธัมชาติอื่น ๆ ทุกหย่าง ท่านจะยอมให้ศาสนาของท่านถูกทำลายลงจนหมดสิ้นไป ต้องเปนไปไม่ได้เลย ท่านต้องป้องกันรักษาของท่านเองหย่างแน่นอน และคนไทยนับถือพระองค์ท่านยิ่งกว่าสิ่งใด ๆ คนไทยก็ต้องหยู่ในฆ่ายพระเมตตากรุนา ซึ่งพระองค์ท่านจะต้องปกปักษ์รักษาไว้เต็มที่ด้วย เว้นแต่ไครทำลายศาสนา ทำลายชาติไทย นั่นแหละ พระพุทธเจ้าท่านคงประหารเสีย

เมื่อคราวที่ทูตพิเศส อันมีท่านรัถมนตรีชารงนาวาสวัสดิ์ ไปเชินพระบรมสารีริกธาตุจากอินเดียมาสู่ประเทศไทย แหล่งพระพุทธศาสนาของโลก ฉันเห็นสิ่งมหัศจรรยเกิดขึ้นหลายประการ วันหนึ่ง เมื่อเชินสเด็ดพระบรมสารีริกธาตุมายังคนะรัถมนตรี โดยขบวนรถม้า หย่างสมพระเกียรติเต็มที่ ในวันนั้น ที่วังสวนกุหลาบ ซึ่งเปนที่ประชุมคนะรัถมนตรี อากาสแจ่มใส ไม่มีเค้าว่าจะมีพายุและฝนเลย เมื่อได้เชินพระบรมสารีริกธาตุเข้าสู่คนะรัถมนตรีเพื่อสักการะท่าน พอเบิดผะอบบันจุพระบรมสารีริกธาตุ ทันใดนั้นก็เกิดพายุพัดแรง จนประตูหน้าต่างดังสนั่นหวั่นไหว แล้วฝนก็ตกลงมาหย่างหนัก

สาดเข้าไปถึงที่นั่งประชุมคนะรัถมนตรี ฉันซาบว่า ท่านรัถมนตรีทุกท่าน ตกตลึงกันไปหมด ดีใจที่พระพุทธเจ้า เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ สเด็ดมาโปรดคุ้มครองรักสาชาติไทย ทุกท่านก็ได้สักการะพระบรมสารีริกธาตุ เปนการน้อมเคารพสักการะองค์สมเด็ดพระพุทธเจ้า ทำให้มั่นใจว่า ชาติไทยจะไม่มีเวลาดับสูนย์เลยเปนอันขาด ต่อจากเหตุการณ์นี้มาไม่กี่มากน้อย ชาติไทยก็ได้ดินแดนบางส่วนที่เสียไปคืนมา และเปนดินแดนที่ประชนชนนับถือพระพุทธสาสนาหย่างแรงกล้าอีกด้วย หย่างนี้ชาวไทยเราจะกลัวอะไร เรามีพระพุทธสาสนา เราสละชีวิตเพื่อพระพุทธสาสนาทุกคนทุกเวลา เพื่อให้พระพุทธสาสนาขององค์เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ สถิตยั่งยืนหยู่ในโลกนี้ พระพุทธเจ้าต้องคุ้มครองปกปักรักสาชาติไทยแน่นอน ขอให้ชาวไทยทุกท่าน จงช่วยกันระลึกถึงองค์พระพุทธเจ้าหยู่เสมอทุกทิพาราตรี ชาติไทย แหล่งของพระพุทธสาสนา และตัวของท่านเอง จะได้หยู่เย็นเปนสุขตลอดไป

เพราะมีสงคราม น้ำจึงท่วม เปนดังนี้มาหลายหน
เมื่อน้ำท่วม 2460 ก็เพราะมนุสรบราค่าพันกันมาหลายปี

พอน้ำท่วมเด็ดลงสงครามก็เลิก แต่น้ำท่วมคราวก่อนนี้น้อยกว่าปีนี้ ฉันสันนิฐานว่า เพราะคราวก่อนประเทศไทย แหล่งพระพุทธศาสนาของเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิมิได้ถูกสงครามโดยตรง และสงครามมิได้มาหยุ่นประเทศไทยแหล่งพระพุทธศาสนาหย่างทุกวันนี้ ท่านจึงบันดานให้น้ำท่วมแต่น้อย มาคราวนี้ทั้งชาติไทย ทั้งพระพุทธศาสนาต้องถูกสงครามโดยตรงทีเดียว เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ คือพระพุทธเจ้า ท่านจึงบันดานให้น้ำท่วมมากมาย แต่ก็ไม่ทำให้ผลการทำมาหากินของชาวไทยเดือดร้อนมากนัก เปนการสแดงว่า พระพุทธเจ้าท่านสเด็ดมาคุ้มครองพระพุทธศาสนาของพระองค์ และสเด็ดมารักสาชาติไทย ชาติที่รักสาสนาของพระองค์ ชาติที่ยอมเสียสละทุกหย่างเพื่อความวัธนาถาวรของสาสนาของพระองค์ ฉะนั้นพี่น้องชาวไทยที่รัก จงตั้งจิตอธิถานและน้อมเคารพสักการะองค์สมเด็ดพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ขอให้พระพุทธศาสนาสถิตสถาพรต่อไปจนกัลปาวสาน

น้ำท่วม 2485 เปนน้ำที่เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ ดนบันดานให้ เพื่อ เอกราช และ อธิปไตย ของชาว ไทยใช่ไหม ?

และดนบันดานเพื่อความวัธนาถาวรแห่งพระพุทธศาสนา ไช่ไหม ถ้าไช่ พี่น้องชาวไทยทุกท่านควนบูชาน้ำท่วมฉเพาะหน้าท่านไว้ เสมือนหนึ่งเปนมนต์ ที่พระพุทธเจ้าซงเสกมาเพื่อโชคชัยของเราในอนาคต หย่าได้คิดเปนหย่างอื่นเลย

ฉันพูดมายาว ตามความนึกคิดของฉัน นึกในใจว่าคงจะไม่ผิดพลาดไปได้มากมาย ถ้าบกพร่องหวังว่าพี่น้องผู้ฟังทุกท่านคงประทานอภัยให้ฉันด้วย

ขอให้พระพุทธศาสนาจงสถิตสถาพรชั่วกาลนาน และขอพระพุทธเจ้าได้โปรดปกปักรักสาพี่น้องชาวไทยทุกท่านพบแต่สรรพสุขสิริสวัสดิ์พิพัธนมงคล สมบูรน์พูนผลด้วยสิ่งอันพึงปราถนา ทุกทิวาราตรีกาล เทอน

สามัคคีไทย

16 ตุลาคม 2485

ข่าวชวนหัวตามน้ำท่วม

ของ

"สามัคคีไทย"

ที่บ้านฉันกลางนาบริเวนหลักสี่ มีสาลาน้ำหยู่หลังหนึ่ง เวลาน้ำท่วม งูสามเหลี่ยมตัวโตถนัดได้เข้าไปนอนหยู่หย่างสบาย เลยทำให้สาลาน้ำนั้นไม่มีใครกล้าเข้าไปเพราะกลัวงูกัดตาย

รองปลัดกะซวงกลาโหม น.อ. ยุธสาตร โกสล บ้านหยู่พระโขนง งสามเหลี่ยมตัวเท่าแขนได้ลอยเข้าไปที่นอกชาน ซาบว่าเจ้าของเลยขนของย้ายบ้าน ไปอาสัยหยู่ที่ตึกชั้นบนของห้างไวท์เอเวเก่า จนบัดนี้

อธิบดีกรมการสาสนาคนไหม่ พันเอกสจรานุประพันธ์ เล่าให้พังว่า น้ำท่วมนี่ดีเหมือนกัน ไม่ต้องซื้อ

ปลากิน เพราะที่ห้องรับแขกในบ้านมีปลาหมอ, ปลาสลิด, เข้าไปมากเลยตกแกงกินสบาย งูก็เข้าไปเหมือนกันแต่ได้ตีตายสับเปนท่อน ๆ ใส่กะป๋องเอาไปทิ้ง ผู้เล่าว่างูไม่ดีสู้ปลาไม่ได้ ท่านอธิบดีว่าการไปทำงานเสียเวลามาก เลยไม่ไปทำงานพิเศสเสียบ้าง เช่นตรวดข่าวที่กรมไปรสนีย์ เพราะต้องใช้เวลาเดินทางไป 3 ชั่วโมง กลับ 3 ชั่วโมง โดยทางเรือ หมดเวลาทำงานพอดี และคุยว่ามีรถยนต์ดำน้ำได้ 1 คัน แล่นในน้ำได้ เลิกใช้ที่หลังคนอื่น เพราะการที่รถของอธิบดีคนนี้แล่นในน้ำได้เปนพิเศส ใครเห็นรถแล่นในน้ำ เด็ก ๆ ว่าเปนรถ พ.อ. สารานุประพันธ์ตาม ๆ กัน

ท่านอธิบดีกรมตำหรวด เล่าให้ฟังว่า น้ำท่วมขึ้นมาคนว่างงานเพราะไปทำอะไรไม่ได้เลย มีเรื่องแปลก ๆ เล่ากัน วันหนึ่งท่านเล่าให้ฟังว่า มีคนถามว่า ถ้าเวลา 8.00 น. เปนเวลาเคารพทงชาติต้องหยุดแสดงการเคารพ

ถ้ากำลังวิ่งหนีตำหรวดหยุดจะให้ทำหย่างไร ถ้าหยุดตำหรวดจับ ถ้าไม่หยุดก็ไม่ได้เคารพทงชาติเปนการไม่รักชาติ มีผู้ตอบน่าฟังว่าให้ดูตำหรวด ถ้าตำหรวดยังวิ่งไล่หยู่ก็ให้วิ่งหนีต่อไป ถ้าตำหรวดหยุดสแดงการเคารพก็ให้หยุดด้วย ดังนี้เปนการไม่เสียเปรียบกัน การเคารพทงชาติผังจิตใจชาวไทยเรามากแล้วน่าชมเชย

ฉันเห็นการประชุมคนะรัถมนตรี ย้ายมาประชุมที่ตึกไทยคู่พ้า เวลาจวนเวลาประชุมหรือเลิกประชุม ตอนกลับของท่านรัถมนตรีดูเปนการสนุกมาก ที่หน้าตึกไทยคู่พ้าคล้ายตลาดน้ำเพราะมีเรือเล็กเรือน้อย ต่างก็ตรงมาจอดรับท่านรัถมนตรีเปนแพเต็มไปหมด เพราะน้ำท่วมเลยมีการรับประทานอาหารร่วมกันที่ตึกไทย คู่พ้าทุกครั้ง เพราะซาบว่ากลับไปรับประทานตามเคยไม่ได้ ไปทางเรือกินเวลาหลายชั่วโมง ส่วนมากของวาระประชุมก็เรื่องช่วยราสดรน้ำท่วม ท่านรัถมนตรีคลัง ควักเงินแจกมากพอใช้

เมื่อสัปดาห์ที่แล้วมาที่ทำเนียบสามัคคีชัย ซาบว่ามีหนังสือพิมพ์ออกหนึ่งฉบับ เรียกว่า "ลูกสามัคคีชัย" บรรนาธิการ คือ น.ส. จิระวัส ผู้ช่วยคือ น.ส. รัชนิบูรน์ และ น.ส. พัทรบูรน์ ขายฉบับละ 30 สตางค์ เปนหนังสือพิมพ์ที่อ่านแล้วสนกพอใช้ ขายดี มีข่าวสัมภาสน์นายกรัถมนตรีว่า วันนี้ท่านตกปลาบนบ้านหรือเปล่า นายกตอบว่าไม่ได้ตก เพราะเปนการบาป มีการสัมภาสน์ท่านผู้หยิงว่า รักลูกชายหรือลูกหยิงมากกว่ากัน ท่านผู้หยิงตอบว่ารักลูกหยิงมากกว่า เพราะลูกหยิงหยู่กับบ้าน เปนเพื่อนร่วมทุขร่วมสุขจิง ๆ ลูกชายไม่ไครหยู่บ้าน เหล่านี้เปนต้น นี่เพราะน้ำท่วมไปไหนกันไม่ได้ เลยทำให้มีเวลาว่าง ดีเหมือนกัน

เมื่อ 13 ตุลาคม 2485 เช้ามืด ฉันเห็นนายกรัถมนตรีดีใจ เพราะน้ำลดลงมาก ราว 8.00 น. เสส เมื่อวิทยุอ่านเรื่องน้ำลดของสามัคคีไทยจบลง ซาบว่านายก

รัถมนตรีไจไม่ดี เพราะพอพังเรื่องน้ำฉดจบลง น้ำก็ขึ้น มาท่วมบ้านตามเคย ไม่ตรงตามที่สามัคคีไทยเขียนไว้ ฉันซาบว่าวันหนึ่ง ปลัดกะซวงกลาโหมพูดโทรสัพท์กับนายกรัถมนตรี เล่าไห้พังว่าน้ำช่างขึ้นเร็วจิง ๆ เมื่อลงมือพูดโทรสัพท์นั่งบนม้าไนห้องรับแขก พอพูดเส็ด น้ำก็ขึ้นมาเบียกก้นเลยนั่งแช่น้ำพูดโทรสัพท์ น่ากลัวไฟฟ้าจะเดินเข้าตัวปลัดกะซวงกลาโหมจิง วันหนึ่งฉันไปที่คลอง 1 ภรรยานายช่างชลประทานเล่าไห้พังว่า ที่คลอง 1 นี่เขาลือว่ามีจรเข้ขึ้นไปไล่คนที่บางลำพู พระนคร เรื่องจรเข้กัดคนนี่มีมากแห่ง ที่นางเลิงก็มีจรเข้ขึ้นกัดคนบนถนนหน้าโรงตำหรวด สอบถามไปมาได้ความเปนเรื่องกะซิบว่า เปนข่าวราชการตำหรวดก็ได้

วันหนึ่งท่านผู้มีเกียรติผู้หนึ่งเล่าไห้ฉันพังว่า ได้นั่งเรือผ่านตู้ยามตำหรวดข้างทำเนียบสามัคคีชัย เห็นตำหรวดนั่งบนราวตู้ยาม เพราะหนีน้ำ ท่านผู้มีเกียรติผู้นั้นจึงถาม

ว่าเปนหย่างไรท่าน ตำหรวดยามตอบว่า น้ำท่วมจ้า พั้ง ไปคนละทาง ท่านผู้มีเกียรติผู้นั้นหยากซาบว่า ตำหรวดนั้นสบายดีหริ้อ ? เพราะเปนห่วงจะเจ็บไข้ โดยต้องขึ้นไปนั่งบนราวต้ยามตัวงอ แต่ตำหรวดตอบให้ตรงกับเหตุการน์ เพราะเวลานั้นน้ำท่วม จิตใจก็ผั้นหยู่แต่น้ำ เลยริบตอบว่าน้ำท่วมจ้า ดูเถอะ น้ำท่วมจนไครๆ ก็ผั้นถึง แม้ตำหรวดยาม ก็ใช้คำว่าน้ำท่วมแทนสวัสดีเสียด้วย

วันนั้น มีผู้มาเล่าให้พั้งว่า ต้องไปเปนคุลาการตัดสิน ระหว่างเรือกับรถชนกันในถนน รถหลีกทางซ้ายถนนตามระเบียบ ส่วนเรือก็หลีกทางขวาเปนระเบียบ เลยยันกันขึ้น ท่านผู้นั้นเล่าว่า ตัดสินลำบาก เพราะได้หลีกถูกต้องด้วยกันทั้งคู่ เลยตัดสินเอาว่า ไครไม่มีใบอนุญาตใช้ถนนเปนผิด เรือไม่มีใบอนุญาตถนน มีใบอนุญาตสำหรับเดินในแม่น้ำลำคลอง เลยตัดสินให้เรือเปนฝ่ายผิด ตามคำตัดสินนี้ ฉันเองก็ไม่ซาบว่าหย่างไรจะถูก

กดหมายแน่ แต่ฉันเห็นว่า ไม่ว่ารถหรือเรือ ถ้าเดินไน ถนนต้องเดินแลละหลีกทางซ้ายเสมอ มิฉะนั้นจะเกิดชนกัน หย่างที่ได้เล่ามาข้างต้นนั้น

ฉันได้ซาบว่ามีบางท่านกล่าวเรื่องของสามัคคีไทยชอบ พึ่ง ตั้งร้อยหนพันหนก็ไม่เบื่อ ฉันขอขอบคุนยิ่ง ยกตัว เองหน่อย เลยทำให้มีใจเขียนมากขึ้น เพราะไปไหนไม่ ได้ด้วย ทีแรกก็เขียนการเมือง แล้วมาการทำมาหากิน ทีสุดลงมาเขียนเรื่องน้ำท่วมหลายหน มาบัดนี้เลยลง เขียนเรื่องชวนหัวพาท่านหัวเราะได้บ้าง แทนที่จะลุยน้ำ หรือนั่งกลัมไนบ้าน แม้มีบกพร่องล่วงเกินไปบ้าง ขอ ประทานอภัยด้วย

ก่อนจบขอเรียนให้ซาบว่า น้ำที่หลักบ้ายที่บ้านของ ฉันตอนเช้าลงไปมากหย่างใจหายไม่น่าเชื่อ แต่พอตอน สายขึ้นมาเท่าเดิมเสมอ ฉันคิดว่า ท่านเปนหย่างนี้อีกสัก เดือนเห็นจะไม่ดีแน่ แต่นายมั่นนายคงว่า น้ำลดแล้ว

เมื่อตอนค่ำวันนั้น ฉันขอเตือนนายมั่นนายคง ให้ดูระดับน้ำในบ้านท่านให้ดี ๆ เพราะฉันเคยเข็ดมาแล้ว พอพูดว่าลดไม่ทันขาดคำ ท่านก็ขึ้นมาหย่างเดิมอีก.

สวัสดี

สามัคคีไทย

18 ตุลาคม 2485

เรื่อง

น้ำลดรางแก้วไปสู่มหาเสตถีผุด ไม่ไช่ตอผุดหย่างเดียว

ของ

"สามัคคีไทย"

วันนี้ ตรงกับวันที่ 19 ตุลาคม บ้านชั้นล่างของฉันน้ำยังไม่ท่วม ลดลงตั้งแต่เช้า แม้ตอนกลางวันจะขึ้นบ้าง ก็ไม่ขึ้นจนท่วมพื้นบ้านชั้นล่างของฉันตามที่เคยเปนมาทุกวัน ทำให้ดีใจหย่างยิ่ง เพราะฉันเข้าใจดีว่า บ้านพี่น้องของเราอีกหลายแห่งคงจะพ้นน้ำบ้าง ไม่มากก็น้อย ทำให้มีความสดวกในการกิน การหยู่ขึ้นบ้างตามสมควน ฉันเห็น ฉันเข้าใจหยู่เต็มอก บ้านที่น้ำท่วมมันแสนจะลำบากเสียนี่กะไร เทียบได้กับตัวหย่างที่มีคนถามฉันเสมอ ๆ ว่า ถ้าฉันหยู่ในเรือ บังเอินเกิดอุบัติเหตุขึ้นมา

พร้อมๆกัน คือเรือรั่ว หม้อข้าวก็เดือด พายุก็มา ฝนก็ตก ลูกก็ร้อง ดังนี้ ฉันจะทำหย่างไร ฉันเลยตอบว่าแหมปัญหามาพร้อมกันมากจิง เห็นจะตอบไม่ได้ ถ้าขืนจะให้ตอบ ก็ต้องอุดเรือไม่ให้จมก่อน ถ้าชาติของเราโดนเข้าหย่างบัญหาหยู่เรือดานแล้ว ถาจะเติมที เดชะบุญหาเปนเช่นนั้นไม่ ที่สำคันที่สุดก็เพราะเราสามัคคีกันดีดุจคนเดียวกัน ลูกเรือ ไม่ร้อง อดทน ช่วยกันเต็มสติกำลังความสามาถ ชาติของเราก็ปลอดภัยมาจนถึงบัดนี้ ส่วนวันข้างหน้าก็ต้องคอยดูกันต่อไป ส่วนท่านที่น้ำท่วมบ้านก็คงไกลจากบัญหาที่เจ้าของเรือรั่วดังกล่าวมานั้นได้พบเห็นหยู่มาก แต่ก็พอทำให้ปวดหัวได้มากพอใช้ ฉันซาบดีและได้เห็นกับตาเองด้วย หลายบ้านไม่เปนบ้านหยู่สำหรับคน แต่เปนคลังเก็บโต๊ะ เก้าอี้ ที่นอนหมอนมุ้ง ตลอดจนบางแห่งเปนเล้าไก่เล้าหมูไปในตัวที่เดียว จะหาที่เดินก็ไม่มี ฉันเองเมื่อคืนนี้ เมื่อยเต็มที และหยากแต่เห็นดินเสียเหลือเกิน เลยต้องไปหาที่แห้ง เดินจากสพานผ่านพ้าไปตามถนนข้างพูเขาทอง ระหว่างเดิน

เล่น ฉันนึกว่าน้ำไม่ท่วมที่ไดเลย เพราะถนนแห้ง ไม่แต่เห็นน้ำทำให้สบายไปได้วันหนึ่ง ถ้าท่านผู้ใดเมื่อยเต็มที่หาที่ดินเดินไม่ได้ ฉันแนะนำให้ไปที่สพานผ่านฟ้า แล้วเดินเลียบถนนข้างพุเขาทอง จะทำให้ท่านสบาย เวลาน้ำไม่ท่วม ก็คงไม่นึกถึงหยากจะเดินดินเปนปัญหาสำคันสำหรับชีวิต ฉันคิดว่า ความเคยชินของเราเอง เพราะมนุสไม่ชอบหยุ่ในน้ำเหมือนปลา พอมีแต่น้ำก็ทุรนทุรายไปหาที่เปนดิน เพื่อให้ต้องตามความเคยชินของเรา ดังนั้น เมื่อวันนี้น้ำไม่ท่วมบ้านชั้นล่างของฉัน เลยทำให้ดีใจมากเสียเหลือเกิน เพราะหยากแลเห็นดินในบ้าน หยากเดินดิน ถ้ายิ่งดีก็เล่นเทนนิส ให้เปนการสนุกสนาน เปนการบำรุงอนามัยไปในตัว เมื่อวานนี้ ฉันเขียนเรื่องชวนหัว นึกว่าจะปิดฉากการเขียนเสียที่ให้หมดไปตามน้ำ แต่วันนี้ มีสิ่งมารบเร้าใจให้ฉันต้องเขียนขึ้นมาอีก ตามที่ฉันได้เล่ามาข้างบนนี้ เลยจับปากกาให้พาไปอีกวาระหนึ่ง ถ้าจะทำความรำคานหรือเสียเวลาท่านเจ้าหน้าที่ผู้อ่านแล้ว ฉันต้องขออภัยด้วย นึกว่าสงสารนักประพันธ์หน้าใหม่

ดอยตามน้ำท่วมมาก็ได้ ฉันได้พูดมาเมื่อกนว่า ฉันหยาก เห็นดิน หยากเดินดิน เพราะฉันเปนคน ไม่ได้หยู่ในน้ำ เมื่อ น้ำท่วมก็ไม่ชอบ นี่เปนความเคยชินของฉัน และนึกว่า ส่วนมากคงหยากเห็นดินและเดินดิน เปนการบำรุงอนามัย ยิ่งท่านอนุมานราชธน อธิบดกรมสุขปากรดวยแลว ฉน คิดว่ากลุ้มยิ่งกว่าใคร ๆ ในดินแดนไทย เพราะมีหลายท่าน เล่าให้ฟัง ดูเหมือนตัวท่านเองก็เล่าให้ฟัง เวลา 4 นาลิกา ใคร ๆ ยังนอน ท่านอนุมานราชธนออกเดินและวิ่งออก กำลังกายแล้ว ผลการวิ่งและเดินของท่านเลยทำให้ท่าน เปนหนุ่มจนทุกวันนี้ ถ้าท่านผู้ใดหยากเปนหนุ่มเปนสาว หยู่ตลอดไป น่าจะทดลองดีนดี 4 แล้วออกวิ่งดูบ้าง แต่ระวังหย่าไปวิ่งหย่างอื่น ให้วิ่งออกกำลังจิง ๆ ทำ หย่างนี้รัฐมนตรีชเวงสักดิสงครามคงชอบมาก เพราะ ประชาชนแขงแรง จะได้ไม่เจ็บไข้ และไม่เปลืองยาด้วย เพราะท่านรัฐมนตรีผู้นี้กำลังเที่ยวสแดงความเห็นว่า คน เราไม่ต้องกินยาก็ได้ แต่ต้องกินดี หยู่ดี ออกกำลังกาย เปนยา ตามคำแนะนำของกะซวงการสาธารนะสุข ฉันพูด

เรื่องหยากเห็นดินและหยากเดินดินมานาน ก็เพื่ออ้อนวอนให้น้ำแห้งเร็วๆ ยิ่งขึ้น และฉันว่าที่หยากตามฉันว่านั้น ไม่ทั่วทุกคน เปนส่วนมากเท่านั้น เพราะอีกส่วนหนึ่ง เปนส่วนน้อยที่เปนหนุ่มสาว ไม่หยากให้น้ำแห้ง บอกว่ายังสนุกเที่ยวทางน้ำหยู่ สนุกหย่างไรฉันไม่ซาบ เพราะความหนุ่มของฉันได้ผ่านไปเสียแล้ว ระวังให้ดี ท่านที่เปนหนุ่มสาว มัวบวงสวงให้น้ำมาก จะทำให้ผู้ใหย่ ผู้เถ้าผู้แก่ เดือดร้อนในพายหลัง รั้งๆ ตัวไว้บ้าง หย่าปล่อยให้ลอยไปตามกะแสน้ำ หย่าโกรธฉัน พังแล้วคิดให้ดี จะเห็นใจฉันว่าหวังดีหย่างญาติโดยแท้จริงทีเดียว

พูดถึงความเคยชิน ทำให้ฉันนึกว่า ถ้าคนเราไม่กินอาหาร จะเปนหย่างไร คงตายแน่นอน หย่างนี้ยิ่งร้ายไปกว่าการชินต่อการเห็นดินและเดินดินมากนัก เพราะชินต่อการกินอาหาร พอไม่ทำตามความเคยชินเลยตายเอาทีเดียว ตรงกันข้าม ถ้าเวลานี้รัถบาลออกกดหมายทางสาธารนะสุข ให้ประชาชนกินหมูคนละ 1 ตัวต่อ 1 วัน คิดหย่างดีดถูกคิดรางแก้ว พลเมืองมี 18 ล้านคน จะ

ให้ร่างกายไม่สมบูรน์ ดูเปนโรคกันมาก ร่างกายอ่อน แอ ทั้งนี้ฉันเชื่อว่าเพราะขาดอาหารเนื้อสัตว บางคนฉันซาบว่า กินข้าวต้มกับปลาเค็มวันยังค่ำก็มี หย่างนี้จะอ้วนแลมีแรงได้หย่างไร ต้องให้กินหมูให้มากขึ้นเปนแน่ จะได้แข่งกับจีนแบกกะสอบข้าวสารได้บ้าง เมื่อประชาชนกินหมูกันมาก จะได้เลี้ยงหมูกันมากขึ้น เปนอาชีพสำคันของชาติต่อไป

เมื่อฉันพูดมาถึงเพี้ยงนี้ ทำให้ฉันคิดรวยเรื่องการเลี้ยงหมูแลการขายเนื้อหมูขึ้นมา ถ้าใครทำได้ ฉันคิดว่าจะรวยแน่ โดยตั้งองค์การเลี้ยงหมู ให้เปนกอบเปนกำเปนลำเปนสัน ให้มีหมูตั้งแสนๆตัว ฉันซาบว่าทางรัถบาลถ้าจะทำตามนี้ก็ไกล้นสาวรียหลักสี่ โดยหน่วยโยชาธิการทหาน ของพลตรีประจนปัจนึก ปลัดกะซวงกลาโหม ซาบว่าซื้อที่ดินราว 5 พันไร่ จะเลี้ยงหมู เบ็ด ไก่ เปนลำเปนสัน นึกว่ากลางปี 2486 เราจะเห็นฝูงหมู ฝูงเบ็ด ฝูงไก่จำนวนแสนขึ้นเปนแน่นอน เปนการสแดงตัวหย่างให้พี่น้องอื่นเห็นว่า การทำอะไรเปน

กอบ เปนกำ เปนลำ เปนสันนั้น รวยแน่ๆ ช่วยชาติได้หย่างดีที่สุดด้วย

คราวนี้ พูดถึงการขายหมู ก็จะได้ทำให้ดีทั่วถึงได้ตามไปด้วย- ค่อยหัดกันไปคราวละเล็กละน้อย ทุกคนก็ต้องกินหมูไปเอง แต่คงไม่หลงเลยถึงกินหมูคนละตัวต่อ 1 วัน หย่างที่ฉันฝันมาข้างต้นก็แล้วกัน พูดถึงการขายเนื้อหมู ทำให้ฉันนึกถึงวิธีรวยไนแง่การค้า ตามความนึกคิดของฉันมานานแล้วว่า ถ้าฉันจะขายข้าวสารให้รวยจะทำหย่างไร ? ฉันเห็นมีหลักสำคันหยู่ที่ให้สดวกแก่ผู้ซื้อสดวกหย่างไร ?

1. ให้ส่งข้าวสารถึงบ้านผู้ซื้อตรงตามกำหนดเวลา
2. ให้จัดส่งข้าวสารตรงตามชนิดที่ผู้ซื้อต้องการ ไม่บิดพลิ้ว
3. ให้จัดส่งข้าวสารตามน้ำหนักที่ผู้ซื้อ ไม่โกงน้ำหนัก
4. ให้ขายไนราคาถูก ไม่เอากำไรมากแต่เดียว แต่เอากำไรเปนส่วนรวมมากแห่ง
5. มีบัญชีติดไปด้วยไนเวลาส่งข้าวสาร คิดเงินให้

เส็ดเรียบร้อยด้วย

หย่างนี้ฉันคิดว่าทุกท่านคงมีความสดวก ไว้เนื้อเชื่อใจกันได้ด้วย ไม่ต้องคอยสอดส่องให้เสียเวลา ทุกคนต้องการสดวกหย่างนี้ ทั้งนี้เมื่อมีพ่อค้าสนองความต้องการเต็มบริบูรน์เช่นนี้ ฉันคิดว่าใคร ๆ ก็ต้องสั่งซื้อข้าวสารจากฉันเปนแน่นอน ฉันรวย รวยเพราะทำการค้าข้าวสารให้เปนล่ำเปนสัน เปนกอบเปนกำ และรวยเพราะข้าวสารหย่างเดียว ถ้ามีท่านผู้ใดทำได้หย่างนี้ และมีหลักฐานมาสแดงให้ฉันพอใจ ฉันจะให้รางวัน 2,000 บาททันที เพราะฉันหยากช่วยท่านรัถมนตรี ก. มไหสวรรค อธิบดีกรมการค้าพายใน ที่ท่านพยายามปลุกปล้ำ ให้มีร้านไทยคนไทยทำการค้าขึ้นให้มาก สมกับภาวะการน์คับขันของบ้านเมืองเวลานี้ คงจำได้ ท่านจึงตั้งร้านชำเรือลอยให้พ่อค้าแม่ค้ามารับของชำไปขายแล้ว ฉันต้องขอบคุนท่านหย่างยิ่ง พวกเรา—ชาวไทย—น่าจะร่วมแรงช่วยกัน เดินตามท่านรัถมนตรีมไหสวรรคให้สำเหร็จโดยเร็วเถิด ชาติจะขอบคุนแก่ท่านผู้มีเกียรติทำเช่นนี้ทุกท่านแน่นอน

การขายข้าวสารจนรวยของฉัน เปนตัวหย่างอันหนึ่งเท่านั้น ถ้าท่านจะขายอะไร วิธีก็สำเหร็ดรวยทั้งนั้น มีหลักเพิ่มเติมอีกเล็กน้อยก็คือ ก่อนจะขายอะไร ต้องวางแผนงานเสียก่อน ถ้าสงสัยถามกรมการค้าพายในได้ ฉันเชื่อว่าท่านคงบอกให้ทุกสิ่งทุกหย่าง ฉันรู้ว่าท่านใจดีมาก เมื่อจะเริ่มงานต้องหาผู้ซื้อก่อน ได้เปนเจ้าจำนำเปนดี ถ้าท่านได้ทำการโคสนาให้ดี ท่านต้องสำเหร็ดท่านเชื่อไหมว่า คนไทย 18 ล้านของเรานี้ยังกินยังใช้ของไม่ทั่วถึง เท่าที่คนไทยควนจะเปน ที่เปนเช่นนี้ก็เพราะพ่อค้าของเราขาดการโคสนาที่ดีทั่วถึงหย่างหนึ่ง แถะไม่มีความสดวกเพียงพอในการจะซื้ออีกประการหนึ่ง ถ้าเราโคสนาดีทั่วถึง แถะให้ความสดวกตามหลักของฉันข้างต้น ฉันคิดว่าทำอะไรเพียงในวงคนไทยเท่านั้นรวย แน่นอน

เวลานี้ฉันซาบว่าแป้งมันสำปะหลังทำจากโรงงาน 4-5 โรง มีผู้แจ้งแก่ฉันว่าล้นตลาด เพราะขายไปนอกไม่ได้ จำต้องปิดโรงงานเพื่อลดปริมานแป้งมันนี้ลงบ้าง ฉันเห็นว่าไม่จิง เพราะอีก 90 % ของคนไทยไม่เคยเห็นแป้งมัน

นั้น และไม่เคยกิน เพราะไม่มีขายทั่วไป หาซื้อไม่ได้ ขาดความสดวกตามหลักของฉันข้างต้น

ถ้าโรงงานแป้งนี้ทำให้ดี บันจุหีบห่อให้เหมาะแก่การซื้อขาย ทำการโคสนาให้ทุกคนกินแป้งวันละ ! กิโลกรัม ทุกคน หย่างจะให้กินหมูวันละตัว แล้วส่งถึงบ้านประชาชนให้ต้องตามหลักให้สดวกแก่ผู้ซื้อของฉันแล้ว ฉันคิดแน่ใจว่าต้องรวยเพราะแป้งมันสำปะหลัง และชาวนา ชาวไร่ ชาวสวน ก็จะมีอาชีพปลูกมันสำปะหลังขายกันทั่วไป เปนสินค้าดีของชาติไปก็ได้ ที่เหลือจะส่งไปให้คนต่างชาติกินกันก็ได้ ดูซิท่านที่รัก ชาติไทยจะรวยเพราะมันสำปะหลังสินค้าง่าย ๆ ก็ได้

ตามหลักของฉันนี้ ฉันเห็นจะฝันเปนมหาเศตถีทุกวันก็ได้ ท่านจะทำอะไร ?

สมมตท่านจะรวยเพราะปลาสลิด (ปลาไบไม้)

ท่านก็เริ่มไปซื้อที่ดินให้พอควน หรือจับจองเอาก็ได้ แล้วขุดบ่อสัก 500 บ่อ ๆ หนึ่งเลี้ยงปลา 1,000 ตัว 500 บ่อท่านจะเลี้ยงปลาได้ 500,000 ตัว พอสิ้นปี ปลาตก

ลูกอึกบ่อละ 1,000 ตัว ปลายปีท่านจะมีปลาสลิด 1,000,000 ตัว การเลี้ยงปลาก็ปลูกผักบุ้งไว้ในบ่อ ให้ลำต้มกับผักบุ้งตามสมควน ไม่แพงอะไรเลย ถ้าท่านวิดบ่อทำเค็มท่านขายตัวละ 5 สตางค์ ปีหนึ่งท่านจะได้เงิน 5,000,000 สตางค์ หรือ 5 หมื่นบาท ที่ฉันพูดนี้ไม่ใช่ดีดลูกคิดรางแก้ว หรือฝัน แต่เปนหลักทำงานเปนกอบเปนกำเปนลำเปนสัน ถ้าใครไม่ริบทำ ฉันจะลองทำให้ดูหน้าแล้งนี้ แต่ถ้าท่านผู้ใดทำเสียก่อน ฉันจะไม่ทำ แต่จะพยายามเชียนสนับสนุน เมื่อได้ปลามากมายเช่นนี้ จะเอาไปขายที่ไดเล่า ฉันขอเรียนว่า ขายตามหลักของฉัน โคสนาให้ทุกคนกินปลาสลิดคนละ 1 ตัวทุกวัน ส่งไปขายถึงบ้านให้ทั่วถึงไม่บิดพลิ้ว แม้ตามบ้านนอกก็ส่งไปขายด้วย ไม่รวมมาขายที่บางลำพู หรือที่บ้านของสามัคคีไทยแห่งเดียว ราคาให้ถูก คนกินได้ทั่วไป ตามหลักให้ความสดวกตามที่ฉันกล่าวมาข้างต้นหย่างนี้ ฉันคิดว่า รวยเพราะปลาสลิดแน่นอน

ทำตามที่ฉันว่าเปนสำเหร็ดแน่นอน ไม่ว่าจะผลิตอะไรหรือจะเปนพ่อค้าอะไร รวยทุกหย่าง ท่านคงร้องว่า

ทุนละ ทุนหยู่ที่สามัคคีกับซื่อตรงต่อกันเท่านั้น ถ้าท่านรวมกันทำและซื่อตรงต่อกัน ก็มีการรวมทุนกันได้แน่นอน แม้รัถบาลเองถ้าเห็นท่านทำจิงเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสัน สามัคคีกันดี ซื่อตรงไม่โกงกัน ท่านก็อาดให้กู้ไปลงทุนก็ได้ มีตัวหย่างท่านให้ก้ไปหลายรายหย่แล้วขอหย่างเดียว ทำจิงเปนกอบเปนกำ ซื่อตรงเท่านั้น

ฉันพูดมามาก เรื่องรวยกันไหย่ รวยจิง ๆ ถ้าทำตามฉันว่าน ไม่เชื่อท่านลองทำดู ฉันพูดมานานแล้ว ลงเอยไม่ได้ เพราะเห็นอะไรรวยไปหมด ฉันเลยเปนคนรวยเรื่องมาพูดตามไปด้วย พูดเรื่องรวยนี่ดีเหมือนกันสบายใจ ฉันขอจบเพียงเท่านั้น เพราะยุงกัดเต็มที จะรีบไปดูน้ำด้วยว่าขึ้นมาอีกหรือเปล่า ขอประทานอภัยจากท่านผู้พังทั่วกัน แม้รบกวนเวลาท่านมากไป ขอให้พี่น้องผู้พังทุกท่าน จงนอนฝันเปนมหาเสดถีทุกท่าน

สวัสดี

สามัคคีไทย

19 ตุลาคม 2485

ข่าวเกิดเพราะน้ำท่วม

ของ

"สามัคคีไทย"

ฉันขอเสนอข่าวตามที่ซาบมา จะมีจริงเพียงใด ฉันไม่รับรอง และถ้ามีผู้พ้องร้องยังโรงศาลถานหมิ่นประมาทหย่างชาวหนังสือพิมพ์เคยถูกมาแล้ว ฉันต้องยอมรับโดยชื่นใจ เรื่องงดเชียนของฉันเปนไปไม่ได้เสียแล้ว จนกว่าน้ำจะแห้งหมด

ฉันซาบว่า เมื่อคืนนี้มีการกล่าวถึงเรื่องงกันที่ตึกไทยคู่ฟ้า พลตรีประจนปั้นกับคุนหยิง ได้มาเยี่ยมนายกรัถมนตรี เล่าในวงสนทนาว่า แหม ที่บ้านฉันงูเข้าไปหยู่ที่ห้องรับแขก 4—5 ตัว จะไล่หรือตีให้ตายก็ไม่ได้ เพราะน้ำมาก พอไล่หรือจะตีก็ดำน้ำหายไป แต่ก็หยู่ในบ้านนั่นเอง ไม่รู้จะทำหย่างไร เกรงจะกัดเข้าสักวันหนึ่ง

ฉันเห็นเปนข่าวมีประโยชน์ เพราะหลายบ้านคงเปนเช่นนั้น ฉะนั้นควนระมัดระวัง แต่เขาว่างูมีพิสที่กัดตาย ดำน้ำไม่ได้นาน ต้องลอยน้ำเปนส่วนมาก จะจริงเพียงไรฉันยังไม่ได้ถามแพทย์ที่สถานเสาวภาดู เพราะไปเวลานั้นไม่สดวก แต่ก็น่าจะจริง เพราะถ้างูพิสชนิดกัดตาย ดำน้ำได้นานๆแล้ว มันคงดำน้ำมากัดเราเปนอันตรายแก่มนุสมากที่เดียว เวลานี้ก็ไม่ใคร่ได้ยินว่างูดำมากัดเด็กๆ ที่ยังฝ่าฝืนคำสั่งของเจ้าหน้าที่โดยยังลงเล่นน้ำหยู่มากแห่ง แต่จรเข้มาในลำน้ำลำคลองนั้น ถ้าจะมีแน่เสียแล้ว เขาว่าที่บึงบรเพ็ด ที่เพาะพันธุ์ปลาของกรมการประมงปรกติมีจรเข้ จนเปนที่มีชื่อเสียงว่าจรเข้ชุมมาก ตั้งหยู่เหนือสถานีปากน้ำโพเล็กน้อย เมื่อน้ำท่วมบึงบรเพ็ดเร็วๆนี้ ซาบว่าท่วมบึงนี้หมด เมื่อน้ำลดลงจรเข้หายไปมาก สันนิฐานว่า ล่องลงตามน้ำมาทางใต้ เวลานี้ถึงไหนแล้วไม่ซาบแน่ เมื่อวานนี้ พลเรือโท สินธุ์ กมลนาวิน ก็เล่าเรื่องจรเข้ให้ฟังว่า นายแพทย์มีชื่อเสียงในการผ่าตัด

เด่นผู้หนึ่ง ชื่อ ประจักส์ รับราชการที่ศิริราชพยาบาล ท่านผู้นี้เปนแพทย์ชอบตกปลาในแม่น้ำบริเวนหน้าโรงพยาบาลศิริราชเสมอ แต่ได้ปลาน้อยเต็มที บีหนึ่งอาดได้ 2–3 ตัวเท่านั้น เล่าให้ท่านรัถมนตรีกเสตรฟังว่า เมื่อ 2–3 วันนี้นั่งตกปลาหยู่ เห็นจรเข้ 2 ตัวขึ้นแถวนั้น ตัวหนึ่งโตขึ้นห่างจากตลิ่งมาก ส่วนตัวเล็กว่ายเข้าไปหาพันตรีแพทย์ประจักส์ ต่อไปจะเปนหย่างไรฉันไม่มีเวลาสอบถาม ยิ่งไปกว่านั้นอีก เมื่อคืนนี้ มีผู้มาเล่าว่า จรเข้ที่วัดสามปลื้มมีมาก เกรงจะหนีไปได้ เลยขนไปไว้ที่อื่นที่ใดไม่ซาบ บอกว่าแต่สุดท้ายหนีไปหมด บอกว่าหลายตัวเสียด้วย ฉันก็ไม่ซาบแน่ เท็ดจิงหยู่กับผู้เล่า สุดท้ายเขาว่า จรเข้ที่สวนสราญรมย์ ได้ย้ายมาไว้ที่เขาดิน บัดนี้ก็หนีไปได้ จะไปทางหน้าพระที่นั่งอนันต์หรือที่ใดไม่ซาบ แลยังมีอีกมากมาย ซาบว่าที่บางกะปีก็ยิงจรเข้กันข้างบ้านรัถมนตรีสมาหารหิตะคดี แถวคลองเตยก็มี

สรุปความแล้ว พวกเราระวังไว้หน่อย หย่าลงเล่นน้ำเห็นจะดีแน่ เพื่อไม่ประมาท

ท่านรัถมนตรีคงอภัยวงส์ เวลานี้ลาเจ็บเพราะท้องเสีย และอ่อนเพลีย ซาบว่าลาเจ็บ 8 วัน ฉันสงสัยว่าท่านจะลงเล่นน้ำแล้วน้ำเข้าปาก เลยเปนโรคท้องเดินหย่างที่นายแพทย์สาธารณะสุขชี้แจงก็ได้ เพราะฉันซาบว่าท่านรัถมนตรีผู้นี้ชอบเล่นน้ำ ดำน้ำมากที่เดียว คราวหนึ่งเร็วๆนี้ ฉันได้มีเกียรติเดินทางไปหัวหินกับท่าน และนัดกันว่า จะพัก จะกิน จะเล่น ด้วยกัน แต่พอถึงหัวหิน ฉันไม่ได้เห็นหน้าท่านเลย พอเวลากินข้าวกลางคืน ถามว่าไปไหนมา ท่านตอบว่า ไปเล่นน้ำกับเด็กๆ มา หย่างนี้ทุกวัน ฉะนั้น การเล่นน้ำนี้ไม่ดีแน่ แต่ท่านรัถมนตรีจะเจ็บเพราะเล่นน้ำหรือหย่างไรไม่ซาบ เวลานี้ถ้าฉันเห็นใครท้องเสีย ฉันก็ต้องนึกว่าเล่นน้ำ และคอยเตือนกันไว้ก่อน เวลาท้องเสียเช่นนี้ เขาว่ากินบรั่นดีบางทีหายได้จริงๆ

เคราะห์ดีของฉัน วานนี้พบท่านรัฐมนตรีมาประชุมที่ตึกไทยคู่ฟ้าอีก สังเกตดูการมาของท่านรัฐมนตรีสดวกขึ้นมากเร็วด้วย เพราะมีเรือดขึ้น มีคนพายชำนาญดีขึ้น ที่น่าสังเกตก็คือ ท่านรัฐมนตรีมหาดไทยยกเก้าอี้นวมตัวโตสีฟ้าอ่อน ๆ วางกลางลำ นั่งสบายดี ฉันเห็นแล้วเกรงเรือจะล่ม ใจไม่ใคร่ดี นับว่าน้ำท่วมทำให้เกิดสิ่งประดิดขึ้นมากหย่าง ที่สำคัญฉันซาบว่า รัถบาลจะตั้งกรมพยากรน์คล้ายหมอดู แต่ให้ดูดินฟ้าอากาส ดูธัมชาติว่าจะเปลี่ยนแปลงอะไรบ้าง เปนการทายล่วงหน้าตามหลักวิชาชั้นสูง ๆ ไม่ใช่พวกนั่งโคนต้นมะขาม ฉันดีใจมาก ถ้าจะมีน้ำท่วมคราวหน้า คงจะซาบและเตรียมตัวกันล่วงหน้านานกว่าคราวนี้ จะได้หาทางหนีน้ำไปปลอดภัยยิ่งขึ้น

ฉันซาบว่า เวลานี้จะเปนสมัยถั่วเขียวขึ้นมาแล้ว วานนี้ในเวลาประชุมคนะรัถมนตรี ฉันแอบได้ซาบมาว่าท่านรัถมนตรีมุนี เวชยันต์รังสิสดี ขอตั้งโรงงานทำวุ้นเส้นใหย่โต มอกสถิติว่าบีหนึ่งประเทสไทย ซื้อวุ้นเส้น

จากประเทศจีนมากินถึงหนึ่งล้านหกแสนกิโลกรัม เวลานี้เราทำในประเทศไทยได้ราวหกแสนกิโลกรัม (ตรงนี้จำไม่ได้แน่) ต่อไปนี้เราจะต้องสั่งซื้อวุ้นเส้นจากนอกอีกราว 1 ล้านกิโลกรัม ในการทำวุ้นเส้น 1 ล้านกิโลกรัม ต้องการใช้ถั่วเขียวราวสามล้านกิโลกรัม ยิ่งการโคสนาทางสาธารณะสุขดีมาก ให้พี่น้องของเรากินวุ้นเส้นได้วันละหนึ่งกิโลกรัมทุกคน วันหนึ่งเราต้องการวุ้นเส้นสิบแปดล้านกิโลกรัม ต้องใช้ถั่วเขียวสามกิโลกรัมต่อวุ้นเส้นหนึ่งกิโลกรัม ดังนั้นเราต้องใช้ถั่วเขียววันละห้าสิบสี่ล้านกิโลกรัม ปีหนึ่งต้องการวุ้นเส้นหกพันห้าร้อยเจ็ดสิบล้านกิโลกรัม ในจำนวนวุ้นเส้นนี้ ต้องการใช้ถั่วเขียว 354,780 ล้านกิโลกรัม ดูเป็นจำนวนมากมายทีเดียว ใครปลูกถั่วเขียวถ้าจะรวยแน่ เพราะขายได้สดวก ราคาดีด้วย หวังว่าพี่น้องชาวไทยที่ยังไม่มีงานทำ น่าจะไปปลูกถั่วเขียวดีกว่า ผลการประชุมคณะรัฐมนตรีซาบแน่ว่าตกลงอนุมัติแล้ว

พอตกกลางคืน ฉันนั่งฟังวิทยุ นายแพทย์ยง ชูติมา เขียนเรื่องวุ้นเส้นมาบรรยาย ทั้งคุณค่าของวุ้นเส้นและวิธีประกอบอาหารอร่อยด้วย ทำให้ฉันหิวข้าว หยากกินวุ้นเส้นขึ้นมาทันที เลยสั่งให้คนไปซื้อถั่วเขียวมา 1 ปี๊บ แต่ไม่ทำวุ้นเส้น จะทำถั่วงอกแทนผักสวนครัวที่จมน้ำไปแล้ว กับจะต้มน้ำตานกิน ส่วนวุ้นเส้นจะไปซื้อมากินมาก ๆ ฉันคิดว่า พอน้ำลด คงจะอ้วนแน่นอน การที่ฉันกล่าวมานี้ เห็นว่าถั่วเขียวจะเปนสินค้าดีมากอีกหย่างหนึ่งเวลานี้ พี่น้องชาวนาชาวสวนที่เสียใจ เพราะน้ำท่วมพืชผลเสียหายนั้น ไม่น่าจะเสียอกเสียใจอะไรเลย ถ้าข้าวจมน้ำ พอน้ำลดก็ปลูกถั่วเขียว ชาวสวนทุเรียนทุเรียนตายก็ไม่ควนเสียใจอะไร คนเราเกิดมาก็ต้องผจญกับธัมชาติตลอดไป ทำใจดี ๆ พอน้ำลดก็ปลูกถั่วเขียว สามเดือนก็เก็บไว้ขาย ได้เงินดีกว่าทุเรียนก็ได้

ข่าวสุดท้ายของฉัน ก็คือ ซาบแว่ว ๆ มาว่า ท่านหนุ่มสาวยังบ่นกถั่วน้ำจะแห้ง แล้วไม่ได้เล่นเรือกันอีก

บ้าง แต่เขาว่าท่านที่บ่นนั้น มักเปนลำเรื่องของหนุ่มสาว ที่แต่งกายสวย ๆ ฉันจึงขอส่งข่าวว่า ระวังไว้ดี จะสอบไล่ตก

สวัสดี

สามัคคีไทย

22 ตุลาคม 2485

รำพึงถึงเสถกิจของเรา

(ครั้งที่ 1)

ของ

"สามัคคีไทย"

วันนี้ 26 ตุลาคม เที่ยงวัน วิทยุไทยขยายเวลามาเปิดอีกเวลาหนึ่ง ฉันดีใจมาก เพราะเวลานี้ พวกเราไปไหนไม่ไคร่ได้ นั่งฟังเพลิน ๆ และได้ความรู้ตามไปด้วย ฉันผู้เปนประชาชนคนไทยคนหนึ่ง จึงขอสแดงขอบคุนท่านเจ้าหน้าที่วิทยุไทย ที่อุส่าห์มีใจดีต่อประชาชน ทนตรากตรำ ฝ่าน้ำไปทำหน้าที่ของท่าน เพื่อคนอื่นได้สุขใจ ถึงแม้ท่านเจ้าหน้าที่จะเหน็ดเหนื่อยเพียงใด เมื่อท่านทำประโยชน์แก่ชนหมู่มากเช่นนี้ กุสลกัมคงจะสนองตอบท่าน ไม่ทันตาเห็น ก็คงสุขใจ และผลดีอันนี้ คงจะลอยมาสู่ท่านในวันข้างหน้าแน่นอน

เวลาเที่ยงนี้ จนถึงบ่าย 1 โมง ท่านข้าราชการคงพักผ่อน และไปรวมกินข้าวกลางวัน ประชาชนก็คงจะหยุดพัก ตามรัฐนิยมที่ชาติของเราได้วางไว้ และคงจะได้กินข้าวกลางวันด้วยเหมือนกัน เปนการเพิ่มพลานามัยของพวกเรา ฉันจึงเข้าใจในความดำหริของกรมโคสนาการดีว่า การเปิดสถานีวิทยุเวลากลางวัน ก็เพื่อส่งเสียงเปนมิตรดีต่อประชาชนโดยแท้ ตกลงเปนการเข้าใจว่าต่อไปนี้ ชาวเรากินข้าวกลางวันพร้อมกับกินการชื่นใจจากวิทยุของเราไปพร้อมกันด้วย

พูดถึงเรื่องกิน ฉันเลยคิดมากไปหน่อย ฉันถามแก่ตัวว่า คนเรากินทำไม? ที่จริงเปนคำถามสามัญเสียเหลือเกิน เพราะใครก็ชาบดีว่า ไม่กินก็ตาย ยุวชนพูดได้ก็คงตอบได้ แต่ฉันเองเกิดสงสัยขึ้นมาในแง่ทางเศรษฐกิจ ฉันกิน กินทุกวัน กินหลายหน ลองงดกินดูบ้างหย่างพี่น้องชาวนาของเราที่หนีน้ำบางคน ก่อนรัฐบาลท่านแจกข้าว แจกกับข้าว ท่านเหล่านั้นบางท่านไม่ได้กิน

หรือบางทีบางคนกินข้าวต้มวันละมื้อก็มี ฉันเลยเข้าใจดีว่าพี่น้องชาวนาที่หยู่ในถานะกินเช่นนั้น ไม่มีแรงแน่ ซึ่งได้แก่ตัวฉัน งดอาหารเพราะเบื่อเสียเวลา ที่ต้องไปนั่งกินเสมอ ๆ พอฉันงดลงบ้าง ใจคอไม่ดี ไม่มีแรง ชักจะเปนลมตามมาด้วย ทำให้เข้าใจว่า ตัวไม่กินอาหารเพียงพอ ไม่ว่าใคร ๆ ทุกคน เปนไม่มีแรงทำงานอะไรเลย แม้จะนอนก็ไม่มีแรงจะนอน นอนเท่าไรก็ไม่หลับจึงสมควนแล้ว ที่ว่า ไม่กินก็ตาย และกินก็เพื่อมีกำลังมีแรง ไปทำงานของตน เพื่อหารายได้หรืออาหารมากินกินเพื่อไม่ตาย วนเวียนกันไปมาเหมือนน้ำท่วมทุกวันนี้ ลดลง แล้วก็ขึ้นมาอีก แล้วก็ลดลง ซึ่งทุกท่านไม่ชอบน่าเวียนหัว ฉันเลยเข้าใจต่อไปว่า จุดประสงค์ของรัถบาลท่าน ที่พร่ำให้ชาวเราทำงาน บางทีพูดเน้นหนัก ๆ เสียด้วยว่า ทำ ตัวเดียว ก็เพื่อให้เราทำงานเพื่อหารายได้หรืออาหารมากินเปนข้อแรก เพื่อไม่ให้เรางดารกินกลัวจะตายนั่นเอง ถ้าเรามีกิน เราก็ไม่อดตาย เราก็มีแรงทำงานของเราต่อไป

เมื่อเราทำงาน เราก็ได้เงินธนบัตรมาเปนสิ่งช่วยแรงของเรา หรือได้ถั่ว ได้ข้าว ได้อาหารอื่น ๆ ตามแต่เราจะลงแรงทำได้ มาเปนสมบัติของเรา กินเองก็ได้ หรือขายเอาเงินมาก็ได้ ตามชอบใจ สุดแต่จะเลือกหย่างใด ท่านเปนข้าราชการก็ได้แต่เงินเปนค่าแรงของท่าน แล้วก็เอาไปแลกของตามใจ ตามวัธนธัมสมัยใหม่ของเรา

ฉันไม่มีความรู้ทางเศรถกิจหรือทางการคลังดีเพียงพอแต่ก็หยากพูด เพราะเวลานี้ ฉันพบแต่สิ่งสงสัยไปหมด แต่ไม่ใช่เพราะสติไม่ดี เมื่อคืนนี้ ฉันลงเรือไปราว 5 ทุ่ม พอลงจากบ้าน ฉันเห็นรถยนต์จอดหยู่ที่บันได ฉันเชิญให้เมียฉันขึ้นรถ แต่ก่อนเมียขึ้นนั่งทันที แต่เมื่อคืนนี้ กลับมองดูฉันแล้วหัวเราะ และก็ไม่ขึ้นรถบอกว่า ขึ้นรถจะได้จมน้ำตาย ทำให้ฉันนึกได้ว่า เวลาน้ำท่วม รถไม่มีถนนวิ่ง รถก็ไม่มีประโยชน์อะไรเลย เหมือนก้อนดินก้อนหินไร้ค่านั่นเอง เมื่อขึ้นรถไม่ได้ ก็เลยลงเรือพายไปตามถนนราชดำเนิน พอจะข้ามถนนตรงมุมกะซวง

สิกสา เพื่อลงสู่น้ำลึกของคลองผดุง เรือติดแห้งอีก ข้ามถนนไม่ได้ ต้องขึ้นเดินที่สพานมัควาน เพราะน้ำไม่ท่วม ที่สุดก็พบเรือไม่มีประโยชน์อีก เมื่อไม่มีน้ำลึกพอ ตกลงไปไหนไม่ได้ ไปรถก็ไม่ได้ ไปเรือก็เกยแห้ง ฉันเลยกลับบ้าน ผ่านพระบรมรูป เห็นพี่น้องของเราลอย เรือเล่นเพลงได้แสงจันทเปนแพไหย่ น่าสนุก ฉันนึกก็ดีเหมือนกัน ถ้าทุกคนเปนทุขหย่างชาวน้ำท่วมไปทุกหน ทุกแห่ง เมืองไทยคงจะเปนเมืองเส้า เมืองโสกไปหมด หย่างเมืองเสียอธิปไตยและเอกราชเปนแน่นอน ตามที่ฉันเล่ามานี้ ทำให้ฉันกลุ้มนิดหน่อย เพราะทั้งเรือทั้งรถไม่มีประโยชน์สำหรับฉันเลย ที่สุดสั้เท้าไม่ได้ ยังพาฉันเดินได้เปนนาน และเปนการออกแรงลงทุนซื้ออนามัยได้ด้วย ฉันเห็นแน่ว่า เวลานี้ อะไรไม่ดีเท่าตัวของเรา พึ่งใครไม่ได้ รถก็พึ่งไม่ได้ เรือก็พึ่งไม่ได้ ฉะนั้นคนชั้นรถ เมื่อน้ำแห้งแล้ว ก็ไม่ควนดูถูกคน่เดินที่ใช้เท้าของเขา เพราะเมื่อเหตุการน์และธัมชาติ บังคับเราแล้ว

ก็ลงไปสู่ฐานะอันเดียวกัน เดินกอดคอกันนั่นเอง ฉันขอผ่านตอนนี้ไป พอฉันกลับถึงบ้านควักกะเป๋า พบเงิน ซึ่งแต่ก่อนฉันไม่ใคร่พบ มาบังเอินคืนนี้ พบเงินคิดจะให้รางวันคนพายเรือที่ลงแรงพายให้นั่ง แม้จะไปเกยแห้งก็ดี แต่พอฉันนึกว่า เงินที่จะให้รางวันไปนี้ จะใช้ได้หรือไม่ เพราะถูกมาแล้ว เรือก็ใช้ไม่ได้ รถก็ใช้ไม่ได้ เกรงเงินจะใช้ไม่ได้ขึ้นมาบ้าง เลยยังไม่ได้ให้รางวันไปในคืนนี้หย่างเคย ฉันนั่งมองธนบัตรดูก็งามดี แต่ก่อนเราพูดกันจนติดปากว่า เงินเปนแก้วสารพัดนึก แต่เดี๋ยวนี้ ถ้ามีเงินจะนึกเอารถรนต์ก็ไม่มีซื้อ จะนึกเอาน้ำตาน เอาสบ่ ก็ต้องไปเข้าแถว มีบัตรปันส่วน บางทีซื้อไม่ได้ก็มี ตกลงฉันเลยเข้าใจขึ้นใหม่ตามน้ำท่วมว่าเวลานี้ เงินเปนกึ่งแก้วสารพัดนึกเสียแล้ว ไม่เต็มจำนวนได้เพียงครึ่งเดียว ยังดีกว่าเปนแก้วนึกอะไรไม่ได้สารพัดหย่างไป แต่ฉันก็ยังนึก ๆ ดูว่า ถ้าเราไม่แก้ไขการเสถกิจของเราใหม่แล้ว ฉันคิดว่า ถ้าสงครามนาน

ไปเงินก็คงเปนหย่างรถยนต์ - หย่างเรือที่ฉันเห็นเปนก้อนดินก้อนหิน เพราะไช้อะไรไม่ได้สักหย่าง ฉันพูดนี้บางที่เสียร้ายแรง /เพราะถ้าพวกเรานึกว่า เงินไม่มีประโยชน์ในขณะนี้ เลยไม่รับธนบัตรของคลังเข้า ชาติก็ล่มจมแน่นอน ฉันพูดเอาไว้ เพียงที่ฉันนึกหย่างไร ก็หยากเล่าสู่กันฟัง พอสบายๆใจ เวลาพักกินข้าวกลางวันเท่านั้น ยังไม่ถึงเงินเปนเสสกะดาด

ถ้าฉันมีเงินรายได้ 80 บาท เพราะรับราชการเปนปลัดอำเพอ พอรับเงินเดือนแล้ว ฉันซื้อข้าวสารไม่ได้ ฉันซื้อไข่ไม่ได้ ฉันซื้อถั่วเขียวไม่ได้ ฉันซื้อสบู่ ไม้ขีดไฟ น้ำมันไม่ได้ ซื้อผ้าห่มนอนไม่ได้ ซื้อรองเท้าไม่ได้ เวลาเจ็บซื้อยากินไม่ได้ เพราะไม่มีของขาย หรือไม่มีคนขายของเหล่านี้ ท่านนึกไหมว่า เงินเดือน 80 บาทของฉันเปนแก้วอะไรกัน ฉันคิดเปนเสสกะดาดเท่านั้นเอง จิงหยู่ การเงินของชาติดี มีทุนสำรองเปนทองคำหลายสิบล้านทั้งในประเทสและนอกประเทส มีเงินเย็น

มากมายไนยี่ปุ่น ธนบัตรที่ออกมาแต่ละฉบับ ท่านซาบดีว่า คลังต้องมีทรัพย์สิน เช่นทองคำ เงิน เวลาพิมเงินเย็นที่เราขายของให้ยี่ปุ่นด้วยเหตุนี้เก็บไว้เปนประกัน เช่นมีทองคำ 1 บาท ก็พิมพ์ธนบัตรออกใช้ได้ 80 บาท เปนต้น แต่ทั้งทองคำ ทั้งธนบัตร จะมีประโยชน์อะไร ถ้าไม่มีที่ขายข้าวสารกรอกหม้อของเรา ดังกรุงปลัดอำเพอที่ฉันคิดขึ้นเปนตัวหย่างข้างบนนั้น เช่นเดียวกับรถยนต์ของฉัน ต้องมาจอดเปลืองที่ เกะกะ ถ้าน้ำไม่ลดเปนปรกติในต้นเดือนพริศจิกายน ฉันจะเผารถยนต์ของฉันดีกว่า เลิกใช้ไม่ต้องไปไหนกัน หยู่ในบ้านหย่างราชินีแห่งฝรั่งดีกว่า แต่คงเปนไปไม่ได้ เพราะเร็ว ๆ นี้ น้ำตามถนนจะแห้งแล้ว สงครามหย่างหนึ่ง น้ำท่วมหย่างหนึ่ง ทำให้กิจการน้อยไหย่ ทำให้ทั้งคนทั้งสัตว์ไม่หยู่ตามที่ของตนเลย คนเคยนอนกับบ้าน กลับไปนอนตามทางรถไฟ งูเคยหยู่รูหยู่ตามป่าตามหย้า กลับเข้าไปหยู่ในบ้านคนในตู้หนังสือ จรเข้ เคยหยู่ตามบึง

ตามลำน้ำลำคลอง กลับไปขึ้นในบ้านคนโน้นคนนี้ จรเข้เคยเล่าว่าไม่มีลิ้น แต่ฉันซาบว่า บางคนตีตาย นึกว่าจรเข้ แต่พอเบิดปากดูกลับมีลิ้น จรเข้พวกนี้เลยมีผู้ตั้งชื่อไหม่เห็นจะตามนามานุกรมฉบับไหม่ว่าเปน ตัวเงิน ตัวทอง แทนเรียกตะกวด เรียกเหี้ย หย่างก่อนน้ำท่วม พูดถึงตัวเงินคือตะกวด ตัวทองเหี้ยแล้ว ทำไห้นึกถึงมนุสก์หยู่ไม่เปนที่อกครั้ง พอสงครามเกิด ชาติโน้นไปหยู่ในประเทสนี้ ชาตินี้ไปหยู่ในประเทสโน้น ดูสับสนกันไปหมด นี่แหละโลกเรา เมื่อมีสงคราม มีน้ำท่วม มันยุ่งหย่างเขาว่า เหมือนยุงตีกัน แต่ชาติไทยเราดี เพราะมีเทพเจ้าองค์พระสัมมาสัมพุทธเจ้า ท่านคุ้มครองกันสรรพภัยจะมาเบียดเบียนชาติไทยเราไว้หย่างดีที่สุด

ท่านจำได้ไหมว่า ฉันได้พูดถึงมีเงินซื้ออะไรไม่ได้ ถ้าเปนหย่างนี้ไปนาน เงินทอง ก็ต้องนอนหยู่กับเรามากทุกวัน ทางคลังเขาเรียกว่า เงินเพ้อ หรืออินเฟลชั่น ถูกผิดหย่างไรจิง ๆ ต้องถามท่านผู้ชำนาญการคลัง การเงิน

อีกครั้ง จะได้ยืนยันกันไว้เปนของประดับใจให้พวกเรา คิดแก้ไขทุกคน ไม่ใช่รักบาดเท่านั้น ทำไมจึงเปนเงินเพื่อก็เพราะเรามีเงิน มีทอง มีเพชรนิลจินดา เอาไปแลกของกิน ของใช้ไม่ได้ เพราะไม่มี

ทำไมไม่มีเล่า? ก็เพราะเราไม่ทำยาควินินของเราเอง เราก็ไม่รู้จะเอายาควินินที่ไหนมาขายกัน เราไม่ล้างรถยนต์ของเราเอง เราก็ไม่มีรถยนต์ขาย เราไม่ทำโปแตสเซียมคลอเรต สำหรับทำหัวไม้ขีดไฟ เราก็ไม่รู้จะไปเอาไม้ขีดไฟที่ไหนมาใช้กัน ทำไมไม่ซื้อมาจากนอก ตอบว่า เพราะไม่มีใครขายให้ ทำไมไม่มีคนขาย เพราะไม่มีคนทำขาย เพราะสงครามเขาทำแต่อาวุธกัน ที่หยากขายก็ไม่รู้จะขนมาหย่างไร เพราะเขาชอบยิงเรือค้าขายกันให้จมเล่น เพื่อตัดเสถกิจให้ฝ่ายข้าศึกอดกินตายและอดใช้เปนบ้าตายอีกด้วย ก็จะแก้หย่างไรเล่า เงินทองของเราจึงเปนแก้วสารพัดนึก ตลอดไปหย่างแต่ก่อนนั้น จนพ้าดินสลาย ฉันเห็นหย่างเดียว ทุกคนกิน

หมูวันละ 1 ตัว กินวุ้นเส้นวันละ 1 กิโลกรัม กินถั่วงอก กันมากๆ กินไข่ กินปลา และสวมหมวก สวมรองเท้า สวมเสื้อนอกกันให้ทั่วถึง 18 ล้านคน และโดยเราทำของเราเอง ซึ่งทำได้แน่นอน แรงงานที่เราทำทุกวันก็เปนของเราด้วย ฉันพูดไว้เพียงเท่านี้ เพราะมีคนร้องบอกกันว่า น้ำขึ้นมาอีกแล้ว จะต้องไปดูน้ำให้รู้ว่า ลด หรือขึ้นกันแน่

ในสุดท้าย เวลานี้ หน้าหนาวมาแล้ว พี่น้องทุกท่านควนระวังปกบีดร่างกายให้อบอุ่นไว้เสมอ จะได้ไม่เปนไข้ จะได้มีแรงทำงานของเราสู้สงคราม สู้น้ำต่อไป ตั้งแต่น้ำท่วมบ้านใครๆ มีงูมีจรเข้เข้าบ้าน แต่ที่บ้านฉันมีนกกะจอกมาทำรัง ขนเอาหย้า เอาใบไม้มาซ่อนไว้แยะ จะไล่ก็ยังไม่มีเวลาเลยปล่อยให้หยู่ไปก่อน เพราะเขาว่านกกะจอกกินได้ดี เปนยาบำรุงกำลังด้วย ถ้าน้ำมากต่อไป และซื้ออะไรไม่ได้ จะได้เปนอาหารต่อไป ฉันพูด

มาออกจะเลอะเทอะไปบ้าง หวังว่าถ้าบกพร่อง คงประทานอภัย ฉันพูดมากบ่อย ๆ มีคนมาเตือนว่าระวัง จะได้ฉายาว่า นักวิทยุเสียงทองขี้นมา พอบอกว่า ของสามัคคีไทย ก็ปิดวิทยุทุกเครื่องทุกบ้าน หย่างไรก็ดี ถ้าถึงขั้นนั้นแล้ว หวังในความกรุนาของเจ้าหน้าที่วิทย จะได้สกิดให้ฉันซาบบ้าง จะเปนพระคุน

ขอให้ทุกท่านพักกลางวัน ให้สุขกายสบายใจทั่วกัน

สวัสดี

สามัคคีไทย

26 ตุลาคม 2485

เรื่อง

ประดับไจยามว่าง

ของ

"สามัคคีไทย"

วันนี้ตรงกับวันที่ 28 ตุลาคม ฉันตื่นแต่เช้ามืดตามเคย ดูน้ำในบ้านของฉัน เห็นระดับน้ำที่ป้ายบอกระดับน้ำตรงกับเลข 40 เซ็นต์ ลดลงไปมาก ถ้านับจากยอดระดับน้ำสูงสุดวันที่ 12 เดือนนี้แล้ว รวมลดลง 55 เซ็นต์ ถนนหลายสายแห้ง มีรถเดินได้สบายพอควน ที่ไม่สดวกก็เพราะมีตะไคร่น้ำและเปนหลุมเปนบ่อ ทำให้ลื่นและรถต้องตกหลุม ท่านที่ใช้ถนนควนระมัดระวังให้ดี จะหกล้มและจะตกหลุม ทำให้เปนอันตรายได้ รถวิ่งเร็วอาดเสียทางได้ โดยถ้อจะปัดแกว่งไปมา ถ้าแล่นเร็ว รถจะคว่ำได้ง่ายนัก

เมื่อฉันตื่นนอนเห็นรถสามล้อบันทุกของมาเต็มรถ มีคนนั่งมา 1 คน ได้ขับมาตามถนนหน้าบ้าน ตกหล่ม เข็น

เท่าไดก็ไม่ไหว ที่สุดคนนั่งโดยสารต้องลงช่วยกันเปน 2 แรง รถเลยไปได้ตามเดิม ไปได้เพราะร่วมแรงกัน ถ้าคนโดยสารนั่งนิ่งหยู่ คือเปนคนโดยสาร รถก็คงติดหล่มหย่ตลอดไป นอนที่ถนนหน้าบ้านของฉันนั่นเอง ถ้าเปรียบกับชาติของเรากับรถคันนี้บ้าง ชาติไทยของเราต้องเข้าสงคราม พบกับความยาก ความลำบาก หย่างไม่เคยได้พบมานานแล้ว ตกหล่มนั่นเอง จะพ้นหล่มไปได้ก็หยู่ที่ช่วยกันเข็นทุกคน ถ้าไครไม่ช่วยกัน ก็เท่ากับนั่งถ่วงน้ำหนักในรถสามล้อ ที่ฉันกล่าวนั่นเอง รถสามล้อไปไม่ได้ ชาติก็ขึ้นจากหล่มไม่ได้ เช่นเดียวกัน รถสามล้อขึ้นจากหล่มไปได้ เพราะคนโดยสารโดดลงจากรถมาช่วยกันเข็นรถ ชาติไทยจะพ้นจากสรรพภัยไปได้ พี่น้องทั้งชาติก็ต้องลุกขึ้น ช่วยกันทำงานตามหน้าที่เต็มกำลัง ซื่อตรงต่อชาติ ท่านข้าราชการ ก็ทำงานตามเวลา ตามหน้าที่โดยซื่อตรงสุดความสามาถ บันดาประชาชาติก็ต้องแยกย้ายกันประกอบอาชีพ ไครถนัดพอใจทางได ก็ไปทำทางนั้น เปนกสิกร เปนชาวไร่ชาวนา เปนชาวเพาะสัตว เลี้ยงสัตว เปนพ่อค้า แม่ค้า

เปนนักอุสาหกัม เหล่านี้เปนต้น ทำให้เปนล่ำเปนสัน เปนกอบเปนกำ หย่างนี้ไม่ช้าชาติของเรา ก็จะพ้นจาก หล่มยุชภัย ถ้าไม่ช่วยกันทำหย่างนี้ ชาติของเรา ก็ไม่พ้นจากอะไร ๆ ได้เลย โปรดเลือก จะหยู่ในหล่ม หรือจะขึ้นถนนดาดสิเมนต์ มิเลือกได้เปนค่กัน

มีผู้ผ่านประเทสยี่ปุ่น เล่าให้ฟังมานานแล้ว นับเปนสิบ ๆ ปีว่า ชาวยี่ปุ่นมีความติดต่อเนื่องกันดีมาก พูดเปนคนเดียว เสียงเดียวกันตั้งแต่หัวเกาะยี่ปุ่นถึงท้ายเกาะยี่ปุ่น เขาเล่าว่า พอพบว่าเปนคนไทย ไม่ว่าจะเปนคนลากรถลาก กัมกรแบกของห่อ จะเปนข้าราชการ ชาวบ้านร้านตลาดที่ไหนก็ตาม เขาเปนพูดว่า ชาติไทยดีมาก ชอบใจ ที่ไม่ออกเสียงเรื่องคดีแมนจูเรียที่สันนิบาตชาติมาในตอนสงครามเอเชียเกิดขึ้นคราวนี้ เขาเพิ่มพูดใหม่ว่า ชาติยี่ปุ่นกับชาติไทยเปนพี่น้องกัน ต้องรักกัน และขอให้ช่วยชาติยี่ปุ่นให้มาก ๆ ผู้เล่าก็ตอบว่า เราช่วยหยู่เต็มที่แล้ว เขาก็บอกว่า ชอบใจ ขอให้ช่วยให้มากยิ่งขึ้น หย่างนี้ เปนตัวหย่างที่พี่น้องชาวไทย ควนจะดูเอาเยี่ยงเอาหย่างและปติบัติตามบ้าง การที่ชาติยี่ปุ่นพูด

ทำได้หย่างที่เล่ามานั้นเขาเรียกว่า มีความคิดต่อเนื่องเปนหย่างเดียวกัน ตามตำราหลายเล่ม ทั้งทางทหานและพลเรือน กล่าวสรุบผลว่า ชาติใดทำได้หย่างนี้ เปนชนะไม่ว่าจะทำอะไร

การที่จะมีความคิดต่อเนื่องกันได้ดี ฉันคิดว่า มีทางทำได้ไม่ยากนักเลย

1. หยิบการอิจฉาริสยาทิ้งให้ลอยไปตามน้ำเสีย

2. เลิกถือชั้นวรรนะ พึ่งพระพุทธเจ้าท่านซงสั่งสอนไนข้อนี้ คนเรา เกิด แก่ เจ็บ ตาย หย่างเดียวกันหมด ชาติใดถือชั้นวรรนะ เราเห็นกันเสมอว่า ไม่มีรอดปากเสือไปได้เลย

3. ขอกราบทูนเจ้านายของไทยเรา ให้เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิ พระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้โปรดดลใจ บันดานให้ท่านลืมเรื่องการเปลี่ยนการปกครอง เมื่อ พ.ส. 2475 เสีย โปรดหันมาช่วยเชื่นชาติไทยให้พ้นจากหล่มยุธภัย ร่วมกับบ่ระชาชาติไทยทั่วทุกพระองค์

4. วิงวอนขอท่านข้าราชการผู้มีเกียรติ ที่ออกรับบำเหน็ดบำนาญเวลานี้ ถ้ายังมีกำลังสติปัญญา โปรดได้ช่วยประกอบอาชีพตามแต่จะทำได้ ท่านที่มีร่างกายชรา

ก็โปรดให้กำลังใจแก่ลูกหลานของท่าน ให้ช่วยทำการอาชีพ และทำตามรัถบาลหย่าได้มีคิดถึงเรื่องอื่น นอกจากลุกขึ้นให้ความเมตตาแก่ชาติไทย โดยช่วยกันพยุงให้พ้นจากหล่มยชภัย

5. ท่านข้าราชการประจำการ โปรดทำงาน ทำตามหน้าที่ของท่านที่มีในกดหมายระเบียบแบบแผน ประเพนี และคำสั่งของรัถบาล ของนายกรัถมนตรี ของผู้บันชาการทหารสูงสุด ตลอดจนของผู้บังคับบันชาของท่านทุกชั้น

การทำงานดั่งว่านี้ ต้องให้ครบถ้วน ซื่อตรง เคร่งครัด มานะอดทนกล้าหาน มุ่งมองให้ไปถึงจุดหมาย เกิดเปนผลขึ้นทันตา เปนกอบ เปนกำ เปนลำ เปนสันที่สุด และสำคันยิ่งนั้น ท่านข้าราชการ ต้องเห็นราสดรที่มาพบท่านนั้น คือ ญาติของท่าน ที่ท่านจะต้องช่วยเสมอ หย่ารังเกียดว่าแต่งกายไม่สอาด หย่ารังเกียดว่าพูดไม่ดีถูกต้อง คิดว่า ที่มีพูดไม่ถูกใจท่านนั้น ไม่ได้ตั้งใจ เปนเพราะไม่ซาบ จะทำถูกหย่างไรเท่านั้น ถ้าท่านพบราสดรที่ประพริติชั่วยั่วโทสะ รวนต่างๆนั้น จงเชื่อว่า เขาไม่ได้ตั้งใจ ที่ทำไปเช่นนั้น เพราะไม่รู้จะทำหย่างไรทางดี

ต่างหาก ถ้าให้คำแนะนำ ดุว่าโดยหวังดี ที่สุดลงโทส เปนการสั่งสอนถานญาติกันแล้ว จะทำให้เขาดีขึ้นได้เปนแน่ มีผู้เล่าว่า นายอำเพอรุ่นเก่า ๆ บางท่านหยู่จนเปนพระยา ย้ายไปที่อื่นไม่ได้เพราะไม่มีคนไปแทน เนื่องด้วยราสดรในอำเพอนั้น ๆ ดุและเกเร แต่ที่ท่านนายอำเพอผู้เถ้า หยู่ได้ก็เพราะ เอาดีเข้าตอบ สั่งสอน แนะนำ ลงโทสกันหย่างเปนลูกเปนหลาน ที่สุดราสดรทั้งหมดในปกครอง ก็นับถือเปนพ่อทุกคน การปกครองเลยกลายเปน พ่อปกครองลูกหลาน กลายเปนดีกันหมดทั้งอำเพอ ท่านข้าราชการที่ติดต่อกับราสดร น่าจะพิจารนาดู แล้วนำมาปติบัติบ้าง เชื่อว่าคงได้ผลดี

6. ประชาชนทุกท่าน ต้องฟังคำสั่งของรัถบาถและเจ้าหน้าที่ และคอยทำตามเสมอ โดยเคร่งครัด ซื่อตรงมานะ อดทน กล้าหาน ทำอาชีพหย่างหนึ่งหย่างใดทุกคน ถ้าท่านมีแรงจะทำได้ประพริติเปนคนมีศีล มีสัจ ไห้ได้ชื่อเปนพลเมืองดี

7. ตามที่กล่าวมาแล้ว 6 ข้อนั้น เปนหลักเท่าที่สติปัญญาน้อยของฉันจะนึกได้ ทำให้ชาติของเราไม่แยกกัน

และทำงานตามหน้าที่ เมื่อไม่แตกกัน และทำตามหน้าที่ของตนหย่างดีแล้ว ก็เท่ากับเรา ทั้งชาติพร้อมแล้ว ที่จะปติบัติต่อเนื่องในทางเดียวกัน ในขั้นต่อไป ท่านก็คอยฟังคำสั่ง คำแนะนำ ของรัฐบาลว่าจะให้ทำอะไร โดยอาสัย ฟังจากวิทยุ ฟังจากหนังสือพิมพ์ ฟังจากคำของเจ้าหน้าที่ประชุมชี้แจง ฟังจากคำประกาศที่ปิดไว้ เมื่อรัฐบาลว่า ให้คิดอะไร ให้พูดอะไร ให้ทำอะไร เหล่านี้เมื่อท่านซาบ ท่านคิด พูด ทำไปตามนั้น ดังนี้ ชาติไทยก็จะเปนชาติน้ำหนึ่งใจเดียวกัน จะทำอะไรก็สำเหร็ดทั้งสิ้น แม้ยุคภัยคราวนี้จะแรงยิ่งกว่าเวลานี้ ไทยก็รอดเสมอ ตัวท่านก็รอดไปด้วยทุกคน เวลานี้ ชาติของเราก็เปนชาติเปนน้ำหนึ่งใจเดียวกันมากแล้ว ดูการเคารพทงชาติเปนตัวหย่าง พี่น้องทุกคนทำเกือบทั่วถึงกัน ที่ไม่ทำ ก็เพราะไม่ซาบ ซึ่งนานวันเข้า แม้ชาวนาของเรา ก็คงทำการเคารพ เพราะนายอำเพอคงจะได้ช่วยชี้แจงทั่วกัน

ท่านนึกไหมว่า คนเรานั้นเกิดมาไม่มีสุขใจ ท่านที่ยากจน กินไม่ดี หยู่ไม่ดี นาน ๆ เข้าร่างกายก็ซุดโซม ใจของท่านก็รำพึงถึง สุขภาพ เกรงจะตายในที่สุด เลย

ทำให้ไม่สุขใจเลย ส่วนท่านที่ หยู่ดี กินดีหย่างมหาเสดถี เมื่อมีเงินมากก็กลุ้มเรื่องเงินจะหมด เงินจะไม่มากขึ้นอีก มีบ้านไหย่โต ก็ต้องกลุ้ม จะต้องรักสาบ้าน ต้องมีคนดีๆรับใช้ เหล่านี้ เปนต้น เลยกลุ้มตลอดวัน ที่สุดก็ไม่สุขใจ แต่สุขกายดีกว่าคนจน ที่หยู่ไม่ดี กินไม่ดี ท่านเหล่านี้ ใจก็ไม่สุข กายก็ไม่สุข รวมความแล้ว ในโลกมนุส ไม่มีใครสุขใจกันเลยสักคนเดียว ฉะนั้นท่านที่ต้องการพบความสุขใจ ต้องไปหาเข็มในมหาสมุทเสียให้พบก่อน

เมื่อคืนนี้ ทางวิทยุบอกให้นอนฝันเห็นดอกกุหลาบฉันจำได้ ตื่นขึ้นตอนเช้าสบายใจดี เพราะเมื่อคืนนี้ ฝันเห็นแต่สิ่งสวยงามทั้งสิ้น.

สวัสดี

สามัคคีไทย

28 ตุลาคม 2485

ดอกไม้ของชาติไทย

ของ

"สามัคคีไทย"

วันนี้ ฉันคิดตกลงใจจะไม่เขียนเรื่องอะไร เพื่อขอเวลาวิทยุไทย อ่านสู่พี่น้องที่เคารพฟัง เพราะเขียนมาทุกวัน เกรงจะรบกวนเวลาประชาชนมากเกินไป ความคิดของฉันดั่งว่านี้กลับกลายเป็นหย่างอื่น หันมาเขียนอีกสักคราวหนึ่ง หมุนเวียนไปตามธรรมชาติ หย่างน้ำขึ้นเราเสียใจ น้ำลดเราดีใจ กลับขึ้นสูงมาอีก ก็เสียใจอีก เพราะทำให้ลำบาก ทุกท่านเคยพูด เคยเห็นกับตนเอง พอตื่นนอนเช้าวันนี้ น้ำลดลงไปมาก ทำให้ดอกบัวงามในคูบ้านของฉันชูดอกพ้นน้ำเกือบ 10 เซนต์ ไม่ลดลงไปหยู่กับระดับน้ำ ฉันเห็นดอกบัวงามของฉันแล้ว ทำให้ใจชุ่มชื่น งามตาเพราะสดสอาดดี และทำให้เตือนใจ

ฉันหลายหย่าง แต่ไม่ใช่เดือนให้นึกหย่างเพลงของท่าน พรานบูรพ์ตอนรำพึงถึงบัวบังไบกะเพื่อม ๆ อะไรหย่างนั้น ขอโทสท่านที่ถูกกล่าวนามนี้ ที่ฉันเอามาพูดถึง แต่เดือนไจฉันเปนคนละทาง ท่านคงสังเกตว่า ดอกบัว ไบบัวนั้น ธัมชาติไม่ให้หยู่ไต้น้ำ ถ้าดอกบัวหยู่ไต้น้ำ ก็ไม่มีบาน แต่จะถึงตายหรือไม่ ฉันไม่ได้สังเกตและสึกสาไว้ ดอกบัวหยู่ไต้น้ำไม่บานนี้ เลยเปนคำสอนเปรียบคนที่ไม่ฟังคำสอนให้กลับตัวเปนดี ประพฤติชั่วหยู่ร่ำไปนั้นว่า เปรียบเหมือนคนนั้น ๆ เปนเหมือนบัวก้นตุ่มคือไม่รู้จักบาน ไม่ยอมรับน้ำค้าง ไม่ยอมบานให้ใครชมเลยเลย ถ้าเปนคนก็ชั่วหยู่จนดินฟ้าสลายนั่นเอง ไบบัว ดอกบัวในบ้านฉันทกแห่ง ไม่ยอมหย่ไต้ระดับน้ำหรือจมน้ำ ฉันเห็นชัดเหนือน้ำเสมอตามธัมชาติของบัว ถ้ามนุสเราเปนหย่างดอกบัวงามของฉันบ้าง ถ้าเห็นจะดีไม่สงสัยสักนิด เพราะจะถูกภัยอะไร สารพัดภัย ยุธภัย อุทกภัย เปนต้น เราก็หนีพ้นเสมอ กะเสือกกะสนไปจนรอดตายให้ได้ หย่างดอกบัวหนีชันสูงกว่าน้ำเสมอ เอาชาติไทยเปนดอก

บัวยิ่งเหมาะสมเสียนี่กะไร ดอกบัวเปนดอกไม้ของพระพุทธเจ้า เราจึงถวายพระด้วยดอกบัวเปนทำเนียมหยู่ทุกวันนี้ ชาติไทยเปนเหล่งพุทธสาสนา คนไทยนับถือพุทธสาสนา นับถือสักการะองค์สมเด็ดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเหมือนชาติไทยเปนของพระพุทธเจ้านั่นเอง คู่กับดอกบัวของพระองค์ท่าน เช่นนี้ ใครจะเอาชาติใดถวายเปนของพระองค์เทพเจ้านี้ ฉันคิดว่า ต้องเปนชาติไทยเราก่อนแน่นอน และท่านต้องโปรดไทยก่อนหย่างแน่นอน ทำให้ฉันใจชื้นตรงนี้ เลยต้องเชียนมากวนท่านเจ้าหน้าที่วิทยุอีก

ดอกบัวเปนดอกไม้ เว้นไม่พูดว่าเปนดอกไม้สักดิสิทธิของพระพุทธเจ้า เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิเสียแล้ว ก็เปนดอกไม้งามชนิดหนึ่งในบันดาดอกไม้ทั้งหลาย ที่ฉันพูดถึงดอกไม้ ก็เพื่อตามคำแนะนำทางวิทยุไทยตอนจบภาคกลางคืนสอนให้ฉันนึกแต่สิ่งสวยงาม มีดอกไม้เปนต้นก่อนจะนอน ฉันทำตามโดยเห็นว่าดี ดีกว่านึกว่าพรุ่งนี้จะไปโกงใคร จะไปยืมเงินใครก่อนนอนมากที่เดียว ฉันเลยถือเปนคำสอนประดับใจของฉัน เลยทำให้มีชีวิต

เคล้าหยู่กับดอกไม้ จนต้องเขียนเกี่ยวกับดอกไม้ขึ้นมา ฉันไม่ลืมขอบคุนวิทยุไทย ที่กรุนาชี้ช่องดีให้ฉันสบายใจ ก่อนนอนเช่นนี้ แต่ที่สงสัยนั้น เจ้าหน้าที่วิทยุผันดีหรือเปล่า เกรงจะผันแต่เรื่องน้ำท่วม จากดอกบัวฉันข้ามไปถึงดอกไม้ เลยไปถึงผันแต่สิ่งงามสิ่งดี หยากจะหยุดเพียงนี้ หยุดไม่ได้ เพราะยังมีดอกไม้อีกหย่างหนึ่งสำคันยิ่งเสียด้วย คือดอกไม้ของชาติ หยิงไทยเปนดอกไม้ของชาติ ใครเถียงได้ไหมว่า ไม่เปนดอกไม้ของชาติ ฉันเห็นดอกบัว ดอกไม้ไนแจกันที่บ้านฉัน ทำให้สบายเพราะเย็นตาเย็นใจ ถ้าไม่เห็นดอกไม้ ฉันเห็นเมียก็ชืนตา ชืนใจเช่นเดียวกัน ดอกไม้มีสีสวย หยิงก็มีผิวพรรนน่าพิส ดอกไม้มีกลินหอมชืนหัวใจ เมือเราใกล้หยิงก็ได้กลินสดุดใจเช่นเดียวกัน ถ้ามีทั้งดอกไม้ ทั้งเมียงามสองสิ่งนี้ ฉันคิดว่า ชายทุกคนที่ใจดีคงชอบ เพราะชืนใจไปหมด เร้าใจให้ทำงานได้ไม่รู้เหนือย ไม่ใช่ชืนใจหย่างเดียว แล้วไม่ทำงานหย่างนี้ ผู้บังคับบันชาคงไล่ออก เพราะเข้าหลักอบายมุข สุรา นารี ผิดวินัยแน่ ก.พ. ไม่ต้องสอบสวนมากมายเลย เมือหยิงเปนดอกไม้ของ

ชาติ เราเพศตรงข้าม เรารัก เราถนอม เช่นนี้ ดอกไม้ของชาติก็น่าต้องเปนดอกไม้ที่ควนเก็บใส่แจกันได้ จึงจะเปนการสมควน ฉันเห็นหยิงไทย ดอกไม้ของชาติไทยแต่งกายสวย นุ่งกะโปรงสอาด สวมหมวก สวมรองเท้า แต้มปากพองาม ฉันนึกในใจว่า นั่นดอกไม้ของชาติดอกหนึ่งที่งามแท้ๆ ยิ่งหยิงนั้นรักสาเกียรติของชาติด้วย ก็ยิ่งเพิ่มความงามเหมือนดอกกุหลาบเชียงใหม่ ไม่มีด้วงมีแมงมากล้ำกรายเลย ยิ่งน่าเคารพเปนดอกไม้ของชาติยิ่งขึ้น ฉันเขียนมาตอนนี้ เมียฉันพูดกับลูกถึงโคลงอะไรไม่ซาบ เลยไปหยิบโคลงที่แต่งไว้มาอ่านให้ลูกๆ ฟัง ฉันเห็นว่าดีมาก เร้าใจฉันตรงกับเรื่องที่ฉันเขียนวันนี้หย่บ้าง ฉันขอถือโอกาสแซกไว้ในเรื่องของฉันดังต่อไปนี้

เจ็บไข้ได้แพทย์แล้ว หวังหาย
เจ็บบาดแผลทั่วกาย อาดแก้
เจ็บเนื้อปวดกะดูกคลาย เมื่อถูก ยานา
เจ็บจิตเจ็บนานแท้ หมดรู้คุนยา

เพราะมนุสเราเจ็บจิตกันใช่ไหม? สงครามจึงแผ่ไปทั่วพิภพ รวมทั้งไทยเราก็หนีไม่พ้นด้วย ถ้าเมียของเราต้องไปหยู่กับชายอื่น เราก็เจ็บจิตไม่รู้หาย บางทีค่ากันตาย บางกรนีกดหมายก็ยกโทสให้ด้วย ฉันเคยซาบตามประวัติก็มี ที่เห็นด้วยตนเองเวลาไปต่างประเทสก็มี หยิงเปนดอกไม้ของชาติโดยแท้ ถ้าดอกไม้ร่วงโรยลงไป เราก็ว่าดอกไม้นั้นใช้ไม่ได้ หมดคุนสมบัติ ถ้าดอกไม้ของชาติ คือหยิง ร่วงโรยลงไป ใครจะว่าดอกไม้นี้หรือชาติจะไม่ร่วงโรยตามไปด้วยหยิง ดอกไม้งามของชาติจึงเปนสัญญานบอกความพินาสล่มจมของชาติไม่มีใครเถียงได้เลย ฉันเห็นว่าถ้าชาติใด หยิงในชาตินั้น เปนอารยะเพียบพร้อม มีความรักชาติ รักคุสมรสชาติเดียวกันไว้เปนแก่นสารแล้ว ชาตินั้น ๆ ก็มีทางแต่จะจเรินขึ้นทุกวัน ถ้าหยิงในชาติใด ไม่คิดถึงชาติ แต่งงานไม่เลือกว่าจะเปนใคร ขอให้มีสุขหย่างเดียวแล้ว นั่นพวกเราจงเข้าใจว่า ชาตินั้น ๆ มีดอกไม้โรย—เน่า แล้วชาตินั้น ๆ ไม่ช้าก็จะเน่าตามไปด้วย

ปัญหาการสมรสเถียงกันมานานแล้วว่า สมรสเพราะเงิน หรือเพราะความรักกันแน่ บางแห่งก็เลือกเงิน บางแห่งก็เลือกความรักเปนเกนท์สำคัน ตัวฉันนึกเท่าใด ก็ยังมองไม่เห็นเลยว่า การแต่งงานกันนั้นจะไม่ถือความรักเปนใหญ่ แต่ฉันต้องขอแถม รักชาติ รักเกียรติตามไปด้วย ขาด 2 สิ่งหลังนี้ ฉันว่า หยิงไม่ควนมีคู่เลย ที่ฉันพูดนี้ คงมีผู้หาว่าฉันพูดไม่งามบ้างก็ได้ จะทำให้หนุ่มสาวไม่หยู่ในโอวาทของผู้ปกครอง ฉันเห็นฝืนไม่ไหว ชายหยิงต่างก็เรียนมากขึ้น ใครเลยจะมีคู่ที่คลุมถุงชนหย่างสมัยโบรานได้ ต้องรักกัน จึงจะหยู่ด้วยกันด้วยผาสุก ถ้าฉันเห็นหยิงไทยมีผัวไม่ใช่ไทย ให้ฉันนึกว่า นั่นถือเงินคือความสุขเปนทางในการเลือกคู่แล้ว ไม่ถือความรัก ไม่ถือชาติ ไม่ถือเกียรติ เปนการสแดงว่าชาติของเราจะเสื่อมลง เพราะชายไทยไม่มีเกียรติพอที่จะเปนผัวหยิงไทยเสียแล้ว เกียรติของชาติก็ตกต่ำตามไปด้วย ถ้าฉันเห็นหยิงไทย ดอกไม้ของชาติของฉันนั่งถานเปน

เมียไม่ใช่คนไทย ฉันอิจฉา ฉันหึง ฉันหวง ถานฉันเปนชายไทย ฉันรักชาติ ฉันรักเกียรติ ฉันอาดผิดในข้อนี้แต่ช่วยอะไรไม่ได้ เพราะเกิดเปนคนก็ต้องเปนเช่นนั้น ฉันหยากพูดมากกว่านี้ แต่พูดไม่ออก เพราะความอิจฉาจะมากขึ้น เลยขอผ่านไปเสียทีหนึ่งก่อน รอไว้น้ำแห้งรอไว้ตั้งกองทหานหยิงเสร็ดแล้ว ฉันคิดว่า ฉันจะเสนอให้รัถบาลท่านคิดรักสาบำรุงดอกไม้ของชาติไทย หยิงไทย ให้เปนล่ำเปนสันต่อไป

ฉันพูดวันนี้ รู้สึกจะล่วงเกินมากไป สำหรับหยิงไทยบางท่าน ที่ไม่ถือความรัก ชาติ เกียรติ ในการมีคู่ โดยไปคบกับคนอื่นไม่ใช่ไทย ฉันขอโทสด้วย ที่พูด ก็เพื่อวิงวอนให้หยิงไทย เปนดอกไม้ของชาติไทย เหมือนดอกบัว .ปนดอกไม้ของพระพุทธเจ้าผู้สักดิสิทธิของเราเท่านั้น.

สวัสดี

สามัคคีไทย

29 ตุลาคม 2485

เรื่องดอกรักดอกโสก

ของ

"สามัคคีไทย"

วันอาทิตย์ ตรงกับวันที่ 1 พฤศจิกายน เมื่อคืนนี้ก่อนนอน ฉันได้นัดกับเมียว่า พรุ่งนี้เช้าใครจะเห็นเลข 30 ก่อนกัน ครั้นรุ่งเช้าได้ตื่นขึ้นพร้อมกัน แลเห็นระดับน้ำที่หลักหมายระดับน้ำตรง 30 พอดี เราดีใจมาก เพราะน้ำในบ้านของฉันลดลงจากระดับน้ำเมื่อ 12 ตุลาคม ซึ่งเป็นวันระดับน้ำขึ้นสูงสุดในคราวอุทกภัย 2485 ถึง 65 เซนต์ เช้าวันนี้ ท่านรัฐมนตรี กอ มไหสวรรย์ ได้นำเรือบันทุกของชำครบถ้วนมามอบให้ 1 ลำ ฉันให้เมียลงเรือนำไปขายของชำเรือเร่ในบริเวนบ้าน แต่ไปไม่ได้เพราะเรือเกยแห้ง เรือเร่ของชำลำนี้ ฉันจะจัดคนขายต่อไปบางทีจะรวยเพราะการขายของเช่นนี้บ้าง เป็นการเพิ่มรายได้ในครอบครัวของฉันอีกทางหนึ่ง เพราะรับราชการ

ทางเดียวไม่เห็นรวยสักที ถ้าคงเปนแบบเดียวกับพี่น้องชาวนานั้นเอง ทำนาปลูกข้าวหย่างเดียว ก็ไม่เห็นมั่งมีหรือเอาพอมีกินก็ไม่ได้ รัถบาลท่านจึงแนะนำให้ทำไร่เลยงสัตรเพิมขึน ฉันเลยนำมาใช้บ้าง ทำราชการหย่างเดียวไม่รวย ต้องหาอาชีพอื่นประกอบ โดยไม่ให้เสียราชการ ไม่ใช้อิทธิพลที่ทางราชการให้ไว้มาร่วมกับอาชีพนอกเวลาทำงานของชาติ เพราะดีกว่าจะไม่ซื่อสัจต่องานของชาติ ต้องถูกกดหมายลงโทสเพราะทุจริตต่อหน้าที่ ติดคุกด้วย ทำให้ผู้สืบวงส์สกุลของเรารับมรดกว่า เปนลูกฉ้อชาติ เปนลูกคนคุก ตามไปด้วย ฉันคิดเช่นนีจึงหยากทำการค้าขายเรือเรขึนมา และนึกว่าเปนงานอาชีพมีเกียรติ ตามที่ทางราชการเคยชีแจงหยู่เสมอ เปนการอนุวัตตามความประสงคของรถบาลท่านไปพร้อมกัน

เมื่อระดับน้ำในบ้านของฉันเหลือ 30 เซนต์ ตามถนนในเมืองก็แห้งเกือบหมด อุทกภัยบีนไปจากเราแน่แล้ว ฉันเลยได้ออกจากบ้านไปทำงาน ในที่ไม่มีน้ำล้อมรอบตัวฉัน เพราะแลเห็นน้ำเวลาทำงานเวียนหัวเต็มที เลยนึก

ว่าน้ำไปหมดแล้ว ให้เรื่องของฉันหมดไปตามน้ำเสียที่จะได้ไม่รบกวนเวลาของวิทยุ แต่วันนี้วาง เพราะวันอาทิตหยุดงาน เลยมีเรื่องสกิดใจของฉันมักหมมหยู่มากมาย ทำให้ฉันจับปากกาเขียนขึ้นใหม่ ถ้าจะเปนเรื่องตามลมหนาวมาก็เปนได้ ฉันเคยได้ยินเพลงร้องหยู่บ่อย ๆ พังแล้วใจคอไม่ใคร่ดี เพลงที่ว่านี้ ฉันจำได้เลา ๆ ว่า หนาวลมห่มผ้า หนาวพ้าผิงอัคคี หนาวใจไม่รู้จะผิงอะไร จำได้เท่านี้ พังแล้วหนุ่มสาวคงจะหนาวใจหยู่บ้างก็ได้ แต่ฉันพังแล้ว เลยทำให้ฉันหนาวใจ ร้อนอกร้อนใจ สารพัดหย่างตามไปด้วย เกรงไปว่า พอลมหนาวมา พ้าสว่างดี จะเกิดมีหวอกันอีกก็ได้ เพราะดูมีการโจมตีทางอากาสกันประปรายที่ฮ่องกง ที่เหนือ อินโดจีนฝรั่งเสส ที่พะม่า ที่อินเดีย ชักจะมีรอบ ๆ ข้านเราแล้ว ยังหยู่แต่ประเทสไทยเราแห่งเดียวในย่านแหลมทองนี้ ฉันจึงร้อนใจว่าจะถูกเข้าบ้าง แต่ก็ไว้ใจเอาทหาน ปตอ. และทหานอากาส อีกทั้งหลุมหลบภัยเปนที่พึ่ง ก็เลยทำให้นอนหลับไปได้ ฉันจึงขอเตือนว่าพอน้ำแห้งจงรีบซ่อมแซมที่หลบภัยของท่านให้ดีโดยด่วน

ด้วย จะได้นอนหลับพ้นภัย

เมื่อลมหนาวมาน้ ทุกท่านคงเข้าใจดี ว่าหน้าหนาวมาปกคลุมเราแล้ว กลางคืนจะมาก กลางวันจะน้อย เวลาลดทง 18 นาลิกา แต่ก่อนยังเห็นดวงตะวันหยู่ แต่เวลาน มืดหลวๆแลว จาหนากนเกอบไมได เมอวานน เวลาลดทงชาติลงก็ค่ำชมุกชมัวแล้ว ความมืดทำให้เกิดความคิดว้าเหว่ในใจ ถ้าท่านผู้ใดกำลังมีคู่รักหยู่เห็นจะนึกเห็นชัดกว่าผู้อื่น ความรักชาตินี่น่าจะบังเกิดขึ้นสูงสุดเวลานี้ก็ได้ ตอนฉันเคารพทงเวลา 18 นาลิกาวานน ความมืดจางๆ เพราะยังมีแสงอาทิจส่องมาจากทิสตะวันตกเปนแสงทองค่อนข้างแดงฉายมายังบ้านของฉัน เพราะความมืดดังว่าน มาบีดบังหน้าตาของฉันแลเห็นไปไกลไม่ได้ ฉันเลยมีสมาธิในการเคารพทงชาติแน่วแน่ ฉันเห็นทงชาติค่อยๆเลื่อนลงช้าๆมาสู่แถวทหานถือปืนในท่าวันทยาวุธ และมาสู่เสียงแตรเดี่ยวบันเลงเพลงคำนับเปนภาพที่น่าดู น่าคิดยิ่งนัก พอทงถึงแถวทหาน ฉันก็แลเห็นแต่เงาไนที่มืดของภาพเหล่านั้น ทงชาติลับตาฉันไป ไจหาย น้ำตาไหล เพราะเผลอตัวหวาดไปว่า อ้อ ใคร

มาเอาทางชาติไทย ซึ่งเปนที่เคารพของพี่น้องชาวไทยของฉัน ของลูกของเมียฉันไปเสียแล้ว เราจะไม่ได้เคารพสักการะ เราจะไม่ได้ฟังเสียงวิทยุไทยบอกให้เคารพทงชาติ จะไม่ได้ยินเสียงสัญญานปืน เสียงระคังกันต่อไปทีสุดน้ำตาของพวกเราก็จะไหลตามทงชาติ ทงไตรรงค์จนสุดจะแลเห็นปลายทางอีกต่อไป ฉันเผลอตัว เผลอเอาจิง ๆ พอรู้สึกตัวขึ้นมา น้ำตาเต็มดวงตาของฉัน ฉันมองหน้าเมียรักของฉัน ฉันมองหน้าลูกรักของฉันหยู่ครู่หนึ่ง ทุกคนเลยน้ำตาไหลตามฉันไปด้วยทุกคน ฉันนึกกะดากใจ เลยต้องชี้แจงว่า ฉันเผลอตัวมองดูทงชาติที่ทหานไทยกำลังลดลงเมื่อกน นึกว่าใครชาติอื่นมาลดลงเลยน้ำตาไหลมาเอง เมียฉันพูดให้ฉันไจดีว่า เราทั้งชาติมีความสามัคคีกน เรามีทหานของชาติหยู เราช่วยกนล้างชาติทุกคนถึงเพียงน เราไม่รุกรานใคร เราไม่รังแกใคร เราเคารพสักการะพระพุทธเจ้าของเราหย่างน ใครจะมาทำลายทงของไทยเราได้ ฉันดีใจ เลยนั่งคุยกันหย่างสำรานใจต่อไปตามเดิม ในครอบครัวฉันกลับมีชีวิตชีวาขึ้นอีกวาระหนึ่ง

แต่ฉันก็ไม่วายจะคิดในวันข้างหน้าหยู่นั่นเอง ระหว่างนั่งคุยกันนั้น ความมืดก็ยิ่งทวีมากขึ้น แสงอาทิจแม้จะจางเต็มทีทิ้งไว้ให้ฉันแลเห็นก็หมดไป เหลือแต่ความมืด ที่สุดต้องจุดไฟในบ้าน ความมืดก็ปกคลุมประเทศไทยทั่วประเทศ แลไปทางใดก็ไม่ผ่านพ้นความมืดไปได้เลย แลคิดว่าทุกประเทศก็จะเปนเหมือนเราหนีไม่พ้นความมืด ก็คือสงครามบัจจุบัน เมื่อถึงประเทศใดแล้วก็เท่ากับประเทศนั้นปกคลุมถูกกลืนไปในความมืด ไม่รู้ว่าข้างหน้าจะเปนหย่างไร มีหวังด้วยกันว่าที่สุดต้องชนะแต่จะชนะหรือไม่ก็สุดแต่โชคชาตา สุดแต่คนในชาตินั้น ๆ จะทำงาน ขยัน มานะ อดทน กล้าหานเพียงไร ถ้าไม่ทำตามนี้ ก็ไม่พบแสงสว่างเหมือนแสงอาทิจที่ท่านหมุนเวียนมาสู่เราทุกเช้าค่ำนั้นเลย ทุกวันเรากินเราใช้ของที่มาจากต่างประเทศในครัวเรือนหนึ่งเท่าใด นั่นคือ การที่เราคลานเข้าไปสู่ความมืดทุกวัน ถ้าของที่มีหยู่หมดลง เราก็หมดกินหมดใช้ หามาแทนอีกยากยิ่ง ไม่มีเรือบันทุกมาจากต่างประเทศเช่นแต่ก่อน เราจะพบแสงสว่างก็แต่สิ่งที่เราทำหรือผลิตขึ้นในประเทศของเราเท่านั้น จน

กว่าสงครามจะผ่านไป และก็ดูจะไม่เร็วเสียด้วย สงครามเปนคำที่น่ากลัว เปนความหมายแห่งความมืดสงครามสมัยนี้เขาค่าพันกันจนอีกฝ่ายหนึ่งจะยอมแพ้ ทำตามใจเขา ถ้าไม่ยอมทำตาม ก็ค่าให้ทหานตายให้หมดที่สุดยังไม่ยอมก็ค่าคนในชาติข้าสึกให้หมดไปจากโลก นั่นคือชนะสงครามแล้ว ไม่ใช่ค่าพันหย่างเดียวเท่านั้น ในเวลารบกันนั้นถ้าตีได้ดินแดนตอนใด ก็ได้อาหาร แรงงาน เงินทองไปใช้สำหรับกองทัพและชาติของตนด้วย ยิ่งไปกว่านั้น ทางวัธนธัมก็ผังจิตใจให้รักฝ่ายชนะอีกด้วย จะได้กลับเปนอื่นไม่ได้ ฉะนั้นการสงครามจึงเปนการรบสามทางคือ รบโดยค่ากัน รบเอาทรัพย์ในดินสินในน้ำ และรบเอาจิตใจ แต่หย่างไรก็ดี การรบเอาจิตใจสำคันที่สุด ถ้าเรามีเมีย แต่เมียไม่รักเรา นั่นคือเราเอาความรักจากเมียไม่ได้ เมียก็เปนของเราแต่ร่างกาย ใจยังไปหยู่ที่ไหนไม่ซาบ ชาติที่รบกันก็เหมือนดังว่านี้ ถ้าตีเมืองใด ชาติใด มาได้ คนในชาตินั้นยังไม่รักตน ก็ได้ไปแต่ร่างกายและทรัพย์สมบัติของชาตินั้น แต่ไม่ได้ใจไปเลย การรักสาจิตใจของชาติ จึงเปนสิ่งสำคันเหนือกว่าสิ่ง

ใดๆ ทั้งสิ้น แลละหยู่ที่วัธนธัม รัถบาลท่านจึงได้กวดขัน ในเรื่องวัธนธัมของชาติไว้ทุกวิถีทาง แลละก็ได้รับการร่วมไจจากพี่น้องทั่วกัน การรักสาแลละบำรุงวัธนธัมนั้น ฉันเห็นชาวอินเดียดีมาก สมควนแล้วเปนชาติที่องค์สมเด็ดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าท่านสเด็ดมาเกิด เพราะชาวอินเดียจะมีใครมารุกราน แลละปกครอง เปนเวลาช้านานเพียงใด ก็ไม่สามาถจะเปลี่ยนจิตไจให้เปนอื่นไปได้ คงเปนอินเดียหยู่เสมอ พอมีโอกาสก็รวมกันคิดกู้อิสระภาพหย่างทุกวันนั้น ถ้าชาวอินเดียมีไจเปนอังกริดไปหมดแล้วก็คงไม่สามาถจะกู้อิสระภาพได้ ท่านเห็นไหมว่า วัธนธัมสำคันเพียงใด พูดให้เห็นง่ายๆ ถ้าชาติใดมีวัธนธัมไม่ดีแล้ว ก็ถูกแปลงจิตไจเปนเทส แลละแปลงร่างเปนอื่นตามไป หย่างละคอนแปลงตัวนั้นเอง แปลงเปนยักสก็ได้ แปลงเปนสัตวก็ได้ สุดแต่เค้าเรื่อง วัธนธัมนั้นหย่าไปพังความเห็นว่า ต้องเปนของเรา ของเขาเสมอไป ถ้าของเราดีเราก็รักสาไว้ ถ้าของเราเดิมไม่ดี เราก็ดัดแปลงหรือเอามาจากอารยะประเทส แล้วเอามาเปนของไทย เช่นภาสาไทย ถ้าของเรามีแล้ว เช่นตัวหนังสือ

ของเราดี มีของเราเอง ไม่ได้ไปเอามาจากใคร ดังนั้น เราก็รักสาของเราไว้ แต่บางคำของเราไม่มี เราก็คิดดังขึ้นหรือยืมมาจากภาสาบาลี ซึ่งเปนภาสาที่พระพุทธเจ้า ท่านซงใช้สั่งสอนโปรดสัตว บางแห่งเขาว่าเปนการแปลกที่เราไปยืมมาเช่นนั้น ฉันคิดว่าไม่แปลกเลย เพราะทำกันทั่วโลก ไนยุโรปก็เอาภาสาลาตินไปใช้กันเปนแม่ภาสา ยี่ปุ่นมหามิตรของเรากับจีนก็มีตัวหนังสือเหมือนกัน ไทยเราเอามาจากภาสาพระพุทธเจ้า ดูก็มีเกียรติอันควนสักการะยิ่ง การหยิบของกินของไทยเราใช้ช้อนกับซ่อม ฉันเห็นไม่เหมือนใคร ฝรั่งใช้มีดกับซ่อม ช้อนใช้กินอาหารเหลวเท่านั้น ยี่ปุ่น จีน ใช้ตะเกียบ แต่ไทยใช้ช้อนกับซ่อมตลอดทุกหย่าง แทนมือขวามือซ้ายหย่างนี้ ฉันตัดสินว่า เรามีวัธนธัมในการหยิบของกินของไทยเราเอง ไม่ได้ไปเอามาจากใคร และฉันว่าวัธนธัมนี้ดีแล้ว รักสาไว้ให้มั่นคงตลอดไป ถมหนาวมาในบ้านฉันแรงพอใช้ ทำให้ต้องหยุดพูดเรื่องวัธนธัมเสียที ขอมอบให้แด่พี่น้องผู้พึ่งรับไปพิจารนาดูตามสมควน และ

หวังว่าสภาวัธนธัมของเราคงจะเร่งรีบว่าการเรื่องวัธนธัมให้ดีตลอดไปเสมอ

ก่อนจบ ฉันขอส่งข่าวแก่เจ้าหน้าที่วิทยุว่า เวลานี้เกิดมีการทายเรื่อง ดอกไม้ปลาย ภาควิทยุกลางคืน กันขึ้นแล้ว พอตกเย็นหรือกลางคืน เมียฉันถามว่า วันนี้ดอกอะไร ? เมื่อคืนนี้ฉันนึกในใจว่าคงเปนดอกรักแน่ ฉันถูกที่ฉันคิดว่าเปนดอกรักนั้น เพราะคงจะทำให้ทุกท่านฝันถึงรักชาติทั่วกัน วันนี้ฉันถามเมียฉันว่าจะเปนดอกอะไร ? เมียฉันตอบว่าเห็นจะเปนดอกโสก เพราะเวลานี้บ้านเมืองหยู่ในยามสงครามและน้ำท่วม เท่ากับโสกกันไปพักหนึ่ง แต่จะเปนดอกอะไรสุดแต่ทางวิทยุจะถนัดและชอบใจ ฉันขอจบเพียงนี้และขอ ประทานอภัย หากจะมี บกพร่องล่วงเกินไปบ้าง

สวัสดี

สามัคคีไทย

1 พริ่สจิกายน 2485

ข่าวสามัคคีไทย

ประจำวันที่ 1 พฤศจิกายน 2485

มีผู้สังเกตว่า เพลงไทยสมัยใหม่มีแต่จันท, จันทรา, ดารา, แสงจันท เสียเปนส่วนมาก ด้วยเหตุดังนี้จึงทำให้เกิดน้ำท่วม เพราะน้ำทเลขึ้นเปนจังหวะ ๆ ตามพระจันท เมื่อพูดถึงท่านมากท่านก็พาน้ำมาให้เรามาก แต่ก็ไม่มีเพลงอะไรเพราะเท่ากับพระจันทเสียด้วย

เวลานี้มีคนท่องคำทำนายน้ำกันมาก ทำให้ฉันรำคาญเต็มที ผู้ท่องคำทำนายนี้ว่าเอาตามคำทำนายของกรมชดประทาน ผู้ทำนายต่อเช่นนี้ พูดวนเวียนกวนใจฉันจะลองว่าให้ฟังดังต่อไปนี้:— บีนี้ปรากฏว่า น้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติ จึงทำให้น้ำท่วมมาก ในวันที่ 26, 27, 28 ตุลาคมนี้ **ประจวบกับจังหวะ** น้ำทเลขึ้น ก็จะทำให้ระดับน้ำในแม่น้ำขึ้นสูงตามไปด้วย ระดับน้ำในพระนคร

ธนบุรี ยอดสูงสุดอาดเท่ากับหรือสูงกว่า 12 ตุลาคม ต่อจากนั้นไปถ้าเปน พ.ศ. 2460 แล้ว น้ำก็จะลดลงเปนลำดับไปสู่สภาพปรกติ แต่ในปีนี้ น้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติ จึงทำให้น้ำท่วมมาก เกรงไปว่าใน 6, 7, 8, พริศจิกายน ประจวบกับจังหวะ น้ำทเลขึ้น เกรงไปว่าระดับน้ำในแม่น้ำจะสูงขึ้นตามไปด้วย ระดับน้ำในพระนครธนบุรี ยอดสูงสุดอาดเท่ากับ 12 ตุลาคมก็ได้ ต่อจากนั้นไปถ้าเปนสภาพตาม พ.ศ. 2460 แล้ว น้ำก็จะลดลงเปนลำดับ ไปสู่สภาพปรกติ แต่ในปีนี้ น้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติ จึงทำให้น้ำท่วมมาก เกรงไปว่า ใน 26, 27, 28 พริศจิกายน ประจวบกับจังหวะ น้ำทเลขึ้น เกรงไปว่าระดับน้ำในแม่น้ำจะสูงขึ้นตามไปด้วย ระดับน้ำในพระนครธนบุรี ยอดสูงสุดอาดเท่ากับ 12 ตุลาคมก็ได้ ต่อจากนั้นไป ถ้าเปนสภาพตาม พ.ศ. 2460 แล้ว น้ำก็จะลดลงเปนลำดับไปสู่สภาพปรกติ แต่ในปีนี้ น้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติ จึงทำให้น้ำท่วมมาก ฉันพูดมาเพียงนี้เวียนหัว และคนที่เขามาทำนายให้ฉันฟัง เขา

ทำนายเวียนเช่นนี้ไม่รู้จบ ฉันเลยต้องขอความกรุณาให้ท่านนักทำนายนำนี้หยุดทันที ท่านที่ฟังทางวิทยุหยากฟังอีกก็ขอได้กรุณาแจ้งให้ท่านที่อ่านข่าวนี้พูดต่อไปได้ แต่ฉันบีดวิทยแน่นอน หย่างไรก็ดี ฉันหยากแก้ตัวให้กรมชลประทานที่ทำนายพลาดไปนั้น ความจิง ทำนายถูกต้องใน 26, 27, 28 ตุลาคมนั้น น้ำทเลขึ้นมากกว่า 12 ตุลาคมจิง ๆ แต่บังเอินในระหว่างนั้นมีลมเหนือพัดแรงมาก เลยพาเอาน้ำในแม่น้ำเจ้าพระยาไหลไปทเลเร็วขึ้น น้ำใน 26, 27, 28 ตุลาคม จึงไม่ขึ้นตามที่กรมชลประทานแจ้งไว้ ดินฟ้าอากาสเปนการตรวดสอบได้ยากมาก บังคับท่านไม่ได้ หวังว่าท่านผู้ฟังคงจะให้อภัยแก่เจ้าหน้าที่ผู้หวังดีต่อประชาชนจง ๆ นนด้วย

เวลานี้ตามถนนมีตะไคร่น้ำเขียวไปหมด เวลาเดินลื่นทำให้หกล้มบาดเจ็บกันไปตาม ๆ กัน ทางวิทยุไทยถึงกับไปเชินนายแพทย์ ส. อันตะริกานนท์ มาบรรยายวิธีเดินในตะไคร่น้ำ ฉันฟังดูแล้ว และทำท่าเดินบนปลายเท้าดูรู้สึกเมื่อยเร็ว ส่วนมากคงไม่ชอบตะไคร่น้ำ แต่เจ้าหน้าที่

ป้องกันภัยทางอากาศชอบมาก เพราะถนนมีเขียวกลิ่นกับต้นไม้ ท่านบอกว่าเปนการพรางไปในตัว ไม่ต้องไปทาสีพรางกันให้เสียเวลา

พอน้ำลด มีผู้เล่าว่าจะเกิดมีคดีลักปลากันขึ้น เพราะหลายแห่งเลี้ยงปลาในบ่อตามคำแนะนำของกรมการประมง แต่เวลาน้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติวันนี้ จึงทำให้น้ำท่วมมากผิดปรกติ บ่อปลาจมหายไปในน้ำ ปลาหนีไปหมด พอน้ำลดต่างก็คิดจะได้ปลากลับคืน ของฉันก็หายไปมาก ที่บ้าน พ.ต. นิตยเวช อธิบดีกรมการแพทย์ก็ว่า ปลาจืนหายไป และที่หายไปมากเขาว่าเปนปลาไบไม้ ฉันจึงคิดจะหาทางให้ได้ปลาคืนกัน ได้ลงแรงไปถามท่านอธิบดีกรมตำหรวดว่า มีทางจะได้คืนมาหย่างไร ท่านชี้แจงว่า ไม่มีหนทางจะได้กลับคืน คงมีคนตกไปกินหมดแล้ว จึงของท่าน เพราะปลาที่หายไปเหล่านั้น ก็ไม่มีรอยรูปพรรนเสียด้วย ฉันเลยปล่อยไปตามเรื่อง คิดว่า จะไปขอพันธุ์จากกรมการประมง มาเลี้ยงเอาใหม่ดีกว่าไปแจ้งความต่อตำหรวด เปนการรบกวนเวลาของท่าน แต่จะจำไว้ว่าบ่อปลาต้องมีขอบสูงกว่าระดับ

น้ำ 12 ตุลาคมปีนี้ การเลี้ยงปลาเปนสิ่งทำได้ง่ายมาก ทุกท่านควนทำเล่นจะได้กินปลาสด ๆ ดีกว่าไปซื้อตามตลาด

พ.ต. ควง อภัยวงส์ มาต่อว่าฉัน ที่ได้ส่งข่าวว่าเจ็บเพราะชอบเล่นน้ำนั้นไม่จริง ท่านบอกว่าไม่ได้ลงเล่นน้ำเลย เพียงแต่นั่งบนเรือ แล้วมีเด็ก ๆ ดอกไม้ของชาติวักน้ำสาดท่านเท่านั้น ฉันต้องขอโทสที่พูดผิดไป แต่หย่างไรก็ตามเวลานี้ ท่านได้มาบันชางานที่กะชวงพานิชแล้วตามปรกติ ขอให้ท่านมีความสุขสบายตลอดไป ให้อ้วนพีขึ้นมีน้ำหนักหย่างน้อย 100 กิโลกรัม

ฉันซาบว่า เวลานี้ที่ไนทำเนียบนายกรัฐมนตรี ได้ดีกคู่พ้า เมื่อน้ำเหนือไหลหลากมามากผิดปรกติ ได้ล้นเข้าไปได้ดีกทางช่องลม ปลาก็ตามเข้าไปหยมาก เวลาน้ำลดลงต่ำกว่าช่องลม ทั้งน้ำทั้งปลาออกไม่ได้ เกิดจะต้องวิดน้ำกันไหย่โต ฉันคิดว่าก็มีผลดี เพราะจะได้ปลามากพอไช้ เปนการทุ่นรายจ่ายไนทำเนียบไปได้บ้าง

เมื่อเวลาน้ำเหนือไหลหลากมามากคราวนี้ ฉันซาบว่าไนทำเนียบเกิดทำก๋วยเตียวเรือขาย โดยภรรยา พ.ท.

ส.ส. รัตนพิบูลชัย ฉันดีใจจริงที่ทำได้ดีมาก ถั่วงอกเพาะเอง เส้นทำเองหั่นเอง เครื่องก็ทำเองและขายเอง ฉันเลยได้ความรู้ว่า การทำก๋วยเตี๋ยวขายนี้ ใครๆ ก็ทำได้เอง ลงทุนคราวหนึ่งไม่ถึง 20 บาท แต่ได้กำไรไม่ต่ำกว่า 2 บาท เดือนหนึ่งคงเป็นเงิน 60 บาท เป็นรายได้หย่างงาม พี่น้องผู้ใดยังไม่มีอาชีพควรจะขายก๋วยเตี๋ยวดูบ้าง และฉันขอบว่า ทางรัฐบาลท่านจะให้มีรางวัลแพงๆ เป็นการช่วยด้วย เวลานี้กำลังพิจารณาหยู่

ฉันได้รับจดหมายฉบับหนึ่งของท่านผู้ใดไม่ขอบ เล่าให้ฟังว่า มีบุตรเล็กๆ คนหนึ่ง วันหนึ่งจวน 8 นาฬิกา ร้องไห้มากไม่รู้จักหยุด แต่พอมีสัญญานให้เคารพทงชาติ หนูผู้นี้ก็หยุดร้องไห้ และลุกขึ้นทำการเคารพ แต่พอเคารพทงชาติเสร็ดแล้ว ก็กลับนั่งลงร้องไห้ต่อไปตามเดิม น่ารักไหมท่าน ยุวชนของชาติไทยเรา มีน้ำใจรักชาติยิ่งกว่าสิ่งใดๆ ทั้งสิ้น ฉันขอบแล้ว เลยบูชาพระอธิฐานให้หนูที่รักของฉันผู้นี้มีความจเรินยิ่งๆ ขึ้นไป ถ้าเป็นทหานขอให้ได้เหรียนกล้าหานที่เดียว.

ข่าวรำพึงของสามัคคีไทย

เมื่อน้ำลดแล้ว มีเสียงว่าตอจะผุด เปนความจริง เวลานี้จะเห็นตอระเกะระกะไปหมด เพราะชาวนอนเรือได้มาปักไว้เพื่อผูกเรือ ไปแล้วก็ไม่ถอน หรือมีการยกแคร่ยกร้านกันเพื่อหนีน้ำ แต่พอน้ำลดลงหมดแล้ว มักไม่ถอนเสาไปด้วย ปล่อยไว้เปนตอเกลื่อนกลาดไปหมด ใครจะเปนคนถอนตอเหล่านั้น เห็นจะเปนของเทสบาล หรือเจ้าหน้าที่ของรัถบาล ถ้าพูดทางจิตใจก็หมายว่า ตอคือความชั่วความบกพร่อง จะผุดให้คนเห็น ฉันจึงรำพึงถึงตัวฉันว่า ทำอะไรผิดไว้บ้างในคราวน้ำท่วม ก็พบหลายหย่าง 1. ช่วยราสดรยังไม่เท่าใจนึกจะทำ 2. ป้องกันน้ำท่วมไม่ได้ ข้อนี้คงให้อภัย เพราะธัมชาติสุดจะสู้กับท่าน ให้เปนหย่างอื่นไปได้ 3. ทิ้งเรื่องของสามัคคีไทยไว้มากเรื่อง ในเรื่องๆหนึ่งคงมีบกพร่องล่วงเกินไว้บ้าง เปนตอนั้นเอง แต่ฉันก็ได้ขอประทานอภัยแล้ว หวังว่าคงได้รับความกรุนาจากท่านผู้ฟัง ยังเหลือ

เกี่ยวแก่เรื่องของสามัคคีไทยที่เปนตอหยู่ และแก้ไม่หาย ก็คือมีหลายท่านมาห้ามไม่ให้เขียน ท่านที่ห้ามมากหน เปนท่านนักประพันธ์รุ่นเก่า พ.อ. สารานุประพันธ์ ท่านผู้นี้ให้การติชมเรื่องของฉันหย่างน่าฟัง ฉันรับฟังของท่านถานเปนผู้มีความรู้ทางวรรนคดีสูงกว่าฉัน และแก่อาวุโสกว่า ฉันถามว่า เพราะอะไรจึงไม่หยากให้ฉันเขียน ท่านตอบว่า มหาชนเกรงว่าเรื่องของฉันจะเบื่อหูประชาชนที่สุดจะไม่มีคนฟัง ฉันถามว่าเรื่องที่ฉันเขียนผิดหรือไม่ดีกะนั้นหรือ? ท่านนักประพันธ์เก่าตอบว่า ไม่ใช่เช่นนั้น เรื่องที่ฉันเขียนนั้นดี มีบกพร่องเปนส่วนน้อย แต่นิสัยคนไทยเรานั้น ไม่ชอบฟังอะไรหรือทำอะไรนาน ๆ เบื่อเร็ว เปนนิสัยชอบกล ฉันเลยเข้าใจเดียวนี้เองว่าทำอะไรทุกหย่างนั้น ต้องมีการติกันได้เสมอ ทำมากก็ว่ากันได้ ทำน้อยก็ว่า ไม่ทำก็ว่า ฉะนั้นพี่น้องท่านผู้ฟังน่าสังเกตไว้เปนสิ่งประดับความนึกคิดตามควน ฉันเห็นว่าทำหย่างไรก็มีคนว่า แต่ถ้าทำมากได้ประโยชน์แก่ชาติแล้ว ใครจะว่าตัวเรารำคานบ้าง แต่ชาติได้ประโยชน์มาก ขอพี่น้องทั้งหลายเลือกทางทำมาก ทำดี ยอมให้คน

ว่าทนเอาดีกว่าวิธีอื่นแน่นอน ฉะนั้นด้วยประการฉะนี้ ฉันจะพยายามเขียนเรื่องสนุก ๆ ต่อไปตามโอกาสจะทำได้ หากจะเปนประโยชน์แก่ชาติบ้านเมืองบ้าง ถ้าหากจะเปนการรบกวนท่านผู้ใดบ้าง โปรดกรุนาส่งสารฉัน เพราะเปนโรคชอบเขียนจนติดเสียแล้ว แก้ไม่ไหว

เวลานี้ฉันซาบมาว่า ทางการอินโดจีนฝรั่งเสส ได้ส่งทหานมาชุมนุมทางเวียงจันท ท่าแขก สุวรรนเขตมากผิดปรกติ ลอบดูข่าวที่แพร่มาทางภาคอิสานได้ความว่าฝรั่งเสสว่าไทยเปนผู้รุกรานประเทสลาวเสมอ ไทยเปนพันธมิตรกับยี่ปุ่น ฉะนั้นแล้งนี้ฝรั่งเสสจะโจมตีประเทสไทย ข่าวนี้ทำให้ประชาชนทางภาคอิสานพิสวงกันมากเข้านเอง ฉันได้เห็นโทรเลขรายงานมาจากมุกดาหารว่าทหานฝรั่งเสสได้ข้ามโกล้ฝั่งไทย ทำการสำหรวดท่าข้าม ข่าวนี้จะคิบหน้าเปนจิงหย่างไร น่าฟังไว้เล่น แต่ตัวฉันเองไม่เชื่อว่าฝรั่งเสสจะมารุกรานไทยตามที่แพร่มานั้นได้ เพราะเวลานี้ ประเทสไทยพยายาม ผูกมิตรกับ ฝรั่งเสสจนสุดความสามาถ ไม่มีอะไรจะโกรธกันเลย ถ้าเปนจิง คิดว่าทางฝรั่งเสสน่าจะยับยั้งชั่งใจดูการกะทำดั่งว่านั้นให้

รอบคอบอีกสักหน ก่อนที่จะมีเรื่องราวบาดใจกัน การรบกันไม่ใช่การรื่นเริง ฉันคิดหย่างนี้ แต่ฝรั่งเศสคิดหย่างไรสุดแต่เทพเจ้าจะบันดาน หากท่านโปรดหย่างไร เชื่อว่าพี่น้องชาวไทยคงน้อมรับโดยชื่นตาตลอดไป พังแล้วขอหย่าพิ่งตกใจ ทำอะไร ๆ ทุกหย่าง ถ้าขวันดีไม่ผ่อแล้ว ถ้าจะแพ้ก็เสมอตัว ถ้าเสมอตัวก็กลับชนะ ถ้าชนะก็เพิ่มชนะมากขึ้น

เมื่อ 8 น. เช้าวันนี้ เวลาเคารพทงชาติ ฉันเห็นพี่น้องชาวไทยข้างบ้านฉันทุกเพศทุกวัย ได้แสดงการเคารพเคร่งครัดดีมาก และเปนดังนี้ตั้งแต่เริ่มต้นแสดงการเคารพมา แต่เช้าวันนี้ ฉันดีใจยิ่งขึ้นจนตลึงเพราะได้แลเห็นในหมู่พี่น้องที่แสดงการเคารพนั้น มีชาวอินเดียผู้หนึ่งเปนผู้ส่งหนังสือพิมพ์โดยรถจักรยาน ท่านผู้นี้ได้ลงจากรถแล้วยืนตรง ยกมือทำวันทยาหัถ คำนับทงที่บ้านฉันที่กำลังลอยขึ้นยอดเสา ทำหย่างตั้งใจจริง ๆ แข็งแรงเคร่งครัด ไม่เคลื่อนไหวเลย ทำให้ฉันเห็นน้ำใจพี่น้องชาวอินเดียผู้นี้หย่างยิ่ง ฉันหยากจะวิ่งไปขอบใจ แต่หยู่ไกลกันมาก คงไปไม่ทัน ฉันนึกขอบใจท่านเทพนาถ

หัวหน้าชาวอินเดียอิสระ และบันดาพี่น้องชาวอินเดียในประเทศนี้หย่างสูงสุด สมดั่งท่านสวามีสัตยานันทบุริกล่าวว่า อินเดียกับไทย สองชาตินี้เท่ากับดอกไม้ 2 ดอกร้อยไว้เปนพวงมาลัยพวงเดียวกัน

เมื่อวานนี้ ฉันได้มีโอกาสไปเล่นเทนนิส เปนการออกกำลังกายของฉัน จะได้ไม่ต้องกินยา หย่างที่ท่านรัถมนตรีชเวงสักดิสงครามได้แนะนำ ฉันเลยมีโอกาสได้เห็นท่านกรอดล่า อัคราชทูตอิตาเลียน มาหาพนะท่านนายกรัถมนตรี ฉันเห็นการมาของท่านแล้ว ให้นึกสงสารเสียจริงๆ เพราะท่านนั่งมาในรถยนต์บันทุกของ โดยเอาเก้าอี้หวายวางบนรถ ตากแดด ตากลมมาตลอดทาง สอบถามได้ความว่า น้ำท่วมมากที่สถานทูต รถยนต์ของท่านออกจากบ้านไม่ได้ เลยต้องใช้วิธีเช่ารถกุดังบันทุกของมานั่งแทน เห็นใจท่านจริงๆ ที่ท่านมาวานนี้ ซาบว่านำสาส์นสแดงเสียใจและเห็นอกเห็นใจชาติไทยในการต้องอุทกภัยมากคราวนี้ พร้อมกับนำเงินของคนะฟาสซิซในกรุงเทพฯ ได้เรี่ยไรเงินรวมเปนเงิน 2 พันบาท มามอบให้นายกรัถมนตรี แม้ชาวอิตาเลียนจะมีน้อยคนในประเทสไทย ก็

ยังมีไมตรีจิตดีต่อชาวไทยถึงเพียงนี้ ฉันได้ซาบเซ่นนี้สุดจะปลื้มใจและขอบคุนหย่างยิ่ง ชาวไทยเราควนจะบวงสวงเทพเจ้าผู้สักดิสิทธิโปรดประทานชัยชนะให้แก่ประชาชาติอิตาเลี่ยนตลอดไป

พูดถึงการช่วยอุทกภัยจากต่างประเทส ฉันไม่ลืมพระกรุนาธิคุนของสมเด็ดจักรพัดแห่งประเทสยี่ปุ่น ที่พระราชทานของเปนจำนวนเงิน 5 ล้านเย็นแก่ผู้ต้องอุทกภัย อีกทั้งกองทัพยี่ปุ่นภาคไต้ก็ได้ส่งของมาช่วยอีก 1 ล้านเย็น เชื่อว่าไนไม่ช้าของเหล่านี้จะมาถึงประเทสเรา เปนความกรุนาหย่างมิตรแท้ของยี่ปุ่นที่มีแก่ชาวไทย เราควนระลึกถึงไมตรีจิตอันดีนี้ไว้ชั่วกัลปาวสาน และขอให้เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิได้ดนบันดานให้ชาติยี่ปุ่นประสบชัยชนะตลอดไป

ฉันขอจบไว้เพียงนี้ เพราะได้ยินเรื่องท่านรัถมนตรี ควง อภัยวงส์ กำลังเดินบ่นเรื่องน้ำท่วมมาก ทำให้ฉันคิดว่าถึงเวลาทำงานแล้ว จึงต้องขอลาท่านผู้ฟัง ขอให้ทุกท่านพบแต่สรรพมิ่งมงคลตลอดไป

สวัสดี

สามัคคีไทย

4 พริสจิกายน 2485

เรามาพากันสร้างระเบียบให้แก่ชาติ

ของ

"สามัคคีไทย"

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย เวลานี้ท่านพักงาน และกำลังกินอาหาร ท่านได้ยินเสียงวิทยุของเราหรือไม่ ถ้าสังเกตให้ดี ท่านจะต้องสดุดใจทันที ตรงที่เจ้าหน้าที่วิทยุไม่เคยคลาดเวลาเลย พอได้วินาทีกำหนดเปิดสถานี ท่านก็ได้ยินเสียงทางวิทยุทันที พร้อมทั้งเรื่องราวข่าวสาร และเพลงเพราะๆ อีกด้วย ถ้าท่านไม่กลุ้มใจอะไรมาจากบ้าน ท่านคงฟังวิทยุรู้เรื่องดี และสบายใจไปชั่วโมงหนึ่ง นี่เพราะ การ ทำเปน ระเบียบ เรียบร้อย ของ เจ้าหน้าที่ วิทยุ เปนสิ่งน่าชมเชยยิ่งนัก ท่านผู้มีเกียรติ คงจะชมเชยทั่วกัน ถานเพื่อนร่วมชาติของเราทำดี ให้เปนยาบำรุงใจชุ่มชื่นหย่างน้อย ถ้าท่านเหล่านั้นเหนื่อยยิ้มไม่ออก ก็จะได้ยิ้มกับเขาบ้าง

ท่านผู้มีเกียรติ ผมของท่านยังหวีดเรียบร้อยหยู่หรือเปล่า หรือเวลานยุ่งหมดแล้ว เพราะทำงาน ท่านจงมองดูสหายของท่านดูทีหรือ ? ใครผมยุ่งบ้าง และใครผมเรียบร้อยดีบ้าง ประทานโทส คนไม่มีผม ขอหย่าไปดู เพราะเอาเปนหลักเกนท์ตัดสินไม่ได้ว่า ผมเรียบหรือผมยุ่ง ท่านสังเกตแล้ว หยากถามท่านสุภาพสตรี ให้ช่วยตัดสินว่า ท่านรักชายผมเรียบหรือชายผมยุ่งไม่มีระเบียบฉันคอบแทนได้ว่า ทุกคนชอบและรักคนมีผมเรียบร้อย แต่ไม่ชอบคนผมยุ่งเปนบ่าหย้า ดูซิ แม้จะดูผมคน ใครๆ ก็ชอบดูผมชนิดหวีเรียบร้อย และการที่มีผมเรียบร้อยนี้ ทำให้เกิดประโยชน์แก่เจ้าของผม ถึงทำให้มีคนรักคนชอบ ซึ่งหนีจากความชังจากผู้อื่น ก่อให้เกิดสิริมงคลแก่เจ้าของผมได้ ถ้าเปนทหาน และมีผมไม่เรียบร้อยนั้น ไม่ใช่ถูกชังเท่านั้น บางทีถูกชังเสียด้วย เมื่อพูดถึงทหาน ทำให้นึกหยากจะถามท่านผู้มีเกียรติว่า ถ้าท่านเห็นฝูงคนเดินเต็มถนน ไม่มีระเบียบเอะอะกัน ไม่มีผู้บังคับบันชา ท่านคิดหยากจะไปยืนชมฝูงคนนั้นไหม ถ้า

ท่านดูก็เมื่อผ่านท่านมา ดูแล้วท่านคงว่า พวกนี้ทำอะไร ไม่รู้เรื่อง รกถนน แต่ท่านคงเคยได้พบเห็นเวลากองทัพของเรามีการตรวดพลสวนสนาม ประชาชนไปชุมนุมชมกันคับคั่ง เมื่อแถวทหานผ่านไป ก็แสดงความยินดีโบกทง ร้องไชโย ยิ่งทหานหน่วยใดเดินเปนระเบียบเรียบร้อย เช่น กองพันนักเรียนนายร้อย นักเรียนเทคนิคเปนต้น พี่น้องก็ยินชม ก็ยิ่งแสดงความยินดีมากจนผิดสังเกต พริตติการน์ 2 หย่างของฝูงชนดังยกตัวหย่างมานี้ ได้รับไมตรีจากผู้ชมผิดกันไกล ถ้าจะพูดง่าย ๆ ฝูงชนข้างต้น ทำไม่มีระเบียบ จึงได้รับการชังจากผู้พบเห็น แต่ฝูงชนหลัง คือ การ ดินสวนสนามของกองทัพ ทำเปนระเบียบเรียบร้อย จึงได้รับการชมชอบจากผู้ดู

ด้วยตัวหย่างดังนี้ พี่น้องชาวไทยผู้รักชาติ ต้องยึดไว้เปนหลักปติบัติ คือ ทำอะไรต้องให้เปนระเบียบเรียบร้อยเสมอ วัธนธัม ตามที่วิทยุไทยได้เล่าให้ฟังเมื่อเช้านี้ หมายถึงการทำสิ่งจเรินดี ฉะนั้น การทำอะไรให้เปนระเบียบเรียบร้อย จึงนับว่าทำถูกต้องตามความหมาย

ทางวัธนธัม คือ ทำจเรินดีนั้นเอง และการทำอะไรไม่เปน ระเบียบเรียบร้อย ก็คือ ทำไม่จเรินดี หรือทำเลว

ถ้าท่านกำลังกินข้าวในสโมสรเวลานี้ และมีบางโต๊ะขึ้นไปนั่งกินบนโต๊ะ บางแห่งเดินกิน บางที่คุยกันเอะอะถึงทุบโต๊ะกัน ท่านจะเห็นภาพในห้องกินข้าวของท่านสับสนไปหมด ท่านชอบไหม ? ฉันคิดว่า ไม่มีใครชอบ ดูน่าเวียนหัว หย่างนี้ เรียกว่า การกินของสังคมนี้ไม่มีระเบียบเรียบร้อย เปนการไม่ทำให้จเรินดี นี่คือ ไม่มีวัธนธัม

ในบ้านของท่าน ถ้ามีคน 5 คน หยิง 2 ชาย 3 และหยิง 2 คนนี้ คนหนึ่งนุ่งผ้าโจงกะเบน ไม่มีอะไรบีดอก แลเห็นนม อีกคนหนึ่ง นุ่งผ้าถงสวมเสื้อในตัวเดียว ส่วนชาย 3 คน คนหนึ่งนุ่งผ้าขาวม้าผืนเดียวไม่มีเสื้อ คนที่ 2 นุ่งสโหร่งตัวเดียว คนที่ 3 แก้ผ้าเพราะเปนเด็ก ถ้าท่านรวมคน 5 คนนี้มาเข้าแถว ท่านจะแลดูงามไหม ถ้าท่านที่ไปต่างประเทศ ถ้าท่านเดินไปพบคนชาติของท่านในโตเกียว ในลอนดอน ในเบอรลิน หย่างนี้เข้า ท่านจะ

พาไปดูละคอนมหาอุปรากรน์ (โอเปร่า) ด้วยไหม ถ้าท่านพาไปด้วย ก็นับว่า ท่านชอบกลไม่น้อย ตรงกันข้าม ถ้าท่านพบสาว ๆ สมัยใหม่ นุ่งกะโปรง สวมหมวก สวมรองเท้า ทาลิบสติคงาม ๆ ฉันทายว่า เห็นจะไม่ต้องให้สาวนั้นมาขอให้ท่านพาไปไหน ท่านกลับเลี่ยบเคี่ยง ได้ท่าทีดี คงเชินชวนเสียเองด้วยซ้ำไป นี่แหละ เปนผลแตกต่างระหว่างการแต่งกายไม่มีระเบียบเรียบร้อย คือไม่มีวัธนธัม หรือไม่ทำไนสิ่งจเรินดี กับการแต่งกายมีระเบียบเรียบร้อย คือมีวัธนธัม หรือทำไนสิ่งจเรินดีนั่นเอง

คราวนี้ พูดถึงส่วนรวมของชาติ ถ้าท่านพบแต่คนผมยุ่ง คนเดินงุ่มง่าม คนแต่งกายไม่มีแบบเปนระเบียบ คนนั่งกอดเข่าไม่ทำอะไรเลย ท่านนึกไหมว่าชาติของเราจะมีความจเรินดีไปพายหน้าได้ ทุกท่านต้องว่าไม่มีทางจเรินดีเลย ด้วยเหตุดังนี้ การทำอะไรให้เปนระเบียบเรียบร้อยดี หรือทำไนสิ่งจเรินดี ซึ่งเราเรียกว่ามีวัธนธัมดี เปนการช่วยกันพาชาติไปสู่การเปนมหาอำนาด

ในที่สุดด้วย ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ถ้าท่านหยากเห็นชาติไทยดีแล้ว ท่านต้องช่วยกันรักสาวัธนธัมของชาติไห้ดีตลอดไป.

สวัสดี

สามัคคีไทย

5 พริสจิกายน 2485

เรื่องเล่าแด่ยุวชน

ของ

"สามัคคีไทย"

คราวหนึ่ง ฉันเดินทางด้วยตัวของฉันเอง หยากจะไปเที่ยวชมธัมชาติ ตั้งใจจะไปให้ไกลที่สุดที่จะไปได้ ครั้นฉันเดินทางมาได้ 18 วัน ฉันพบผู้หยิงคนหนึ่งเปนเพื่อนเดินทางด้วย เรา 2 คนเดินกันต่อไป ในไม่ช้าก็ได้เพื่อนเดินทางเพิ่มขึ้นอีก 6 คน เปนหยิง 3 คน ชาย 3 คน ที่สุดการเดินทางของฉันมีผู้มาสมทบเดินด้วยอีก 7 คน พอดีฉันเดินทางท่องเที่ยวชมภูมิประเทศเปนเวลาครบ 45 วัน พอดี ชักเริ่มจะเหนื่อย รู้สึกจะสู้เพื่อนร่วมชีวิตร่วมทางไกลของฉันเห็นจะไม่ไหวแน่นอน คิดจะกลับบ้านเสียที แต่ก็ยังกลับไม่ได้ เพราะเพื่อนร่วมเดินทางของฉัน - ซึ่ง

ตะนักตายเปนเพื่อนร่วมชีวิตเสียแล้ว จะต้องเดินต่อไปอีก กล่าวว่าไหน ๆ ก็เดินมาแล้ว หยากจะเดินไปให้ถึงจุดหมาย บางทีจะพบแดนสวรรคตามเทพนิยายบ้าง ตกลงฉันจำใจต้องเดินต่อไป และอีกกี่วันฉันก็ไม่ซาบว่าจะจบการเดินทางท่องเที่ยวของพวกฉัน ตลอดเวลาที่ฉันเดินทางมาครานี้ ตั้งแต่เริ่มต้น ฉันพบแต่ภูมิประเทสแสนจะทุรกันดาร เมื่อฉันเดินทางมาได้พอดี 7 วัน ได้พบโรงเรียนแห่งหนึ่ง ได้แอบแวะไปชมการสอนของครู พอดีครูกำลังสอนถึงเรื่องประโยชน์ของการเข้าโรงเรียน ฉันชอบมาก จำได้เปนใจความดังนี้

โรงเรียนเปนแหล่งชี้หนทางไปสู่ความดี มนุสทุกคนจะเปนเสตถ์ไม่ได้ คนจะมีงานทำทุกคนเสมอไปก็ไม่ได้ แต่สังคมที่มีรากถานแน่นเฟ้นเช่นสังคมของเรานี้ สามาถจะให้การศึกสาแก่ยุวชนได้ทุกคน สามาถจะสอนให้มนุสแต่ละคนใช้สติปัญญา กำลังกาย ตลอดจนจิตใจของตนให้ผลหย่างบริบูรน์ที่สุดที่จะพึงได้ ซึ่งจะนำไปสู่ต้นทางการประกอบการอาชีพ พร้อมด้วยสิ่งเหล่านี้ นักเรียน

ทุกคนจักเดินไปข้างหน้า พร้อมด้วยอาวุธประจำกาย ดุจผู้ไหย่แล้ว ที่เราจะทนทุขทรมานนั้น เป่นโชคชตาของมนุส แต่หย่างน้อยทุกคนจะสามาถทำงานได้

เรื่องที่ฉันจำมาได้นี้ จึงขอนำมาเล่าสู่ถูกหลานของฉันพังไว้เปนเครื่องประดับสติปัญญาในยามว่าง

ฉันกับเพื่อนร่วมชีวิตร่วมการเดินทางทั้ง 7 คนนี้ ถ้าจะเรียกว่าเปนครอบครัวของฉันก็ได้ เพราะเราหยู่ด้วยกันมานาน แต่ฉันนึกว่าฉันมีครอบครัวไหย่กว่านี้อีกชั้นหนึ่ง ซึ่งเปนที่ให้กำเหนิดแก่ฉัน ครอบครัวหลังนี้ ฉันมีคนรู้จักกัน รักกัน มีความรื่นเริงด้วยกันถ้ามีชัย โสกด้วยกันถ้าพ่ายแพ้ ถ้าผู้ใดทำกิจการดีมีชื่อก็ปลื้มใจ ฉันชายหน้า ถ้ามีคนทำชั่ว ครอบครัวของฉันนี้ หยู่ไนแหลมทองเหนือจดพูเขา ยาวลงไปถึงทเล ถ้าส่วนหนึ่งส่วนใดของครอบครัวนี้ต้องประสบบาดเจ็บ และสรรพอันตรายใด ๆ ทั้งครอบครัว ก็รู้สึกเจ็บปวดไปด้วย ไม่ว่านะแห่งใด เหมือนเปนร่างกายเดียวกัน ชีวิตเดียวกัน

ครอบครัวไหย่ของฉันนั้น ฉันบอกแก่ลูกหลานของฉันว่า นั่นคือประเทศชาติ

ฉันกล่าวมาข้างต้นว่า ฉันเดินทางมาแล้ว 45 วัน ยังไม่ซาบจะไปข้างหน้าอีกเท่าใดและพบอะไร บังเอิญได้ยินมีคนพูดระหว่างทางว่า การคาดคเน คือการเห็นล่วงหน้า และการเห็นเหตุการณ์ล่วงหน้า คือ ความสามาถที่จะคิดเอาเองว่า อนาคตจะเปนหย่างไร และคำนวนทางได้ทางเสียที่อาดจะบังเกิดขึ้น นอกนั้นได้ยินเขาพูดเปนท่อน ๆ โต้ตอบกันว่า เมื่อเห็นม้าของเล่นเด็กคนหนึ่งก็พูดว่า ฉันจะเปนคนขับรถม้าเมื่อฉันเติบโตขึ้น หยิงสาวคนหนึ่งพูดว่า ฉันก็จะมีเรือนเหมือนกันเมื่อมีอายุ 20 ปี ฝ่ายพ่อพูดว่า เมื่อนั้นฉันจะหยู่ในวัยชราแล้ว แม่พูดว่า ฉันก็หยู่ในวัยชราเหมือนกัน หยิงแก่คงจะเปนยาย พูดว่า ฉันจะไม่มีชีวิตแล้ว ท่านผู้ฟังฉันเล่าคงเข้าไจดี พวกนี้คาดคเนกันทั้งนั้น แต่ของใครจะถูก ฉันคิดของพ่อ แม่ ยาย นั้นเปนถูกที่สุด ฉะนั้นเวลานี้บ้านเมืองของเราคับขันก็น่าจะทายล่วงหน้ายาก ว่า

อนาคตจะเปนหย่างไรขึ้น หยู่ที่เราจะทำงานกันดีเพียงได เท่านั้น มีผู้แนะนำน่าฟัง ฉันขอคัดมาเล่าสู่กันฟัง ดังนี้

1. ความหิว มองเข้าไปในบ้านของผู้ที่ทำงาน แต่มันไม่กล้าเข้าไป

2. คนเราจะมั่งมีเร็ว หากคิดเก็บหอมรอมริบในขนะเดียวกับที่จะคิดหาเงินมาได้

3. จงซื้อสิ่งที่เหลือเฟือ แลละไม่ช้า เราก็จะขายสิ่งจำเปนต้องมีใช้

4. ถุงเปล่านั้น ตั้งไม่ได้

5. จงหย่าพูดว่า พรุ่งนี้ ฉันจะทำสิ่งนั้น สิ่งที่ทำแล้วคิดว่า ดีกว่าสิ่งที่จะทำขึ้นไหม่ วันนี้วันเดียว ดีกว่าพรุ่งนี้ 2 วัน

6. จงระวัง รายจ่ายย่อยหลายรายน้อย ๆ นั้น เมื่อรวมกันเข้าจะเปนของมาก และทางน้ำซึมทางเดียวอาดทำให้เรือลำไหย่จมได้

7. เมื่อขว้างหลุดไปแล้ว จะเปนก้อนหินหรือวาจาก็ดี ย่อมไม่กลับมาอีก

8. การนอนหัวค่ำและตื่นแต่เช้า ทำให้มนุสมีสุขภาพดี มั่งมีและเรียบร้อย

ฉันขอลาเพียงนี้ เพราะจะเร่งเดินทางต่อไป.

สวัสดี

สามัคคีไทย

5 พริสจิกายน 2485

เรื่อง

ดอกแก้วลูกแก้วที่รัก

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อคืนนี้ ทางวิทยุได้อ่านบทกลอนวาดภาพของดอกแก้ว ในท้ายภาคกะจายเสียงกลางคืน ฉันกำลังกินข้าวจวนเสร็จพอดี พังแล้วให้จับใจยิ่งนัก เลยทำให้หยากชาบว่ายุวชนคนไหนหนอ ช่างประพันธ์เก่งสละสลวยไม่ต้องไปดูต้นแก้ว ดอกแก้ว ก็เห็นภาพได้ในตนเอง ทำให้ฉันนึกรักและหยากรู้จักเจ้าของบทกลอน ดอกแก้วนั้นเด็มที ฉันทายว่าต่อไปท่านเจ้าของบทประพันธ์นี้จะต้องกลายเปนลูกแก้วของบิดามารดาเปนแน่แท้ ยุวชนที่รักชาติทุกคนควนจะทำทุกสิ่งทุกหย่างให้เปนลูกแก้วและลูกรักหย่างหัวแหวนของบิดามารดา จึงจะสมเปนลูกของ

ชาติไทย เมื่อพูดถึงลูกแก้ว ลูกรัก นี้แล้ว ฉันมีวาสนา ยิ่งนัก ที่ได้มีเพื่อนบ้านของฉันหมู่หนึ่ง เปนที่รวบรวม ลูกแก้ว ลูกรักของบิดามารดา และทั้งเปนลูกสมัค พลีชีพแก่ชาติอีกด้วย เพื่อนบ้านผู้มีเกียรติของฉันนี้ มี วินัย มีระเบียบ ทำทุกสิ่งพร้อมกันราวกับคน ๆ เดียว กัน อนามัยดี ความรู้ดี และกล้าหานที่สุด ท่านเหล่านี้ ฉันเข้าใจชีวิตของแต่ละคนดี มีใจปักหยู่ที่ทงชาติ ซาบ ว่า ดวงตาของท่านเหล่านี้แต่ละคนชุ่มด้วยน้ำตาวันละ 2 หนเสมอ เมื่อสแดงเคารพทงชาติ ได้ถามบางท่านดู ชีแจงที่เปนหย่างนั้น บอกว่า ฉันเห็นทงลอยขึ้นสู่ยอด เสาหนหนึ่ง และเวลาลอยลงสู่มือคนไทยเก็บทงหนหนึ่ง ฉันยืนนิ่ง แล้วประสาทของฉันทั่วกายก็สั่นสเทือนไป ตามทงชาติ ถ้าฉันหยู่ในสนามรบ ฉันจะไม่ยอมให้ประ สาทเปนนายฉันเปนอันขาด ถ้าหากเตือนให้รู้สึกเปนอื่น นอกจากยิง แทง รุกไปข้างหน้า ชาติเปนใหย่ยิ่งกว่าสิ่ง ใด ๆ แต่เวลาเคารพทงชาติ ฉันปล่อยให้น้ำตาไหล ไหล เท่าใดฉันไม่บังคับตัวเลยแม้แต่น้อย ฉันหยากให้ออกมา

เสียให้หมดเวลานี้ เพราะนั่นทางของพ่อแม่ของฉัน และของตัวฉันเองด้วย เพื่อวันข้างหน้า ฉันจะได้ไม่มีน้ำตาไว้ไหล เมื่อทางชาติกลายเป็นทางผู้อื่น คำพูดของเพื่อนบ้านฉันนี้ พังดูเป็นคติดีไม่น้อย สมแล้วที่เขาเป็นลูกแก้วสมัครพลีชีพแก่ชาติ ขอให้บุญมั่นขวัญยืนตลอดไป วันหนึ่งเมื่อน้ำท่วมใหม่ ๆ ฉันได้ขับรถด้วยตนเอง เข้าไปในบ้านของเพื่อนบ้านของฉัน บังเอิญไม่มีคนนำร่อง เพราะไม่ได้แจ้งแก่กรมเจ้าท่าซึ่งมีหน้าที่นำร่อง ล้อรถของฉันเลยตกลงไปในท่อข้างถนน ผู้ที่ไปกับฉันลงจากรถช่วยกันยกขึ้นราว 5–6 คน แต่ล้อรถก็ขึ้นจากท่อน้ำไม่ได้ รถของฉันก็ไปไม่ได้ด้วย รถสำคัญที่ล้อ ถ้าล้อติดหล่มตกท่อแล้วไปไม่ได้จริง ๆ เทียบกับชาติ ถ้าประชาชนในชาติติดแน่นไม่ก้าวหน้า ชาติก็ไม่ไปไหนได้ มีแต่ทางจะผุเน่าลงทุกวัน รถที่ล้อตกคูข้างถนน ถ้าล้อไม่พ้นคู รถก็แช่น้ำจนผุนั่นเอง ที่สุดรถของฉันเดินทางต่อไปได้ด้วยความกรุณาของเพื่อนบ้านของฉัน ในวินาทีเดียวรถของฉันก็แล่นเดินทางต่อไปได้ตามเดิม เพราะเพื่อนบ้านของ

ฉันได้รวมกันเปนจำนวนมากมาชวยยกรถด้วยความพร้อม เพรียง เมื่อรถฉันพ้นทุขได้แล้ว ฉันได้ลาเพื่อนบ้านของ ฉัน และขอบใจหลายครั้ง ถึงกะนั้นก็ยังไม่หมดความ ขอบใจ ที่มีในใจนึกของฉัน เพื่อนบ้านของฉันสแดง เคารพตอบและยิ้ม ดวงตาสแดงจับจิตใจฉันยิ่งนัก ตา ฉันสบตาเพื่อนนักรบเพื่อนบ้านของฉัน สายตากินกันเปน สายเดียว ไม่ได้พูดอะไรกัน เพียงสายตาต่อกันก็เข้าใจ กันว่า วันข้างหน้า มิตรร่วมชีวิตเรามาตายร่วมกัน ถ้า ฉันตายก่อน ขอให้เพื่อนบ้านนักเรียนนายร้อย นักเรียน เทคนิคไปสลักชื่อฉันที่อนุสาวรียชัยสมรภูมิ และถ้า ท่านตายก่อน ฉันจะไปจารึกชื่อของท่านที่อนุสาวรียนั้น ด้วยตนเองเหมือนกัน นี่แหละ คนเรา ถามความคิด เนื่องกัน ไม่ต้องพูดไม่ต้องพบกัน ก็มีสายตาเปนสาย เดียวกัน ตลอดทุกสิ่งทุกหย่าง ฉันขอวิงวอนให้ ลูกรัก ลูกแก้ว ลูกสมัครพลีชีพเพื่อชาติของฉันเหล่านี้ จงมีทาง เดินทางเดียว คือทางก้าวหน้าจรินดี ถ้าตายขอให้ตาย ได้ทางไตรรงค์ ก่อนตายขอให้เปนจอมพลทุกคน ทงก้าว

หน้า ทงชาติ ทงตาย ทงจอมพล จำไว้ ลูกแก้วของชาติ ฉันขอผ่านเรื่องนี้ไว้เพียงนี้ ไม่รบกวนต่อไป ปล่อยให้เพื่อนบ้านของฉันเดินทางของเขาต่อไปตามทงดั่งได้ล้างขีนไว้ข้างบนนี้ ใครจะเปนจิงตามทงเหล่านี้ เอาไว้ดูกันในวันข้างหน้า จากนักเรียนนายร้อย นักเรียนเทคนิค ทำให้ฉันคิดถึงงานพิเศส ที่ได้เห็นทำกันที่ทำเนียบสามัคคีชัยพายในตึกไทยคู่ฟ้า เมื่อ 15.30 นาฬิกาวานนี้ เปนงานเพียบพร้อมไปด้วยเกียรติ ถูกต้องวัธนธัมทุกสิ่งทุกหย่างงานนี้คือ งานประดับยศใหม่ แด่นายทหารชั้นผู้ใหย่โดยพนะท่านนายกรัถมนตรี ในตำแหน่งรัถมนตรีว่าการกะซวงกลาโหม เมื่อถึงกำหนดเวลาได้เริกส์เบิดงาน ท่านรัถมนตรีกลาโหม ในเครื่องแบบจอมพล และ พ.ท. ด. พิบูลสงคราม ในเครื่องแบบนายพันโททหานบก ก็ได้ถึงที่ประกอบพิธีอันมีเกียรตินั้น รัถมนตรีกลาโหมได้สแดงการเคารพทงชัยเฉลิมพล สักการะพระพุทธ และพระบรมรูปสมเด็ดพระเจ้าหยู่หัว เสร็ดแล้วพิธีประดับยศก็เริ่มต้น ภาพที่ฉันสังเกตสกิดใจที่สุดซาบซึ้งที่สุด หยู่ที่

ตอนหนึ่ง ก่อนนายพลคนแรกจะเดินมารับการประดับยศ เวลานี้ทุกคนเงียบสนิท ราวกับยามที่ 3 นาฬิกา ฉันเห็นท่านรัฐมนตรีกลาโหม จ้องดูแถวนายทหานบก เรือ อากาศ ที่รอรับการประดับยศนั้นหย่างจิงจังแทบไม่กะพริบสักครั้ง นายทหานทุกท่านก็จ้องดูตอบ ดูตาคู่ 1 ของรัฐมนตรีผู้เปนประธานของงาน เบื้องหลังมีทงไชย เฉลิมพล พระพุทธรูป พระบรมรูป กับดวงตาของท่านนายทหานผู้มีเกียรติอีกหลายสิบคู่ประสบกัน พายในความเงียบสงัดของห้องหนึ่งพายในดึกไทยคู่ฟ้า เปนความหมายกินใจเสียเหลือจะพรรนา ฉันสังเกตดวงตาคู่ของผู้เปนประธาน สแดงความหมายว่า หากไทยยังหยุ่ยังยนยง ตามเคาของพระราชนพนธของสมเดดพระมหาธีระราชเจ้า วันนี้ฉันจึงได้มีเกียรติมาเปนประธาน ประดับยศให้ท่านทั้งหลาย ด้วยมือสอาดหมดจด แม้จะไม่ต้องล้างมาก่อน ดวงตาอีกหลายสิบคู่ของท่านผู้มีเกียรตินะที่นั้น สนองตอบเปนความหมายจากใจบริสุทธิ ฉันเดาได้แน่เปนการสนองตอบว่า เราก็เหมือนหยู่คง ชีพด้วย

หากไทยพินาสลง ไทยหยุ่ได้ริ้ย ฉันทั้งหลายพร้อมแล้ว จะรับเกียรติไหม่ในวันนี้ เพื่อไปไช้ผดุงเกียรติชาติไทย ในวันข้างหน้า แม้ชีวิตก็ไม่เสียดาย ใครจะเปนคนจาริ้ก ชื่อก่อนกัน ที่อนุสาวริ้ยชัยสมรภูมิ สังเกตเพียงนี้ การเดินของนายพลคนแรก พลตรี ม. สินาดโยธารักส์ ก็ทำลายความเงียบพายในห้องพิธี ท่านผู้เปนประธานกุมสติสู่การประดับยสต่อไปตามกำหนดการของงานนั้น พายใน 2 นาทีไม่ถึงดี พลตรี ม. สินาดโยธารักส์ ก็กลายเปนพลโท ม. สินาดโยธารักส์ เพราะความชอบส่งกำลังทางพลาธิการดีตลอดมา ต่อมาใน 1 ชั่วโมงเสส ท่านผู้มีเกียรตินะที่นั้นก็ประดับยสไหม่ทั่วกัน เสิมส่งด้วยคำอวยพรของท่านผู้เปนประธาน เกี่ยวแก่ระลึกถึงความสำคันของงาน ซึ่ง พ.ท. ถ. พิบูลสงครามประพันธ์ไห้ฉันตามเค้าของพระราชนิพนธ์ สมเด็ดพระมหามงกุตเกล้า ฯ ดังนี้

หากไทยยังหยุ่ยั้ง ยิ่นยง
พิธีประดับยสดำรง เกียรติได้
หากไทยพินาสลง ผยองเกียรติ ได้ริ้อ
เหมือนหมดเกียรติชีพไร้ ชาติสิ้นดับสูญ

พิธีอันมีเกียรติที่ตึกไทยคู่ฟ้าเสร็จสิ้นลง ด้วยการร่วมกินน้ำชาและอวยพร ในเวลาราว 17 นาฬิกา แต่เกียรติแห่งนายทหานของกองทัพทั้ง 3 กับคำว่า ใครจะได้จารึกชื่อที่อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิก่อนกัน ยังทิ้งหยู่พายได้ตึกไทยคู่ฟ้าชั่วนิรันดร ฉันเขียนมาเพียงนี้พอดีมีสัญญานเคารพทงชาติ เวลา 8 นาฬิกา ฉันยืนชมสแดงเคารพพอเสร็ด เมียฉันแจ้งว่า แอบดูทางหน้าต่างวันนี้ไม่มีใครเลยไน ถนน และคลอง ข้างบ้านจะไม่ สแดง การ เคารพทง เปนคำบอกเล่าอันมีค่าที่ฉันได้ฟังเช้าวันนี้ พอเสร็ดพิธีเคารพทงชาติ ลูกได้มากราบตอนเช้า และจูบฉันและแม่ เปนการเพิ่มสกิดประสาทเตือนใจให้ชุ่มชื่น เคารพทงชาติทำไปแล้วด้วยดี หน้าที่รักชาติได้ทำเสร็ด ลูกมาแถมรักลูกแก้วอีกด้วย ฉันสบายใจ งานที่ยังเหลือคิดจะทำวันนี้ ก็คือ หยากไห้พี่น้องทุกคนกินก๋วยเตียวไห้ทั่วกัน เพราะก๋วยเตียวเปนอาหารดีมาก มีอาหารทุกหย่างในก๋วยเตียว มีข้าว ถั่ว มัน เปรียวเค็มหวานพร้อม ทำได้เองในประเทสไทยทุกหย่าง จะเปนการขัดกับทาง

แพทย์หรือไม่ เพราะเวลาฉันเป็นนักเรียนนายร้อย ครู
ได้สอนนักสอนหนาว่า หย่ากินก๋วยเตี๋ยวหน้าร้อนจะเป็น
อหิวาตกโรค ฉันคิดว่าเวลานั้นการแพทย์ยังไม่จเริน ไม่
มีการรักสาสอาดดีพอ เชื้อโรคปนก๋วยเตี๋ยวได้ง่าย แต่
เวลานี้การแพทย์ของเราวิเสสแล้ว ทั้งการขายก๋วยเตี๋ยว
ของไทยเวลานี้สอาดดีมาก ยิ่งในความควบคุมของทาง
ราชการกรมประชาสงเคราะห์ด้วยแล้ว ยิ่งไว้ใจได้ว่า
สอาด การเป็นอหิวาตกโรคไม่เกิดเพราะกินอาหาร แต่
เกิดเพราะเรากิน เชื้ออหิวาตกโรค เข้าไปพร้อม กับอาหาร
ถ้าเราทำให้สอาด เราก็ไม่กินอหิวาตกโรคเข้าไปด้วย เรา
ก็ไม่เป็นอหิวาตกโรคตาย แต่เราได้อาหารจากก๋วยเตี๋ยว
เป็นประโยชน์แก่ร่างกายดียิ่ง ราคาก็ถูก หาได้สดวก
และอร่อยด้วย ถ้าทุกซอกทุกมุมพี่น้องชาวไทยกินก๋วย
เตี๋ยว จะทำให้เป็นอาหารของชาติที่ขอแบ่งมาจากพี่น้อง
ชาวจีน ทำให้เรามีงานหากินเพิ่มขึ้น ชาวไร่พืช ชาว
ประมงหาอาหารทเล ก็จะมีงานทำมากขึ้น วิธีขายก๋วย
เตี๋ยวให้เป็นกอบ เป็นกำ เป็นล่ำเป็นสันทั่วไป สำเหร็ด

ได้ทางราชการช่วย ฉันคิดว่า ทางกะซวงสึกสาควนจะช่วยกะซวงสาธารนะสุข กรมประชาสงเคราะห์ ด้วยเกนท์ให้ครูไหย่ทุกโรงเรียนทั่วราชอานาจักร จัดการขายก๋วยเตี๋ยว 1 หาบ และทางกะซวงมหาดไทย ช่วยขอแรงข้าหลวงทุกคน และนายอำเพอทุกคน ริบจัดการขายก๋วยเตี๋ยวคนละ 1 หาบ และทางกรมประชาสงเคราะห์ช่วย จัดการ แนะนำ วิธีเพาะ ถั่วงอก หย่างที่ กรมกเสตรได้เขียนไว้ และแนะนำวิธีทำเส้นก๋วยเตี๋ยว และเครื่องประกอบ พูดคำเดียวก็คือ พิมพ์คำแนะนำวิธีขายก๋วยเตี๋ยว หย่างสมบูรน์ จ่ายแจกให้ ทั่วถึงกันทั่ว ราชอานาจักรด้วยแล้ว ฉันคิดทำดั่งนี้ ไน 3 เดือนทุกคนจะกินก๋วยเตี๋ยวที่สอาด เปนประโยชน์แก่ร่างกาย ถ้าคิดหย่างทางตำราของฉันซึ่งเคยพูดมาเรื่องกินหมูคนละ 1 ตัวต่อวันแล้ว ถ้าพี่น้องชาวไทยกินก๋วยเตี๋ยวคนละ 1 ชามทุกวัน คิดชามละ 5 สตางค์ วันหนึ่งจะมีคนกินก๋วยเตี๋ยว 18 ล้านชาม ชามหนึ่งราคา 5 สตางค์ ตกลงวันหนึ่งเงินค่าก๋วยเตี๋ยวของชาติไทยหนึ่งวัน เก้าสิบล้านสตางค์ เท่ากับเก้าแสนบาท

เปนจำนวนเงินหมุนเวียนมากพอใช้ เงินเก้าแสนบาททุก ๆ วันนี้ก็ไหลไปสู่มือชาวไร่ ชาวนา ชาวทเลทั่วกัน ไม่ตกไปถึงมือใคร และเงินบาทก็มีราคาหนึ่งบาท ซื้อก๋วยเตี๋ยวได้เสมอ ไม่ใช่ซื้ออะไรไม่ได้หย่างทุกวันนี้ ซึ่งเท่ากับไม่มีประโยชน์เต็มที่ในค่าของเงินมันเอง ที่สุด มีบางท่านคิดจะเปลี่ยนชื่อก๋วยเตี๋ยวเปนคำอื่นหย่างไทย ๆ ฉันเห็นไม่ควนเปลี่ยน ทิ้งก๋วยเตี๋ยวไว้หย่างเดิม เพราะจีนเอาทองหยิบฝอยทองไปขาย เขาก็ไม่ได้เปลี่ยนชื่อให้เปนคำจีนเลย ฉะนั้นเราเอาก๋วยเตี๋ยวของจีนมาขาย ก็ไม่มีความจำเปนต้องเปลี่ยนแปลงชื่ออะไร ชื่อเสียงดีหยู่แล้วด้วย ทั้งเปนสิ่งระลึกถึงความยุ่งในการค้าของพี่น้องไทยจีน 2 ชาตินี้ว่า จีนเอาของไทยไปขาย ไทยก็เอาของจีนมาขายบ้าง เปนการผูกสัมพันธ์ต่อกันให้สนิทสนม สมที่ว่า จีนไทยเปนพี่น้องกัน ดีเหมือนกัน แต่ที่สุด ใครจะเอาของใครไปขายมากกว่ากัน ดูกันไป ฉันพูดมาเพียงนี้ถึงเวลาทำงานตอนเช้าพอดี เหลียวไปพบต้นแก้วดอกแก้วในบ้านฉัน ถูกลมโชย กิ่งก้านกวัดไกว

หยูไปมา เมื่อต้องลม กิ่งแก้วก็เอนตามลม ดอกแก้ว
แยกจากกัน ให้เห็นขาวณัดยิ่งชิน ส่งกลิ่นหอมมายังฉัน
เลยทำให้ฉันนึกถึง ลูกแก้ว ลูกรัก ลูกสมัคพลีชีพให้แก่
ชาติชินมา พร้อมกับแลเห็นทงนำทางของท่านเหล่านั้น
ใครจะเปนคนได้จาริกชื่อที่อนุสาวรียชัยสมรภูมิก่อนกัน

สวัสดี

สามัคคีไทย

7 พริสจิกายน 2845

การใช้แก้วสารพัดนึก

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อฉันมีโอกาสได้ไปต่างประเทส และสึกสาหยู่ในอารยะประเทส ได้สังเกตการใช้เงินของพลเมืองในประเทสเหล่านั้น เห็นมีการใช้กันแตกต่างกับของชาวเรามาก อารยะชนทีกล่าวนี้ เขาเห็นเงินเปนแก้วสารพัดนึกอันพึงถนอมที่สุด ถ้าไม่จำเปนแล้ว เงินไม่ออกจากกะเป๋าทีเดียว พูดหย่างไม่อาย ฉันเองแม้จะเห็นเงินเปนเงินหยู่หย่างสมบรน์แล้ว แต่บางวันแม่บ้านยังว่า เห็นคนไทยไม่รู้จักใช้เงิน ไม่เสียดาย ใช้ไม่เปนประโยชน์สมกับเงินมีค่าหย่างยิ่งเลย ฉันเคยไปเที่ยว ไปกินกับนายทหานฝรั่งไม่เคยใครอาสาออกแทนกันเลย หย่างดีรวมกันแล้วแบ่งออกเท่าๆกัน หรือต่างคนต่างออกเงินของตนเอง

ฉันพบบ่อย ๆ เวลาไปหัดไนสนาม เมื่อพักระวางหัดแถว ก็มีการสูบบุหรี่กันเปนหมู่ วิธีควักบุหรี่ออกสูบในที่ประชุมของนายทหานต่างประเทสที่ฉันไปด้วยนั้นดีมาก นายร้อยเอกผู้ผึกของเรา ท่านจะสูบบุหรี่ ท่านก็เอามือไส่ในกะเป๋ากางเกง ฉันนึกว่าไส่เพื่อหลบหิมะ แต่นานสักครู่หนึ่ง ท่านก็ควักบุหรี่ออกมาหนึ่งมวน มวนบุหรี่ตัวนั้นยู่ยี่งอทีเดียว แล้วท่านก็เอาบุหรี่ไส่ปาก ยังไม่จุดสูบสังเกตว่าจะขอไห้ใครจุดไห้ แต่ถ้าไม่มีใครจุดไห้นานพอควน ท่านก็ล้วงกะเป๋าเอาไม้ขีดกำมะถันหนึ่งก้าน มาขีดกับส้นรองเท้า จุดของท่านเอง ฉันสงสัยว่า ทำไมเปนถึงนายร้อยเอกจึงไม่แจกบุหรี่ แก่พวกเรา ซึ่งเปน ร้อยตรี ร้อยโท หย่างฉันเห็นในหมู่ชาวไทย พอสูบบุหรี่ก็ควักออกมาทั้งซอง แล้วแจกเพื่อนฝูงโดยรอบ บางทีหมดซองก็มีบ่อย ๆ เพื่อหมดสงสัย จึงถามเพื่อนนายทหานชั้นเดียวกัน เขาตอบว่า เงินหายาก ต้องไช้แต่สิ่งที่จำเปนเท่านั้น ไครเดินทางต้องมีบุหรี่ของตน ไม่ไช่จะไปเอาของคนอื่นข้างหน้า เปนการเอาเปรียบเพื่อนฝูง

ฉันคิดว่า วิธีนี้ดีเหมือนกัน ไม่สุรุ่ยสุร่าย กลับบ้านเมียไม่ดุด้วย

เมื่อฉันกลับมาพักบ้านที่รวมกันหยู่คล้ายโรงแรมแห่งหนึ่ง วันหนึ่งเวลากินข้าว พอเข้านั่งโต๊ะ แม่บ้านหัวเสีย ทำให้ฉันตกใจ นึกว่ามีเรื่องอะไร สอบดูได้ความว่ามีคนมาพักเวลาไปไม่ใช้เงินราคาราว 5 สตางค์ เพราะแม่บ้านไม่มีทอน คนที่มาพักเลยออกจากบ้านไป โดยไม่ชำระเงิน 5 สตางค์นั้นให้ เพราะ 5 สตางค์นี่ทำให้แม่บ้านหัวเสียไป 4—5 วัน พอนั่งโต๊ะเปนพูดทุกวัน ลงท้ายสอนฉันว่า เวลาท่านไปหย่าทำเช่นนั้นไม่ได้ เปนการโกงกันโดยตรง ท่านผู้พึ่งคิดเห็นไหมว่า 5 สตางค์อารยะชนเขาหวงและรักเพียงใด หย่างนี้ชาติของเขาจึงจเริญดีเร็วมาก ทุกคนแต่งกายดีทั่วกัน ไม่มีอะไรขาด หมวก เสื้อ กางเกง หริอกะโปรง รองเท้า พร้อมบริบูรน์ ไม่ว่าจะเปนคนขอทาน หริอคนมั่งมีเพียงใด แต่งกายเปนระเบียบเดียวกัน มีเครื่องปกบีดกายทุกส่วน หัวมีหมวกบีด ตัวมีเสื้อ ขามีกางเกงหริอกะโปรง เท้ามีรองเท้า

เว้นแต่ชนิดดีเลวเท่ากันเท่านั้น ชาติอารยะหรือชาติจเริน นั้น หยู่ที่การเก็บหอมรอมริบเซม็ดแซม่ เห็นเงินของตน ที่ได้มาด้วยสุจริต เปนเงินที่มีค่าเท่าชีวิตอีกด้วยเหมือน กัน ไม่ใช่หยู่ที่การทำมาหากิน หรือการประกอบอาชีพ หย่างเดียว จึงมีผู้รู้กล่าวว่า ท่านต้องคิดออมทรัพย์ ขนะคิดหาเงินพร้อมกัน เพื่อให้เข้าใจง่าย จงใช้เงินที่หามา ได้แต่ในสิ่งจำเปนจะหลีกไม่ได้เท่านั้น ถ้ามีรายได้วันละ หนึ่งบาท ฉันเห็นควนแบ่งดังนี้:—

1. หนึ่งสลึง ซื้อเครื่องแต่งตัว ถ้าวันแรกไม่พอ เก็บไว้ผสมกับวันหลังเปนสองสลึง แล้วจึงไปซื้อกางเกง วัน 3—4 ซื้อเสื้อ วัน 5—6 ซื้อหมวก วัน 7—8 ซื้อ รองเท้า วัน 9—10 และต่อ ๆ ไปซื้อเสื้อ กางเกง หมวก รองเท้าให้มากชุดขึ้นสำหรับผลัดเปลี่ยน เครื่องแต่งกาย นี้ ต้องแบ่งเปนหลายประเภท ประเภทนอน ทำงานใน บ้าน ทำงานนอกบ้าน ประเภทเที่ยว ดังนี้เปนต้น

2. อีก 2 สลึงเปนค่าอาหารประจำวัน เพราะมีราย ได้น้อยต้องกินให้พอแก่อนามัย ไม่มาก ไม่น้อย หย่ากิน

เปนล่ำเปนสันเปนกอบเปนกำ หย่างทำงาน ต้องกินหย่าง
รักสาอนามัย เช่นซื้อไข่มาหนึ่งฟอง แล้วต้มจิ้มน้ำปลา
กินหมดดังนี้ เรียกว่า กินเปนล่ำเปนสันไม่ดี เราต้อง
เอาไข่หนึ่งฟองนี้มาต่อยออกครึ่งหนึ่งเติมน้ำนิดหน่อยแล้ว
ตุ๋นกิน อีกครึ่งหนึ่งผัดกับถั่วงอกเพาะเอง ดังนี้ไข่หนึ่ง
ฟองก็กลายเปนสองฟอง พาข้าวลงสู่กะเพาะเราได้มาก
ขึ้น ไม่ต้องกินข้าวเปล่า ๆ และประหยัดเงินได้ด้วย
ถ้ากินร้อน ๆ ก็คล่องคอไม่มีโรคปนเข้าไปกับอาหาร กิน
หย่างนี้ ฉันแนะว่าดีมาก ให้ชื่อว่ากินอนามัย กินสาธารณะ
สุขก็ได้ แต่ถ้าให้ดีตอนกลางวัน ก่วยเตี๋ยว 5 สตางค์
ก็พอ

3. อีก หนึ่งสลึง สุดท้าย ของบาท กันไว้ ซื้อ เครื่องใช้ ประจำบ้าน เครื่องประกอบอาชีพ จำว่าสลึงเดียวยัง ซื้อหม้อข้าวหรือคราดไถนาไม่ได้ แต่วันละหนึ่งสลึง 50 วันเปน 30 สลึง เท่ากับ 7 บาทสองสลึง ไม่เพียงซื้อ หม้อข้าว ไปขอความรักจากคู่รักก็ได้หย่างดี

4. ถ้ามีเงินเหลือจาก 4 สลึงทุกวัน วันละ 1–2 สตางค์ รวมไว้ไปฝากออมสิน ได้ดอกเบี้ยเพิ่มด้วย ถ้าเก็บได้วันละ 10 สตางค์ เดือนหนึ่งได้ 3 บาท ปีหนึ่งได้ 36 บาท 5 ปี 180 บาท ถ้าเริ่มทำงานอาย 17 ปี ครบ 22 ปี ฉันมีเงิน 180 บาท ฉันไปหากรมประชาสงเคราะห์ ไปหยู่นิคมล้างตนเอง ปลูกมะละกอขายให้เปนล่ำเปนสันพันๆต้น ท่านอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์บอกว่า ที่นิคมล้างตนเองที่ลพบุรีกับสระบุรี มีคนรวยหลายพันบาทในเวลาปีเดียวหยู่ 2 คน คนหนึ่งปลูกมะละกอขาย อีกคนหนึ่งทำหมวกขาย เวลานี้กำลังปลูกถั่วเขียวกันมาก ขายคล่องๆที่ไร่เลย ฉันจะเอาเงิน 180 บาทลงทุนตามหย่างเขาไม่ช้าก็จะรวย เห็นไหม **มานะ อดทน ทำงาน** จากเงินวันละหนึ่งบาทจะกลายเปนคนมีหน้ามีตาในไม่ช้า ดีกว่านั่งกอดเข่ามาก พี่น้องทั้งหลายใครยังจนไม่มีเครื่องแต่งกายดี ไม่มีกินดีหยู่ดี โปรดเชื่อสามัคคีไทย ทำตามที่ว่ามานี้ ท่านจะเสวยสุขในไม่ช้าเลย พวกเราเปนไก่

รัถบาลต้องเลี้ยงเราไว้กินไข่ ถ้าเราไม่ไข่ รัถบาลก็จน ไม่มีไข่กิน คือเก็บพาสีอากรไม่ได้ ที่สุดชาติก็ไม่ก้าวหน้าไปได้เลย และเน่าเปนที่สุด ถ้ารักชาติ โปรดกรุนาทำงานสร้างตนเองเถิด

การสร้างชาติ การสร้างตนเอง การรักชาติ ความสามัคคี ความสำคันของทหาน วัธนธัมเหล่านี้ พูดกันมามากมายไม่ว่าสมัยใดๆ แต่ทำไม? จนถึงเวลานี้ก็ยังไม่ผังพันหัวใจพวกเราจึงจังได้เลย ฉันได้พยายามหาเหตุผลดู แต่ไม่พบดีพอสมใจหยากจะซาบได้ วันหนึ่งฉันเห็นเพชรโตเม็ดหนึ่ง จึงถามดูหลายคนว่า ตีราคาดูที หรือว่า ราคาเท่าใด บางคนว่าราคาหมื่นบาท บางคนว่าราคา 5 พันบาท บางคนว่า 10 บาทก็ไม่ซื้อ บางคนว่าหย่างนี้ให้ฉันเปล่าๆ ฉันไม่คัดค้านเลย ที่สุดท่านผู้ฟังควนคิดเปนราคาเท่าใดจึงจะดี คงตีราคาไม่ได้ตรงกัน หย่างนี้มาจากอะไรกัน เห็นจะเปนเพราะตาของแต่ละท่านเปนผู้ให้ราคานั่นเอง แต่จะเปนราคาเท่าใดแน่ ฉันตอบ

ได้ว่า ต้องถามคนที่หยากซื้อเพชรเม็ดนี้จริง ๆ เมื่อท่านผู้นั้นวางเงินซื้อนั่นแหละ วินาทีนั้นราคาของเพชรก็ตกลงเกิดขึ้นจริง ๆ เพราะหยากได้เพชร ถูกบ้างแพงบ้างความชอบ ความรัก เพชรของผู้ซื้อทำให้ตาเปลี่ยนจากแพงเปนสมราคาไปได้ ส่วนคนที่บอกว่า ให้เปล่า ฉันไม่คัดค้านนั้น คือคนรวนให้เรื่องดีเปนร้าย จากมิตรเปนสัตรูตรง ๆ พูดถึงเพชรแล้ว คราวนี้ลองมาดูบ้านหรือติกงาม ๆ กันบ้าง แต่ละหลังนั้นเจ้าของล้างขันหย่างถูกใจทุกคน เลือกแบบที่ชอบที่สุด โปรดลองถามท่านที่มีบ้านงาม ๆ ดู ท่านต้องตอบว่าฉันชอบ ฉันรักบ้านของฉันทุกท่าน ถ้าใครตอบว่าไม่ชอบ ไม่รัก ให้สามัคคีไทยเสียก็ได้ แต่ถ้าไปนำคนสัก 1,000 คนไปดูบ้านหลังงามหลังเดียว คนพันคนนี้ จะว่าฉันชอบสวยดี บางคนว่าเล็กไป บางคนว่าโตไป บางคนว่า รูปไม่ดี บางคนว่าไม่ชอบ เพราะหลังคาแบนไป บางคนว่า หันหน้าไม่เหมาะ บางคนว่า ให้สีไม่งามหย่างนี้ พันหย่างสุดแต่

ละคนจะคิด จะชอบตามตาของตน

เห็นจะเป็นตามความที่พูดมานี้บ้างกะมัง จึงทำให้เห็นการล้างชาติ ล้างตนเอง การรักชาติ ความสามัคคี ความสำคัญทางทหาร ความสำคัญของวัฒนธรรม เหล่านี้ไม่ตรงกันได้เลย ไม่ว่าทุกยุคทุกสมัย ก่อให้เกิดขัดคอกันขึ้น บางประเทสบ้านแตกตามหลังมาก็มาก ในจำนวนพี่น้องไทย 20 ล้านคน (ฉันคิดว่า 20 ล้านคนแน่ เพราะมีเด็กเกิดมาก ตายน้อยลงมาหลายปีแล้ว) ถ้ามาพากันดู **การรักชาติ สำคันหย่างไร** ฉันเชื่อว่ายังมีตอบไม่แนวเดียวกันตลอด เพราะยังมีข่าวคนโกงเงินหลวง ยังมีคนไม่ทำงาน ยังมีคนเอาประโยชน์ตนเองหย่ ยังมีคนกินเวลาของชาติเปล่า ๆ ก็มีเหล่านี้เป็นต้น น่าจะเกิดจากดูการรักชาติสำคันหย่างไรต่างกันไป คนที่ดึงประโยชน์ของชาติไปให้คนต่างชาติ เขาก็คงนึกว่าเขาจะได้เงินมาสนุกในครอบครัวของเขา ชาติล่ะ เขาไม่คิด ถามว่ารักชาติไหม เขาตอบว่า รักมาก ทำไมทำเช่นนั้นล่ะ

เพราะหยากได้เงิน ถ้าไม่ให้ฉันทำ ชาติเอาเงินมาให้แทน ชิ หย่างนี้ แขวนคอ แล้วจึงเอาเงินนั้นแหละดีสมใจ

เพราะการดูของสิ่งเดียวกัน ด้วยคน 20 ล้าน แต่มีความเข้าใจต่างกันไปได้ แทนที่จะพูดเขียวหรือแดงเหมือนกันทุกคน จึงเกิดมีการบังคับบันชากันขึ้น ผู้นำของหัวหน้าฝูงชน 10 คน ก็เปนคนนำของคน 10 คนนี้ตามกันไป ผู้นำของฝูงชน 20 ล้านคน ก็เปนคนนำของคน 20 ล้านคนนั้น เพื่อกันความเห็นแตกต่างกันไป 20 ล้านความเห็นคนหนึ่งวิ่งไปบีดหน้าต่างเพราะหนาว อีกคนหนึ่งกลับวิ่งไปเบิดหน้าต่าง เพราะร้อนมีถมไป ถ้า 2 คนนี้ไม่ยอมปรานีปรานอมกัน ก็บีดและเบิดหน้าต่างสลับกันไปจนหน้าต่างพัง ชาติไทยเช่นเดียวกัน คนหนึ่งว่าขายก๋วยเตี๋ยวดี อีกคนหนึ่งบอกว่า ไม่ดี ที่สุดไม่มีใครขายก๋วยเตี๋ยว คนหนึ่งว่า สร้างโรงงานทำคลอรีนดี อีกคนหนึ่งว่า ไม่ดีเปลืองเงิน ที่สุดเวลานี้ ไม่มีสบู่ใช้ เพราะไม่มีโซดาไฟที่ได้จากโรงงานนี้ คนหนึ่งว่า หย่า

แกล้งกันเวลาทำงานของชาติ อีกคนหนึ่ง ชอบแกล้งคนอื่นให้ถูกไล่ออก ราชการของชาติเลยตกสู่ความเน่าเหม็น ชาติไม่พ้นภัย เราควนเอาหย่างไร ฉันคิดว่าอะไรว่าตามกันเปนดีแน่ ไนยามสงครามเช่นนี้ ฉันพูดมาเพียงนี้ นึกถึงเมียอีก ทั้ง ๆ ที่มีข่าวว่าสามัคคีไทยเอาเมียมาไส่ไว้ทุกคราว ก็หยากพูด แต่ไม่ไช่ดือดันอะไร นอกจากหยากให้ผัวเมียรักกันยิ่งขึ้น ขอโทสที่ท่านรักกันดีแล้ว ฉันขอผ่านไปไม่รบกวนเลย ถ้าท่านที่เปนภรรยา ได้กรุนาบังคับสามีของท่าน ให้จูบท่านได้ก่อนไปทำงานทุกวัน ฉันคิดจะเปนการช่วยชาติได้หย่างดียิ่ง เพราะเมื่อไปถึงที่ทำงานจะได้มีไจสบาย ชุ่มชื่น ยิ่งเปนข้าราชการผู้ไหย่จะได้ไม่รบกวนผู้ใต้บังคับบันชา เพราะไจไม่สบาย ซึ่งเคยได้ยินมาว่าบ่อย ๆ **ถ้าแถมดอกราตรีไส่กะเป๋าไปด้วยจะหอมชื่นไจ** งานของชาติ งานของท่านเอง จะได้บันดุถึงความวัธนาถาวรยิ่งตลอดไป

ฉันขอจบเพียงนี้ แม้มีบกพร่อง ล่วงเกินไป แม้แต่นิดเดียว ฉันขอความกรุนาให้ความสงสารแก่ฉัน หย่าได้ถือเปนโทส ขอขอบคุนมาแด่ท่านผู้ฟังทั่วกัน

สวัสดี

สามัคคีไทย

8 พริสจิกายน 2485

เรามาพากันแบ่งงานกันทำ

ของ

"สามัคคีไทย"

ในเวลานี้ มีสงครามรบราฆ่าฟันกันทั่วทุกแห่งทุกหน ผลสุดท้ายใครชนะก็จะเปนฝ่ายมีสิทธิมากกว่าทุกชาติ เท่ากับเปนสงครามชิงตำแหน่งเจ้าโลกกันโดยตรง การเปนเจ้าโลกดีตรงสั่งให้ใครในโลกนี้ทำตามได้ เช่นต้องการข้าว ก็พลิกบัญชีดูว่า ชาติไหนมีข้าวก็สั่งให้ส่งข้าวไปให้ ต้องการน้ำมัน ก็สั่งให้ส่งน้ำมันไปให้ ดูเปนการสดวกและสบายด้วยประการทั้งปวง ชาติที่รับคำสั่งไม่มีทางไดเลี่ยงได้ ต้องปลูกข้าว ขนข้าว ขนน้ำมัน ส่งไปเปนการคารวะต่อคำสั่ง เพื่อส่งเสริมสัมพันธไมตรีให้กะชับแน่นแฟ้นยิ่งขึ้นไปในตัวของมันเอง ดีเหมือนกัน

เวลานี้ใคร ๆ ก็ต้องเข้าสงคราม แต่มีประเทศหนึ่ง

คือเตอรกี ไม่ยอมเข้ารบกับใคร ยืนโก้หยู่ชาติเดียว เมื่อบีที่แล้ว ฉันคุยกับเพื่อนฝูง ทายกันว่า ไทยหยู่สุดตะวันออกของอาเซียทวีป เตอรกีหยู่สุดตะวันตกของอาเซียทวีป ตางกเปนประเทศอนมถานะทตงทางภูมิสาตรสำคันในทางยุธสาตรของสงครามทั่วโลก คราวนี้เท่ากัน ประเทสไทยหรือประเทสเตอรกีจะต้องตกเปนเหยื่อของสงครามก่อนกัน ? ทุกคนทายไว้ว่า เตอรกีเปนเสี้ดก่อนไทยแน่นอน แต่ผิดหมดทุกคน จนบัดนี้เตอรกียังเปนกลางไม่รบกับใครเลย ไทยสิเล่นละคอนทุขนาตะกัม มาเกือบบีเต็มแล้ว แถมน้ำท่วมให้เปนพิเสสด้วย ฉันพังการโคสนาชวนทำของทุกฝ่ายต่างก็ชวนเตอรกีให้ทำสงครามกับฝ่ายพูดตลอดเวลา แต่เตอรกีก็ยังเปนเตอรกีแดนสงบหยู่จนบัดนี้ นับว่าเตอรกีมีดี ไม่ตามโคสนาชวนทำสงคราม และเหตุการน์ของโลกยังช่วยเตอรกีหยู่มาก ถ้ารอดไปได้ ในโลกนี้ เตอรกีมีบุญมากที่สุด

การชวนให้ชาติหนึ่งเข้าสงคราม หรือ ยุชาติใดให้เกิดจลาจล เปนการทอนกำลังของชาติสัตรูหรือให้ขับไล่หัวหน้าของชาติใด ๆ นั้น ในสมัยนี้ทำกันเพียงใด ด้วยหลักวิชาหย่างใดก็ดี ฉันคิดว่า สัริทธิของดอกไม้ของชาติไม่ได้เลย ในสมัยเราเห็นทันตานี้ พระเจ้าแผ่นดินอังกริดเอ็ดเวอร์ดที่ 8 ต้องทิ้งราชบัลลังก์เพราะมาดาซิมสัน แต่ทางอังกริดยุให้ชาวเยอรมันเกลียดท่านผู้นำประเทศเยอรมัน ฮิตเลอร์ ทุกวิถีทาง แต่ท่านผู้นำเยอรมันหยุ่เปนสุขสบายดี นำชาติเยอรมันรบชนะไหย่โดเสียด้วย เล่นเอาอังกริดบอบช้ำไปมาก ในสมัยโบราน สมเด็ดพระเจ้านะโปเลียนปราบยโรปได้ทกแห่ง ใครไม่กล้าขวางคำสั่งของพระองค์ได้ แต่แพ้พระนางโยเซพีน เพราะนะโปเลียนเกลียดสุนัขของพระนาง แต่ก็ไล่ออกจากวังไม่ได้ ตามพระราชพงสาวดารของไทยเราในสมัยโบรานอะไรเปนต้นเหตุ ต้องทำ สงคราม มากครั้ง เพราะ การแย่งหยิงกัน พอแล้วสำหรับจุดสงคราม ต้องค่าพันกันร่ำไป

ด้วยเหตุนี้ฉันจึงผันไปหรือจึงก็ไม่ซาบแน่ว่า หยิง–ดอกไม้งามของ ปวงมนุส มีริทธิ อิทธิพล มากกว่า องค์การของรัถบาล ถ้าเทียบกับองค์การยุยงโคสนาชวนทำแล้ว แพ้ริทธิอิทธิพลหยิง ดังได้ชักมาให้พังข้างบนนั้นมากทีเดียว ฉะนั้น ถ้าสงครามคราวนี้จะเลิกได้เร็ว ให้หันหน้ามามองดูมนุสธัมแล้ว ฉันเห็นหยิงรวมกัน ขอให้หย่าทัพ อาดเปนผลดีก็ได้

ฉันเคยแนะให้หยิงสอด ดอกไม้ให้สามี เวลาไปทำงาน ถ้าเปนผลสำเหร็ด คิดว่างานของชาติก้าวหน้าไปเร็ว เพราะ อิทธิพล ของท่าน ที่เปน ดอกไม้งาม ของชาติ นั่นเอง เวลาสอดดอกไม้ โปรดแถมปลอบใจว่า "คุนพี่ไปถึงที่ทำงานแล้ว ทำงานให้ชาติมาก ๆ นะ ชาติไทยจะได้เปนมหาอำนาดเร็วและพ้นภัย" ดังนี้ ในสถานที่ทำงานบริหารงานของชาติ จะเต็มไปด้วยความก้าวหน้าจเรินดีเปนแน่ หยิงมีคุนสมบัติพิเสสอันก่อให้เกิดอิทธิพลเหนือชายยิ่งกว่าไคร ๆ นายกรัถมนตรี, รัถมนตรี, ปลัดกะซวง, อธิบดี

เหล่านี้บังคับบันชาให้ท่านข้าราชการทำงานดีได้ไม่เท่าเมีย รักของแต่ละท่านเลย ฉันจึงได้เขียนแนะเรื่องนี้ ขอแรงให้หยิง ดอกไม้ของชาติ กรุนาช่วยบังคับสามีของท่านให้ช่วยรักบาลล้างชาติ ล้างตนเอง ล้างวัธนธัม อีกแรงหนึ่งด้วย และต่อไปถึงวันเกิด ท่านควนให้สามีของท่านซื้อของขวันให้ท่าน ยิ่งจะทำให้ความสุขในครอบครัวของท่านเปนแดนสวรรค แต่ขอประทานโทส ก่อนจะบังคับสามีของท่านนั้น ท่านกรุนาหย่าลืมแต่งกายให้ถูกต้องวัธนธัมเปนอันขาด นายทหานจะบังคับแถวทหานยังต้องแต่งเครื่องหัดเสียก่อน ท่านหยิงที่เปนดอกไม้ของชาติก่อนบังคับสามีของท่านต้องถือทำเนียม แต่งกายต้องตามวัธนธัมของหยิงเสียก่อน สวมกะโปรง รองเท้าตามหลักการแต่งของเราบัจจุบันนี้ ท่านที่มีอายุมากควนแต่งกายให้ดีเด่นมากยิ่งขึ้น หย่าถือหย่างโบรานว่ามีลูกมีผัวแล้ว หรือแก่แล้ว ไม่ต้องแต่งตัวงาม อารยะชนเขาไม่นิยมเลย ฉันใคร่ขอเรียนแก่ท่านหยิงว่า ผัวนั้น

ชอบสวยงาม แล้วเปนบังคับได้เสมอ ชายไม่ได้เปนคนใจแข็งเสมอไปเลย จุดอ่อนของชายหยู่ตรงนี้ ฉันขอกะซิบเรียนให้ซาบไว้ โปรดหย่าบอกว่าฉันเปนคนขยายความลับเช่นนี้ให้ท่านฟังเปนอันขาด เมื่อวานนี้ฉันไปที่สนามเทนนิสของกะซวงกลาโหม ได้ยินข้าราชการผู้ใหย่หลายท่านพูดว่า ได้ปติบัติการร่ำลาภรรยาตามที่สามัคคีไทยพูดแล้วหลายท่าน แต่ยังไม่สนิชดี ทุกท่านรับจะพยายามทำต่อไป บอกว่าเปนวิธีเหมาะมาก เปนการปลูกผังความสุขในครอบครัวดีที่สุด ท่านข้าราชการที่ทำแล้วมี พล ท. สินาดโยธารักส์ พล ต. ประจนบัจจนึก ร.อ. วิมลสรกิจ พ.อ. ปลดปรบักส์ นายประจวบ บุรานนท์ พ.อ. ประเสิกสัตราวุธ วสุวัต ส่วนท่านอธิบดีกรมรถไฟ สริสรากร รับว่าจะทำต่อไปด้วยดีที่สุด แต่ถามว่าถ้าทำไม่ให้ใครเห็นได้ไหม? ข่าวนี้ พอได้ซาบทำให้ฉันดีใจมาก คิดว่าวิธีปลูกผังวัธนธัมในครอบครัวของไทยจะเปนหย่างในนานาอารยะประเทสในไม่ช้าเปนแน่ สมัยนี้ พี่น้องทั้ง

หลายต้องช่วยกันทำงาน พร้อมใจกัน ว่าอะไรตามกัน ทุกเพศทุกวัย และทุกคนด้วย หรือพูดง่าย ๆ ก็คือ พร้อมใจกันสร้างชาตินั่นเอง

การสร้างชาติ พูดกันมามากแล้วว่า ทำ ตัวเดียว แต่การทำนี้มีวิธีต่าง ๆ กัน ทำช้า ทำพอดี ทำเร็ว ท่านเห็นว่าทำหย่างไรจึงจะดี เพราะเรานอนกันมานาน เพิ่งตื่นและสายไปหน่อย แต่ก็ยังดีกว่าไม่ตื่นเสียเลย ดังนั้น เมื่อประเทศชาติเข้าเขตคับขัน เราจึงขาดโน่น ขาดนี่ ขาดไปสารพัด แม้ไม้จิ้มฟันก็ขาดกับเขาด้วย ถ้าไม่ขาด ราคาก็สูงลิ่วทนแทบไม่ไหว จึงเข้าใจทันทีเวลานี้ว่า เรา ทำ มาแล้ว หยู่ในขั้น ทำช้า ท่านชาบผลเลวของการทำช้าดังได้กล่าวมานี้ ต่อไปถ้าเราไม่ต้องการลำบาก ก็ต้องเปลี่ยนเปนสร้างชาติ— ทำ —สำเหร็ดทำตัวเดียว และด่วนมากที่สุด ทุกสิ่งทุกหย่างทำด่วนที่สุดทั้งสิ้น เคล็ดของการทำสร้างเร็วสร้างชาตินี้ จะต้องแบ่งงานกันทำ ใครมีแรงสติปัญญาหย่างใด ก็ต้องแบ่งกันไปทำ ถ้ารักบาล

ท่านทำคนเดียว ก็ได้งานหย่างเดียว ถ้าข้าราชการทุก
ท่านช่วยทำทุกคน งานของชาติก็จะเกิดขึ้นหลายหย่าง
พร้อมกัน และจำนวนมากด้วยเปน 2 แรง ถ้าพี่น้อง
ประชาชนทุกท่านช่วยกันทำทุกคน งานของชาติก็จะเพิ่ม
เปน 3 แรง ดังนี้ ดีกว่าแรงเดียวแน่นอน เปนการ
แบ่งงานกันทำ ในกะเช้าดอกไม้ของแดงด้อย ถ้าท่าน
สั่งซื้อ แล้วท่านเจ้าของแดงด้อยเอาแต่ดอกกุหลาบใส่
ให้หย่างเดียว ท่านคงไม่ชอบ เพราะได้ชมแต่ความสวย
งามของดอกกุหลาบชนิดเดียว แต่เพราะแดงด้อยใส่
ดอกไม้ในกะเช้าที่ท่านสั่งทำหลายชนิด ทุกท่านจึงได้ชม
กะเช้าดอกไม้งาม ๆ หลายชนิด และท่านชอบ ดูสิท่าน
ความงามของดอกไม้ยังช่วยเสริมส่งความงามซึ่งกันและกัน
เลย ความงามในส่วนรวมของกะเช้าดอกไม้จึงงามเด่น
ยิ่งขึ้น ใคร ๆ เห็นชอบชม งานของชาติจึงต้องการเสริม
ส่งซึ่งกันและกัน จึงจะเจริญได้ดีเร็วและเรียบร้อยด้วย
วิธีขอแรงให้ท่านอธิบดี ครูอาจารย ข้าหลวง นาย

อำเพอ ช่วยจัดการให้ มีก่วยเตียวท่านละ 1 หาบ จึง เข้าหลักเสิมส่งงานของชาติซึ่งกันแลกัน ในไม่ช้าก่วย เตียวก็เกิดทั่วบ้านเต็มเมือง วิธีนี้ ถ้าลองมาขอแรงให้ ท่านข้าราชการ ตั้งแต่หัวหน้าแผนกขึ้นไป ช่วยจัดการ ให้ประชาชนไปจับจองที่ดิน คน 1 ช่วยส่งไปจับจองหนึ่ง ครัว ดังนี้ ในเวลาไม่กี่เดือน พี่น้องของเราที่ไม่มีดินทำ มาหากิน ก็จะเปนเจ้าของแผ่นดินส่วนหนึ่งของแผ่นดิน ไทย จะมีคนมั่งมีมากขึ้น รายได้ของรัถบาลก็จะมากขึ้น สิ่งที่ได้แก่ท่านข้าราชการ คือ—

1. เกิดเปนไทย ถือพระพุทธสาสนา เราได้บำเพ็ญ กุสล ให้ที่ทำมาหากินแก่ผู้ถือพระพุทธสาสนาด้วยกันแล้ว สุขใจตามมาด้วย

2. เท่ากับท่านได้ประกันภัย คือ จะได้ไม่ถกงดขึ้น เงินเดือน จะได้ไม่มีการดุข้าราชการ เพราะรัถบาลมี เงินรายได้พอ

3. ผดุงหลัก ช่วยกันแบ่งงานทำเปนลำเปนสัน การ ส้างชาติจะเสร็ดเร็ว ชาติก็หยู่ยั้ง ยืนยง ไม่มีภัยได ๆ กล้ามาเบียดเบียนได้

ฉันพูดมาบ่อยเต็มที แม้รบกวนท่าน โปรดประทานอภัย ยิ่งฉันเห็นภัย ฉันยิ่งพูดแล้วหมดห่วง เพราะทำหน้าที่บอกกล่าวพี่น้องร่วมชาติตามหน้าที่พลเมืองดีแล้ว.

"สวัสดี"

สามัคคีไทย

9 พฤศจิกายน 2485

เราตายดีกว่าชาติตาย

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อเวลาฉันเขียนเรื่องนี้ เปนเวลาประมานเที่ยงคืน ของวันที่ 10 พริศจิกายน ฉันเชื่อในหลักการนอนหัวค่ำ ตื่นแต่เช้ามืดนั้น เปนการดีแน่ ได้พยายามทำมาเปนการประจำตั้งแต่เริ่มน้ำท่วมคราวนี้ แต่คืนนี้เข้านอนแล้วไม่หลับ เลยลุกมาเขียนเรื่องอ่านเล่นแทนยานอนหลับ ที่บ้านฉันตอนเช้าอากาศส่วนมากเย็นสบาย มีลมพัดโชยมาเบา ๆ พอทำให้น้ำในบ้านฉันเปนริ้วเวิ้งตามกันไปตามลม ไม่มากเหมือนคลื่นในทุ่งนาตอนมีพายุ ซึ่งถึงกับบิดต้นข้าวจมใต้น้ำม้วนเปนพ่อน แล้วหลุดลอยขึ้นพ้นน้ำเปนอาหารของควาย ฉันเห็นพี่น้องชาวนาพายเรือไปเก็บกันเปนกลุ่ม ๆ เมื่อต้นเดือนตุลาคมที่ผ่านพ้นมานั้น ฉัน

สังเกตดูไม่ว่าฤกคลื่นเล็กหย่างในบ้านฉัน หริอเปนคลื่นไหย่ทำนองในทุ่งนา แม้คลื่นในมหาสมุทเท่าบ้านเรือน ฉันยังไม่เคยเห็นฤกคลื่นวิ่งไปทันลมสักครั้ง ลมพยุงน้ำให้เปนคลื่น แล้วก็พัดผ่านไป เพื่อไปทำงานข้างหน้า ชวนให้น้ำเปนฤกคลื่นอีกเปนลำดับกันไป สุดลงเมื่อลมหมดแรงไม่พัดต่อไปหายไปเอง ถ้าชาติใดเปนหย่างน้ำถูกลมทำเปนคลื่น นั่นคือความยุ่งเหยิงเกิดขึ้นแล้วในประเทศชาติอันลงบนั้น สุดลงเมื่อน้ำไม่พลอยเดือดขึ้นมา และลมพายุร้ายหมดพัดกะพือความมานะกัดฟันทนต่อเหตุการน์ทั้งหลาย จะเปนหริอตายไม่ย่อท้อ ชีวิตก็ยังมีเหลือหยู่พบความสันติสุขกันได้วันหนึ่ง ฉันพูดถึงลมเย็น แต่ข้ามมาถึงกัดฟันทนและอะไร ต่อมิอะไร เรียยเปน ไม้เลอย ฉันขอประทานโทสท่านผู้ฟังที่ไม่รู้เรื่องของฉันดี การเปนเช่นนี้ เพราะใจของฉันชอบเก็บหอมรอมริบเรื่องราวไว้มากราวกับเรื่องรามเกียรติคัดหางเสือไม่ไคร่ตรงทางกับเขาได้เลย พอจะตรงก็มีหย่างอื่นมาบัดหางเสือให้เรือเบนไปเสมอ กลับมาบ้านของฉันใหม่ ที่ข้างห้องนอนของฉัน

มีต้นไม้ใหย่หลายต้น ตอนหัวค่ำนกมักมาอาศัยนอนเมื่อน้ำไม่ท่วม แต่เวลานี้หายหน้าไปหมด มีแต่นกตัวน้อยๆ บางวันมีนกยางขาวแอบมากินปลาในบ้านของฉัน บางต้นมีนกนอนประมานเกือบ 5—6 ร้อยตัว ร้องกันเสียงขรมไปหมด ไม่มีระเบียบและวัฒนธรรมเลย ต้นไม้ทีนกชอบจับนั้นเปนต้นโสกเสียด้วย ถ้าเจ้านกเหล่านั้นฉลาดเหมือนเราว่าเปนต้นโสก ๆ แล้ว ถ้าเห็นจะไม่ชอบจับเปนแน่ แต่นี้เปนนก ถ้าต้นไม้ใดร่มเย็น ให้ความสุขมันได้ มันจับอาศัยเสมอ จะเปนต้นโสกมะค่ามะขามมันจับทั้งนั้น ขอสบายร่มเย็นหย่างเดียว นกเปนสัตว์จึงไม่มีใครตำหนิมัน ปล่อยไปตามธรรมชาติของนก ถ้าเปนคนเห็นแต่สุขคนหย่างเดียว เช่นนกที่ฉันเล่ามานี้ ท่านที่รักชาติคงไม่ชอบน้ำหน้าเปนแน่ ท่านสังเกตดูที่หรือ ข้างบ้านท่านมีนกและคนเปนหย่างฉันพูดมานี้บ้างไหม ถ้ามีควนชวนเคารพทงชาติเวลาเช้าไว้บ้าง นกอีกชนิดหนึ่งตัวเล็ก ๆ ก็มีมาจับข้างบ้านฉัน ตอนเช้าร้องเพราะจิง ๆ พอดี 5 กว่า ๆ ส่งเสียงหวาน ๆ ให้พังแล้ว ฉันมักตื่นนอนตอนนี้

ไม่ต้องมีนาฬิกาปลุก เพราะฉันไม่ชอบ เคยทำแตกหลาย เรือนมาแล้ว มีแต่เสียงดังให้ตื่นหย่างเดียว แต่การตื่นเพราะเสียงหวาน ๆ ของนกน้อย ๆ นี่มาก ฉันตื่นหย่างฉิมเต็มตาทีเดียว เสียงนกร้องทำประโยชน์ให้มนุษหย่างฉันเหมือนกัน ท่านผู้มีเกียรติผู้ใดยังไม่ได้สนใจเสียงนกร้องตอนตื่นเช้ามืด โปรดลองฟังดู จะทำให้ท่านสำรานใจไม่น้อยทีเดียว จากนั้นท่านอาดทำงานได้มากด้วย เขาเล่าว่าที่ต่างประเทสอารยะ เมื่อมีนกมาจับข้างหน้าต่าง ส่งเสียงร้องหวาน ๆ คนในบ้านนั้นจะไม่ยืนดูเปนกลุ่ม ไม่พูดไม่จากัน เพราะรักฟังเสียงนกร้อง มีแต่คนโน้นก็ยิ้ม คนนี้ก็พยักหน้า สแดงออกมาว่าชอบเสียงนกร้องและสบายใจยิ่ง ฉันเข้าใจในชีวิตของนานาอารยะชนที่มีวัธนธัมดีนั้น แม้พังเสียงนกตัวน้อย ๆ ร้อง ก็มีค่าเหมือนพังเพลงในโรงละคอนใหย่ ๆ ด้วยเหมือนกัน หย่างนี้เรียกว่า ผู้จเรินดีเห็นจะได้กะมัง

เรื่องตื่นเช้าของฉันมีเรื่องยาวพอใช้ จากนก ฉันแล

เห็นภาพทหานยามถือปืน เพราะยังไม่สว่างดี จึงเห็นเปน เงายืนนิ่ง นาน ๆ เห็นแสงดาบปลายปืนแวบหนึ่ง ทหาน ยามเฝ้าทำเนียบนายกรัฐมนตรี ฉันคิดว่า ถ้าใครล่วง ถเมิดสิทธิของเจ้าของบ้านนี้ ทหานยามคงจะไม่ยอมเปน แน่ แม้ตัวจะตาย คงไว้ลายทหานยามไทย ฉันตัดสิน เช่นนั้น เพราะท่าทางทหานยามดูเอาจริงเอาจัง ฝนตก พ้า ร้อง ร้อน หนาว ดึกดื่นเท่าใดทหานยามกับอาวุธคู่ชีวิต ฉันเห็นยืนหยู่ท่าเดียว เปนทหานนี่มีชีวิตหย่างนี้เอง ทุก คนจึงให้เกียรติยส แม้ทางวิทยุก็ได้จัดการส่งเปนพิเศส ให้ทุกคืน พอสว่างดี ฉันกับเมียมักขึ้นไปบนที่สูงเพื่อ ดูน้ำท่วม ฉันไม่เห็นแต่น้ำ ฉันเห็นอนุสาวรียชัยสมรภูมิ อนุสาวรียจารึกชื่อผู้พลีชีวิตเพื่อชาติไปแล้ว และจารึก ท่านที่ได้ประดับเหรียนกล้าหาน ที่อนุสาวรียนี่เองเปน แหล่งกำเนิดคำเรียกร้องเพื่อชาติ ก้องหูพี่น้องชาวไทยหยู่ ทุกวันว่า **ไครจะได้จารึกชื่อก่อนกัน ไครจะได้จารึก ชื่อก่อนกัน** หวังว่าชาติจะได้จำไว้ เปนประกันมิให้มอง เห็นแต่เสาทงเปล่า เหมือนเสากะโดงของเรือที่จมน้ำ

หลังจากยุธนาวิเสร็ดไปแล้ว จากทหานยามพาใจฉันไป
ไกลยิ่งขึ้น ทหานยามคนเดียวเฝ้าบ้านนายกรัฐมนตรี
ทหานทั้งหมดก็เปนยามของชาติไทย เวลานี้เฝ้ายาม
หยู่ทุกทิสทุกทาง แต่ที่ลำบากตรากตรำมากนั้นหยู่ทาง
พายัพ ซึ่งเวลานี้เปนแหล่งต้นชีวิตของคำขวัน **ไครจะ**
ได้จารึกชื่อทื่อนุสาวรียชัยสมรภูมิก่อนกัน วันนี้ ฉันไป
ที่กะซวงกะลาโหมอีก เวลาย่ำค่ำเสร็ส ฉันได้ยินเสียงวิทยุ
ที่นั้น ซึ่งวางหยู่บนชั้น 3 สูงจากสนามข้างล่างมาก คล้าย
กับเสียงลอยมาจากสวรรคสู่โลกมนุส ฉันได้ฟังคำขวัน
ไครจะได้จารึกชื่อก่อนกัน ลอยตามลมลงมาจากเบื้องสูง
เลยเพิ่มน้ำหนักของความสำคันนยิ่งขึ้นมาก นอกนั้น
ฉันได้ยินพ่อพูดกับลูก ซึ่งไปทำงานให้แก่ชาติในสนามรบ
จำได้ดังนี้ พ่อพูด พ่อสบายดี ไม่ต้องห่วงพ่อ ขอให้
ลูกตั้งหน้ารบให้แก่ชาติ เสร็จแล้วกลับมาหาพ่อ พร้อม
ด้วยเกียรติ ฉันฟังแล้วรู้สึกจับใจจนพูดไม่ออก น้ำใจไทย
เราเปนหย่างนี้ ไม่ว่าพ่อ ไม่ว่าลูก หยู่ที่สละชีพเปนชาติ
พลี ดังนี้ไทยต้องเปนไทยเสมอ ฉันฟังแล้วรู้สึกอายใน

ใจว่า เรามานั่งหยู่นี่ทำไม? สนามรบมีให้แล้วทำไมไม่ไปตายให้แก่ชาติ จะได้จารึกชื่อท้อนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิก่อน ฉันกลับบ้านฉันนอนไม่หลับเลยต้องลุกมานั่งเขียนทำหน้าที่พลเมืองดีไปพลาง ๆ ก่อน และเป็นยานอนหลับไปในตัว ทหารในสนามรบมีจำนวนมาก ท่านย่อมซึมซาบดี และเป็นคนไทยทั้งนั้น ทหารแต่ละคน มาจากครอบครัวต่างกัน เดิมไม่เคยรู้จักกันเลย แต่ในสนามรบคนหนึ่งยิงปืนกล อีกคนหนึ่งบันจุสายหรือซองกะสุน กินด้วยกัน นอนด้วยกัน ที่สุดตายด้วยกัน ชอบกลไหม ท่านที่รักทั้งหลาย ดูไม่น่าเป็นไปได้เลย แต่ไม่แปลกอะไร เพราะทหารทุกคนพูดภาษาไทย เป็นคนไทยด้วยกัน จะรู้จักกันหรือไม่ เมื่อยามตายให้แก่ชาติแล้ว ก็รักตายด้วยกันทุกคน เหมือนหยู่ในครัวเรือนเดียวกันนั่นเอง ฉะนั้นมนุสจเรินดีแล้ว จึงต้องรักคนชาติเดียวกัน เพราะต้องไปตายในสนามรบด้วยกัน เราเป็นไทยจึงต้องรักคนไทยด้วยกัน เพราะต้องกอดคอกันตายให้แก่ชาติของเราด้วยกัน เดิมจะรู้จักกันหรือไม่ ก็ตาย

ด้วยกันทั้งนั้น ถ้าเปนไทย ฉะนั้น ไม่ว่าสมัยใด จึงมี คำขวัญให้รักชาติ สละชีพเพื่อชาติหยู่เบ่นการประจำ เพราะเรารักเมีย รักลูก เราจึงไม่ขายลูก ขายเมีย เพื่อ เอาเงินมาเข้ากะเป๋าของเรา หรือเราไม่ยอมทำสิ่งใด ๆ ให้ลูกให้เมียของเราเสื่อมเสียได้เลย ถ้าเรารักชาติไทย เราก็ไม่ทำสิ่งใด ๆ ให้เสียแก่ชาติ ชาติคือคนไทยทุกคน รวมกัน ฉะนั้น ถ้ารักชาติก็หย่าทำให้คนไทยด้วยกันเสียหาย ที่ดินผืนหนึ่งพอจะเปนที่ทำมาหากินของคนไทยได้ลัก 5 ครัวเรือน ถ้าไทยคนหนึ่งทำให้ตกเปนของคนต่างชาติ คนหนึ่ง เปนการทำให้เสียหายแก่คนไทย 5 ครัวเรือน คนคนเดียวได้เงิน ดังนี้เรียกว่า ไม่รักชาติ และทำลาย ชาติ ควนตายเสียดีกว่าหยู่รกโลก เขาว่าต้องคิดเก็บหอมรอมริบเงิน เสียแต่เมื่อเริ่มคิดหาเงิน จึงจะเปนคนดีมั่งมีต่อไปได้ ผู้รักชาติต้องคิดไกลกว่านั้น ต้องคิดว่า ทำหย่างนี้ ชาติเสียอะไรบ้าง เสียแต่เริ่มคิดหาเงินด้วย หรืออดตายดีกว่าชาติตาย เพราะอดตายนั้น ตายคนเดียว แต่ชาติไทยตายนั้น ลูกก็ตาย เมียก็ตาย พ่อ

แม่ก็ตาย แลละคนไทยทุกคนตายด้วย

ฉันเขียนมาเพียงนี้ ได้ยินทหานยามเปลี่ยนหน้าที่กัน ฉันมองไม่เห็นตัว แต่ได้ยินเสียงปืนสแดงเดารพกัน นาฬิกาตี 2 พอดี ลมพัดเย็นสบาย ถ้าชาติไทยเย็นสบาย หย่างฉัน เราก็สุขใจทั่วกัน เช้าของวันที่ 11 ฉันตื่นประมานก่อนย่ำรุ่งเล็กน้อย มานั่งตรวดเรื่องที่เขียนจบแต่เมื่อคืนนี้ก เช้าวันนี้ อากาสเย็นสบายมาก น้ำก็ลดไปหมด ฉันเห็นสูนย์ที่ไม้บอกระดับน้ำในบ้าน แลเห็นถนนและดินพ้นน้ำทั่วกัน อุทกภัยเห็นจะหมดเสียที ยังห่วงหยู่ก็แต่การเจ็บไข้ แต่ได้พังดูยังไม่มีมากมาย กะซวงการสาธารนะสุขก็เอาใจช่วยหย่างเต็มที่ ทำให้คลายวิตกไปได้ ยิ่งพี่น้องทั้งหลายได้ช่วยรักสาตัวไห้ดีแล้วเราก็จะปลอดภัย ผ่านพ้นทั้งอุทกภัย พยาธิภัย ทุภิชภัยหย่างนี้ เราจะไม่ว่า ประเทสไทยเปนแผ่นดินที่เทพเจ้าผู้สักดิสิทธิองค์สมเด็ดพระสัมมาสัมพุทธเจ้าได้หย่างไร สารพัดภัยผ่านเราไป ทั้งความสวัสดีมีชัยไห้แก่ไทยเราเสมอ ยังเหลือก็แต่ยุธภัย ฉันเชื่อแน่ที่เดียวถ้าพวกเรา ว่า

อะไรว่าตามกัน รักชาติ ไม่ทำให้ชาติเสียหาย ทำมาหากินขันแข็ง เหล่านี้เป็นสำคัญแล้ว ชาติไทยได้พ้นยุคภัย จะสบสวัสดีมีชัยแน่นอนทีเดียว ใครจะได้จาริกชีวิตอนุสาวรีย์ชัยสมรภูมิก่อนกัน ตนตาย ดีกว่าชาติตาย คิดไม่ให้ชาติเสียหาย พร้อมกับคิดหาเงิน เหล่านี้เป็นสิริมงคลที่ควรพากันคำนึงไว้เสมอ.

สวัสดี

สามัคคีไทย

11 พฤศภาคม 2485

เรื่อง

แบ่งกันหย่างไรจึงจะดี

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อคืนนี้ ในเวลาการสนทนาของนายมั่นนายคง ฉันได้ฟังซาบว่า ที่หน้าสาลากลางจังหวัดปทุมธานี ระดับน้ำยังสูงกว่าพื้นดินประมาน 60 เซนต์ ไนเวลาเดียวกันน้ำในบ้านของฉัน พอดีนนอน 6 นาลิกา น้ำแห้งหมดถึงขีดสูนย์ของไม้บอกระดับน้ำในบ้านฉัน แต่ทุกวันพอ 8 นาลิกา 9 นาลิกา น้ำก็ขึ้นมาถึง 20,25 เซนต์ทุกวัน ทำฉันสงสัยไปว่าเมืองไทยเรานี้น้ำเห็นจะท่วมตลอดปีกะมัง นอกจากนั้นยังได้ยินมาว่า ทางสหะรัฐไทยใหย่ฝนตกหนักมากมาหลายวันแล้ว สพานบางแห่งพังทลายลง ข่าวนี้

เพิ่มความกังวนใจฉันจิง ๆ ทางปักสใต้เล่าซาบว่าที่สงขลา หาดใหย่ ทุ่งสง มีมรสุมมาเยี่ยมเยือน ฝนตกหนัก พายุแรงติดต่อกันราว 2–3 วัน ทำให้น้ำท่วมทางรถไฟ ตอนนั้นรถไฟเลยผ่านไปมาไม่ได้ บ้านเรือนราสดรตลอดจนโรงทหานพังกันบ้าง การติดต่อสื่อสารขาดกันชั่วคราว ช่างเคราะห์กัมอะไรหย่างนี้ เทพเจ้าท่านลงโทสใครกันแน่ ฉันเดาไม่ถูก เมื่อประเทสไทยเข้าสงครามที่ไรเปนมีอุทกภัยตามมาเสมอ เมื่อปี 2460 ถูกอังกริดบังคับให้เข้าสงคราม ก็มีอุทกภัย ในปี 2485 เราเข้าสงคราม ก็มีอุทกภัยตามมาอีก สองอุทกภัยที่กล่าวนี้ผิดกันหน่อยที่ในปี 85 มากกว่าปี 60 พอใช้ได้ เห็นจะเปนตามเลข กะมัง เลข 85 มากกว่า 60 ฉะนั้นน้ำปี 85 จิงมากกว่าน้ำปี 60 หย่างน่ากวนใจเอามากที่เดียวแต่จะร้ายหรือจะดีเราก็จำต้องฝ่าฟันกันไป จนอุทกภัยแห้งสู่สภาพปรกติ เรื่องน้ำท่วมนี้ฉันคิดจะเลิกพูดเสีย เพราะทุกท่านคงสุดแสนที่จะทนทานพังได้แล้วก็มีไม่น้อย หย่างไรก็ดีมีข้อ

สังเกตหย่างหนึ่งก็คือ เวลาน้ำท่วมบีนผิดกว่าคราวก่อน เพราะคราวนมีนักอุทกภัยพยากรน์มากขึน รวมทั้งฉันด้วยผู้หนึ่ง แม้เวลานี้ฉันยังพบนักอุทกภัยพยากรน์ทุกวัน เดิมตกลงกันไว้ว่าวันที่ 6—7—8 พริศจิกายน น้ำจะมาก เพราะน้ำเหนือไหลหลากลงมามาก พอดีกับจังหวะน้ำทะเลขึน ก็เกรงไปว่าน้ำที่พระนครจนบุรีจะมากตามไปด้วย พอพ้นวันที่ 8 น้ำก็จะแห้งสู่สภาพปรกติ ฉันนั่งยิ้มสบายใจ แต่ที่ไหนได้ลูกชายของฉันเปนนายทหารเรือคนหนึ่งกลับมาบอกว่า ที่กองทัพเรือเขาพูดกันว่า น้ำที่กรุงเทพฯนี้จะมากที่สุดอีกวันที่ 11—12—13 เกี่ยวกับอะไรไม่ซาบ ทำมือประกอบคำอธิบาย เหมือนดึงน้ำขึนตามมือ ฉันเห็นแล้วไจหาย เพราะถูกทำท่าดึงน้ำราวกับทหารเรือดึงถอนสมอเรือฉันเลยต้อง ห้ามมิให้ถูกทำท่าดึงน้ำต่อไป เท่านียังไม่พอ วานนมีผู้บอกฉันอีกว่า เขาว่าวันที่ 15 เดือนนี้น้ำจะมากที่สุดอีก ตกลงเชื่อนักอุทกภัยพยากรน์แล้วน้ำท่วมพระนครจนบุรีดดอดบีนแน่ พูดกัน

ไม่หยุ่กับร่องกับรอยเลย แต่ถ้าเราจะดินักพยากรน์อุทก
ภัยไนยามสงครามนี้แล้ว ดูทำได้ไม่ถนัดนักแท้ เพราะ
เวลานี้ทั่วโลกฉันก็เห็นสัญญาที่ทำกันไว้เปรียบเหมือนกด
ชงเบ้งไปหมด เดิมถือกันว่าสัญญานั้นศักดิสิทธินัก แต่
เวลานี้สัญญานั้นดูจะเปนกดเม็ดกันไปหมด กดหมายนานา
ชาติก็ตีความกันได้ต่าง ๆ ตามใจ มิน่าเล่าอุทกภัยพยา
กรน์จึงพยากรน์กันจนฉันงันงงไปหมด อะไรจะน่ากลัว
เท่าที่นักอุทกภัยพยากรน์ ทำท่าพระจันทดึงดูดน้ำสูงขึ้น
ประกอบคำพูดเปนไม่มี ยิ่งนักอุทกภัยพยากรน์ น.อ.
ยุธสาตรโกสลด้วยแล้ว ท่านอธิบายดีมากก่อนข้างถูก
แตตอนทาทางพระจนทพระอาทจดึงดูดนาดวยแลว ท่าน
ดึงเอาโลก เปนเหมือนลูกโป่งถูกดึง 2 ข้าง ท่านว่า
หย่างนี้น่ามากที่สุด ใครเห็นท่าดึงน้ำต้องหลับตาทุกคน
จากน้ำสูง 60 เซนต์ที่เมืองปทุม ฉันหยากตั้งปัญหาถาม
ท่านผู้ฟังว่าทำหย่างไร ท่านจึงจะทำที่นั้นให้หมดในเวลา
เร็ววันได้ ? ท่านคงต้องตรองหลายวัน แต่ถ้าพูดกัน

ให้เห็นเร็วทันใจ ฉันคิดทำโดยวิธีขุดแม่น้ำเจ้าพระยาให้ลึกและกว้างอีกหลาย ๆ เท่า แล้วขุดแม่น้ำลำคลองระบายเพิ่มขึ้นให้มาก ๆ อาศัยบัญชีไตรยางค์ที่เคยเรียนมาดังนี้ ถ้ามีทางน้ำไหลสู่ทเลหนึ่งสายเท่าแม่น้ำเจ้าพระยา น้ำที่ปทุมลดลงวันละ 5 เซนต์ ถ้าต้องการให้น้ำลดลงวันละ 60 เซนต์ จะต้องมีแม่น้ำเจ้าพระยากี่แม่น้ำ? คิดเลขแล้วต้องมี 12 แม่น้ำเจ้าพระยา ขอเสนอท่านรัฐมนตรีกเสตราธิการ กรุณาตั้งงบประมานขุดแม่น้ำระบายน้ำเท่าแม่น้ำเจ้าพระยา 12 สาย หรือขุดให้แม่น้ำเจ้าพระยากว้าง 12 เท่าเวลานี้ก็ได้ น้ำที่ปทุมธานีจะแห้งหมดในวันเดียว การที่เสนอเช่นนี้ไม่ใช่พูดเล่น ถ้าเราทำได้อุทกภัยจะไม่มีแน่นอน นักอุทกภัยพยากรน์ก็คงไม่มีเหมือนกัน ถ้าพูดเปนเรื่องทั่วไป การขุดแม่น้ำลำคลองระบายน้ำให้มาก น้ำก็มีทางลงสู่ทเลได้เร็ว น้ำเหนือจะไหลหลากมากผิดปรกติเท่าใด ก็ไม่มีนักอุทกภัยพยากรน์ เพราะน้ำจะไม่ท่วมท้นหย่างคราวนี้ได้เลย

ลำน้ำลำคลอง แบ่ง กันระบายน้ำลงสู่ทเลหมด ใช้หลัก
การแบ่งตัวเดียว น้ำเหนือไหลหลากผิดปรกติเท่าใด
ก็ไม่มีทิฐิกวนเราได้ แต่ถ้าทางกเสตรยังทำตามนี้ไม่ได้
เรื่องน้ำท่วมก็ยังจะมีอีกในวันข้างหน้า ท่านเห็นไหม ?

แบ่งตัวเดียวสำคัญถึงเพียงนี้ แบ่งนี้นักปกครองเมืองขึ้น
ชั้นเอกของโลกคืออังกริดใช้เสมอ เขาว่ายุลิอุสเซซาร์
แม่ทัพวิเสสของโรมันเปนอาจารยสอนไว้มากในเรื่องแบ่ง
แล้วทำนี้ แต่โรมันต้องดับสูนย์ไปพักหนึ่ง ก็เพราะ
แยกโรมันเปน 2 พวก มีโรมันตะวันออก โรมันตะวัน
ตก ที่สุดโรมันก็แตกสลายลงเพราะแบ่งตามหลักของ
เซซาร์ชาวโรมันของตน อังกริดปกครองโลกหย่ได้นาน
เพราะใช้หลักแบ่ง แล้วทำการปกครองตามหลักของ
ยุลิอุสเซซาร์นั้นเอง อังกริดทำในอินเดียโดยแบ่งท่าน
มหาราชเปนก๊ก ๆ ไม่ให้รวมกันได้ องค์หนึ่งให้เกียรติ
ยิงสลุต 10 นัด อีกองค์หนึ่งให้เกียรติยิงสลุต 25 นัด
ท่านมหาราชทุกท่านเลยไม่ใคร่ลงรอยกัน คือถูกแบ่ง

แล้วอังกฤษก็ทำการปกครองสบายดี ฉันพูดนี้เป็นเรื่องเก่า เวลานี้น้องชาวอินเดียของเรากำลังจะขับไล่อังกฤษไปจากอินเดีย กู้อิสระภาพของเขา จึงเข้าใจว่าคงจะไม่ยอมถูกแบ่งเพื่อให้อังกฤษทำการปกครองต่อไปแล้ว คงหันกลับมารวมกันได้ดี ตามที่พูดมานี้ผิดกันกับการแบ่งกะทรวงทบวง กรม กอง และแผนกในวงงานรัฐบาลของเรา การแบ่งที่ว่านี้เป็นการแบ่งกันทำงานให้แก่ชาติ แบ่งกันทำการล้างชาติ ไม่ใช่แบ่งให้เป็นหย่างอื่นหามิได้ งานของชาติเราจึงมีแต่ล้างขึ้นไม่ถูกทำลายลง ส่วนการแบ่งแล้วปกครองหย่างอังกฤษทำนั้น ดีสำหรับอังกฤษผู้เป็นคนแบ่ง แต่ไม่ดีสำหรับชาติต่าง ๆ ที่ถูกปกครองพายหลังถูกแบ่งแยกจากกันแล้ว ตามที่ฉันเล่ามานี้ ได้ความชอบกลหยู่เหมือนกัน ที่แบ่งน้ำลงทะเลมากสาย น้ำที่เมืองปทุมแห้งในวันเดียว หย่างนี้แบ่งดี เซซาร์แม่ทัพวิเศสโรมันเมื่อไปรบที่ไหน เป็นชอบใช้วิธีแบ่งข้าศึกเสมอทั้งทางปกครองและเวลารบ ทางปกครองก็แบ่ง

คนในชาติที่ปกครองเปนพวก ๆ มีหัวหน้า แล้วพยายามไช้ไม้หวาน ๆ เอาใจคนโน้นที คนนี้ที เคยปกครองชาตินั้น ๆ ได้ทั้งชาติสบายดี ในเวลารบก็ไช้แบ่งแล้วตี พบข้าศึกมาหลายทางก็แบ่งตีทางอ่อนก่อน ปะทังทางอื่นไว้ พอตีทางอ่อนหมดแล้วก็หันไปตีกองทัพอื่นต่อไป เปนที่ 2 ที่ 3 ตามลำดับ เคยรบชนะกองทัพที่มีกำลังมากกว่าได้เสมอ ดังนั้นสมัยเซซาร์จึงปกครองดินแดนได้แผ่ไพศาลมากในสมัยของท่านผู้นี้ หย่างนี้เรียกว่าเซซาร์ไช้หลักการแบ่งจนได้ดี ส่วนข้าศึกที่ถูกแบ่งนั้นไม่ดีเลย เพราะต้องแพ้หมดตัว

ในสมัยใหม่ทุกวันนี้ มีข่าวว่าสัมพันธมิตรคิดจะตั้งแนวรบที่ 2 ขึ้นในยุโรป แนวที่ 1 หยู่ในรัสเซีย ดังนี้สัมพันธมิตรก็ไช้หลักการแบ่งอีกนั่นเอง ต้องการแบ่งกำลังของฝ่ายอักสะเปน 2 คงหยากชนะหย่างเซซาร์ทำบ้างกะมัง แต่จะเปนหย่างเซซาร์หรือไม่เรายังตัดสินไม่ได้ ดูกันไป

ท่านผู้มีเกียรติทั้งหลาย ท่านเห็นไหมว่า แบ่ง ตัวนี้สำคัญนัก มีหลายหย่าง แบ่งดี แบ่งเลว แบ่งกันทำ แบ่งดีให้ตาย แบ่งหัวใจ แบ่งเงินทอง แต่เวลานี้แบ่งอะไรก็ไม่เหมาะสมัยเท่าแบ่งน้ำเมืองปทุมลงทะเลให้เร็ว ชาวเมืองปทุม เมืองดอกบัวจะได้หมดภัยจากน้ำกันเสียที ฉันเขียนเรื่องนี้เมื่อปี 4 จบเมื่อปี 5 กึ่ง บางทีเรื่องของฉันจะง่วงนอนตามยามดึกสงัดไปบ้าง โปรดประทานอภัย ที่ฉันเขียนมาบ่อย ๆ ไม่มีเจตนาเปนการบ้านการเมืองอะไร นั่นเปนหน้าที่ของรัถบาลท่าน ส่วนฉันเขียนนี้เพราะแต่งโคลง กลอน ไม่ค่อยถนัด เลยหยากหัดเล่นร้อยแก้วหย่างเดียว ทำตามความประสงค์ของสมาคมวรรนคดีของเรา บางทีถ้าเห็นของฉันดี อาดได้เปนสมาชิกวรรนคดีสมาคมกับเขาบ้างก็ได้ พอฉันเขียนมาเพียงนี้ หูแลหัวใจของฉันก็ถูกแบ่ง ด้วยเสียงนกร้องคอนจวนรุ่งอรุน กาเหว่าก็ร้อง กาก็ร้อง นกตัวน้อย ๆ ข้างบ้านฉันก็ร้อง อะไร ๆ ก็ร้อง ทั้งหูแลใจฉันเลยถูก

แบ่งไปหมด แต่ยังไม่มีใครปกครองฉัน นอกจากวันนี้ตอนจะไปทำงานต้องลาเมียตามทำเนียม หย่างนี้เรียกว่าถูกแบ่งแล้วปกครองได้หรือไม่ ฉันยังไม่แน่ใจนักทีเดียว

สวัสดี

สามัคคีไทย

13 พ.ย. 2485

บทประพันธ์ของ

พนะท่าน พ.ท. ล.พิบูลสงคราม

ต่อท้ายเรื่อง "แบ่งกันหย่างไรจึงจะดี"

ของท่าน "สามัคคีไทย"

รักชาติไดเปรียบได้ ริอมิ่

รักชาติรักยิ่งชี่— วิตข้า

รักชาติอาดยอมพลี่ เน้อเถือด สั้นเอย

รักเทิดหยู่คู่พ้า ตราบสั้นอวสานต์

สั้นถมปรานไป่สั้น ส่างรัก ชาติเฮย

สงวนชาติเอกราชพิทักส์ เทิดไว้

ตัวตายชาติไทยจัก ดำรงมั่น

ชี่พดับขอชาติได้ หยู่ด้วยวัธนา

สามัคคีควนมั่นไว้ ชาวไทย

มาร่วมรวมชี่วิตไน คับแค้น

ร่วมฝ่าอุปสัคไป จวบสู่ สุขเทอน

ร่วมสมัครักกันแม้น ชี่พนั้นดวงเดียว

กลมเกลียวเถิดพี่น้อง ชาวไทย
ร่วมรบรับยุธภัย จงบพ้น
ร่วมก่อเกิดวัธนชัย แด่ชาติ
ร่วมจิตรจงบชาติด้น สู่ด้าวมหาสาด
พึงระวังการแบ่งด้วย จงดี
การแบ่งหลายกรณี สำเหนียกไว้
งานแบ่งเพื่อสามัคคี ควนแบ่ง เทอนพ่อ
แด่หย่าแบ่งใจให้ แดกร้าวสมานฉันท์
ทุกวันจงกอบเกื้อ การงาน
ขยันกิจเพื่อเกิดถาน ก่อให้
ตนสบโชคชื่นบาน ถานะมั่น คงพ่อ
ผลจักช่วยชาติได้ รับด้วยไทยทำ
ด้วยอำนาดเทพไท้ เทวา
แห่งพระองค์สัมมา พุทธเจ้า
ดนไทยเทียบเท่ามหา— ประเทส
ชาติสุขทุกค่ำเช้า ชั่วฟ้าดินสลาย

พ.ท. ล. พิบูลสงคราม

เรื่อง

เปลี่ยนหย่างไรจะดี

ของ

"สามัคคีไทย"

เมื่อคืนนี้กินข้าวแล้ว พอดีได้ยินเสียงเย็นใจจากวิทยุ รำพันถึงดอกไม้ชื่อลัดดา จำความได้เป็นไม้เลื้อยกลิ่นหอมมากกว่ากลิ่นของดอกไม้ชนิดอื่น ตามทำนองหลักการประพันธ์ร้อยกรองของท่านนักวรรณคดี เตือนใจให้ฉันต้องหนีมานอนกลางทุ่งนา เพราะที่นั่นมีต้นลัดดาในบ้านฉัน ปลูกไว้นานหลายปีมาแล้ว หยากซาบว่ายังหยุดกินดีหรือตายตามน้ำไปแล้ว พอถึงบ้านฉันตกใจ เพราะไม่เห็นต้นลัดดาเลย กลิ่นหอมที่เคยปลิวมาตามลมก็หายไป ฉันฝันไปตามคำประพันธ์เรื่องดอกลัดดาจนติดอกติดใจ ช่างประพันธ์เก่งเหมือนเห็นจริง เลยนึกไปว่ามีต้นลัดดาที่บ้านกลางนาของฉัน ซึ่งความจริงไม่เคยปลูกไว้

เลย จึงไม่ได้พบเห็นหน้าตาจริง ๆ ตามที่คาดนึกไว้ ถ้ามีท่านผู้ใดสักคนหนึ่งประพันธ์ให้พี่น้องชาวไทยของเราทุกคนฟังแล้วเกิดรักชาติ ต้องออกจากบ้านไปทำงาน เพื่อส่งเสริมชาติไทยของเราในยามสั้นเสียงวิทยุได้ ฉันก็จะออกจากบ้านไปกราบท่านเจ้าของประพันธ์นั้นทันที อะไรบ้างท่านผู้มีเกียรติที่มีความตั้งใจดีต่อชาติในหัวใจแล้ว จะทำทุกสิ่งไม่สำเหร็ด ฉันขอตั้งสัจอธิฐาน ให้ลัดดาดอกไม้หอมชื่นใจ ได้โปรดผูกพันหัวใจพี่น้องชาวไทยไว้กับชาติหย่าคลี่คลายแม้แต่น้อยเลย ฉันติดใจทั้งลัดดาและทั้งบทประพันธ์นั้น จนลืมเล่าถึงเรื่องอื่นเสียนาน แต่ฉันหมายไว้ในใจอีกสิ่งหนึ่ง ที่ฉันพบตามถนนในยามดึกเพราะทำให้ฉันขับรถผ่านมาได้หย่างแสนลำบาก คือฝูงควาย. ผู้รับใช้ของชาวนาเรา ตลอดทางมาถึงบ้านฉันยังมีหยู่เปนระยะ ๆ ริมถนนมีบ้านเหมือนล้างชิ้นให้เด็ก ๆ เล่นขายข้าวขายแกง ในบ้านน้อย ๆ นั้น มีเจ้าของควายนอนหยู่ บางแห่งก็นั่งคุยกัน ทำให้ฉันหายใจไม่ทั่วท้องเมื่อเห็นพี่น้องของเราชาวนาเหล่านั้น ดูร่างกายผอมเห็นซี่โครง แม้จะหยู่ในความมืด คงจะอดตาหลับขับตานอนไน

การเผ้าแลละเลียงควาย อาหารจะไม่บริบูรน์ด้วยเปนแน่ พี่น้องของเรานี้ ถ้าได้กินก่วยเตียวเพียงวันละชาม ฉันคิดจะอ้วนพีพอใช้ ถ้านายจำเพอกรุนาจัดให้มีขายทั่วๆไป จะเปนกุสลกัมไม่น้อย ก่วยเตียวไม่ได้หยู่ที่ขายหย่างเดียว หยู่ที่ให้ชาวนากินกันทั่วๆไปได้ นั่นแหละชาติจะอ้วนตามไปด้วย ใครส่งสารชาวนา ช่วยให้ชาวนากินก่วยเตียวมากคนได้พอแล้ว

บ้านกลางนาของฉันถ้าจะมีอะไรดึกดับชอบกลหยู่สักหย่างหนึ่ง พอมาถึงดูสบายใจ ท่านผู้ใดยังไม่เชื่อโปรดทดลองไปนอนดูบ้าง ฉันบอกไม่ถูกว่าเปลี่ยนจิตใจฉันหย่างไร ฉันคิดว่าแม้จะมีวาสนาได้นอนในตึกไทยคู่ฟ้าก็ไม่ดีเท่านอนบ้านเล็กๆกลางทุ่งนา หย่างน้อยตอนรุ่งอรุน วันใดอากาสดี จะเห็นภาพงามของชัมชาติเบื้องหน้าดวงอาทิจเหมือนเมืองทอง ไกล้เห็นเงาต้นไม้ บ้านโบกสบัดไปมาเพราะคลื่นมาลวงตาเราผู้ดูเหนือน้ำ เห็นชัมชาติสารพัดหย่าง ตอนใดแสงอาทิจส่องถึง แลเห็นเปนทอง ตรงใดหลบแสงอาทิจหยู่ ก็แลเห็นดำและเขียวเปนทิวไปสุดสายตา ถ้ายืนชมสัก 5 นาที ภาพ

งาม ๆ เหล่านี้แลเห็นกะจ่างชัดเจนขึ้นเปนระยะ ๆ ราวกับดูภาพยนต์ เตือนชีวิตจิตใจให้ระลึกถึงคิดจะทำตนให้ก้าวหน้าไปทางจเรินดี และคล้ายเปนคำสั่งบอกแก่เราผู้ดูทุกคนว่า ชาตินะ ชาติ ใครจะลืมไม่ได้ ต้องทำให้ชาติสว่างขึ้นหย่างแสงพระอาทิจ ที่ส่องหน้านั้นทีเดียว

ถ้าเปนเวลาย่ำค่ำ จะแลเห็นดวงอาทิจกลมโต มีสีแดงเห็นถนัด ทุกลมหายใจเข้าออกหนหนึ่ง จะแลเห็นพระอาทิจดวงนี้ค่อย ๆ ต่ำลงลับยอดไม้ลงไป อีกประเดี๋ยว จะแลเห็นรัสมีเปนแฉก คล้ายพัดสีต่าง ๆ ส่องขึ้นท้องฟ้า บางคราวเห็นฝูงนกบินผ่านไปหย่างรีบเร่งเปนภาพน่าดูน่าชม ที่จะไปพบแห่งอื่นไม่ได้เลย ภาพดวงอาทิจค่อย ๆ ลดต่ำลง ภาพรัสมีสีนานาชนิด ภาพความมืดเริ่มมาสู่เราช้า ๆ เหล่านี้ ทำให้ฉันคิดถึงพี่น้องทหานในสนามรบ คิดถึงพี่น้องชาวไทยทุกครัวเรือนไม่ว่าหยู่แห่งใด ที่สุดใกล้ตัวฉันที่สุดก็คือ หน้าคนในครัวเรือนของฉัน มีเมียเปนเด่นในชายคา หวานชื่นใจ สิ่งทั้งมวลนี้เตือนใจให้เราต้องรักกัน เหมือนหนึ่งดวงอาทิจของฉันสั่งไว้ก่อนท่านจะจากเราไปเบา ๆ ว่า คนไทยด้วยกันเปน

ญาติกันนะ ต้องรัก กอดคอกันไว้ จนกว่ารุ่งเช้าพรุ่งนี้ฉัน จะมาตรวดดูไหม่ ว่าเจ้ารักกันจิงตามคำสั่งไหม ? ธัมชาติ ฉันรัก และธัมชาติสอนฉันไว้มากดั่งได้เล่ามาส่วนเพียงนี้

ธัมชาติเปนคนละส่วนคนละชาติกับมนุสเรานี้ แม้คำเรียกก็ต่างชาติกันเสียแล้ว ธัมชาติหย่างหนึ่ง มนุสชาติหย่างหนึ่ง คิดแล้วไม่เหมือนกัน ธัมชาติเท่ากับ ชาติธัมมะ มนุสชาติ เท่ากับชาติมนุส ฉันลองติความตามไจหย่างนี้ แต่ท่านราชบันดิตวรรนคดี ท่านจะว่าผิดก็ได้

ชาติ—ธัมมะ หรือ ธัมชาติ มีความยุตติธัมยิ่งไหย่ ไม่เลือกที่รักมักที่ชังไคร ดิน น้ำ ลม ไฟ พริกสชาตินานาชนิด ถ้าไครติดต่อด้วย เราจะได้รับความยุตติธัมเสมอกันหมด น้ำท่วมต้องท่วมทั่วกันหมด จะเปน ยากจน มั่งมี ฉันท่วมทั่วกันและเท่ากันด้วย ถ้ามนุสชาติเปนหย่างธัมชาติบ้าง คงจะดีไม่น้อย ฉันคนหนึ่งเปนชอบแน่นอน

พูดถึงธัมชาติ ถ้ากินความถึงบันดาสิงหสาราสัตวด้วย ก็จะไม่ผิด เพราะมีลักสนะเหมือนกันหลายหย่าง ฉันเห็น

นกกะจาบทำรังเรียบร้อยที่ต้นตะโกข้างบ้านฉัน ฉังเกตดูเหมือนอ่านพบในหนังสือเมื่อเรียนเวลาเปนเด็ก ๆ ตั้งแต่นั้นมาจนวันนี้เหมือนกัน ไม่มีเปลี่ยนแปลง แต่บ้านคนในชั่วเวลา 30 ปีนี้ เปลี่ยนจากหลังคาแหลมเปนหลังคาแบน บัดนี้เกือบจะเลิกแล้ว เพราะทนฝนรั่วไม่ไหว เปลี่ยนจากไม้ จากอิฐ เปนเฟโรคอนกรีต แต่บัดนี้กลับเปนไม้อีกมากแล้ว เพราะไม่มีเหล็กจะใช้ ผิดกับรังนกกะจาบมากที่เดียว เหตุไร? มนุสกับนกกะจาบจึงสร้างที่หยู่เปลี่ยนแปลงต่างกันมากนัก พระจันทมีรูปกลม สิ้นวน เปนหย่างไรก็หย่างนั้น ไม่เคยสวมหมวก ไม่เคยแต้มลิปสติคแดง ๆ ไม่เคยเปลี่ยนมานุ่งกะโปรง คงไม่มีอะไรนุ่งตามเคย มีแต่สิ้นวนกับกะด่ายสมมตลอดมา และต่อไปวันข้างหน้า ก็คงเปนเช่นนี้ไม่มีเปลี่ยนแปลง น้ำที่เราดื่ม เราใช้ เปนหย่างไรก็เปนหย่างนั้น ไม่มีการปติบัติให้ดีขึ้น มีผิดปรกติก็ตรงมามากบีนี้เท่านั้น ทำให้ชาวเราลำบากไปหลายเดือน ไม่เคยตั้งร้านชำ ไม่เคยกินก๋วยเตี๋ยว ไม่เคยประกาสสงคราม

กับชาติใด ไม่เคยตั้งแนวรบแนวที่ 2 ที่ไหน มีหย่างเดียวก่ออุทกภัยเท่านั้น

ฉันหลับตานึกแล้วนึกอีก หยากพูดเรื่องนี้สนุก ๆ เล่าสู่ยุวชนฟัง แต่เกรงชื่อ วิเชียรแพทยาคม บังเอินวันนี้เปนวันอาทิจ มาถึงกลางนา เห็นต้นไม้ที่ฉันปลูกไว้ 6–7 ปีมาแล้วยังไม่เคยมีลูกให้กินเลย บัดนี้ยืนต้นแห้งตายไปตาม ๆ กัน ฉันมองดูด้วยความสงสารจิง ๆ ความสงสารมีเท่าใด ก็ช่วยไม่ได้ ตายไปแล้ว จากภาพเหล่านี้ เลยพาใจฉันคิดหยากเขียนเรื่องธัมชาติกับมนุสชาติขึ้นมา แต่มิได้เสียใจอะไรเลย หย่าว่าแต่ต้นไม้ เราก็ต้องตายวันหนึ่งไม่ต้องสงสัยสักนิดเดียว

ต้นไม้มีแต่งอก งาม แก่แล้วตาย สัตวทั้งหลายมีเกิด แก่ เจ็บ ตาย ไม่ต้องการสินค้าต่างประเทส ไม่เคยขึ้นสาด ไม่เคยยกทัพไปรบกัน ไม่เคยไปซื้อน้ำอบหริ้อผ้าแพรสวย ๆ ตามร้านผ้า ไม่เคยไปหยาดพ้ำ แต่คนเราเคยทุกหย่าง มีเกิด แก่ เจ็บ ตาย มีไปซื้อผ้าสวย ๆ เคยไปกินข้าวราชธานีอร่อย ๆ เที่ยวหาซื้อถิปสติค

น้ำอบหอบชนิดดีเย็นไจ ร้ายที่สุดเวลานี้รบกันทั่วทุกแห่ง ทุกหน มีแนวรบที่ 1 ยังหยากมีแนวรบที่ 2 ที่ 3 ต่อไป

เห็นไหมท่านที่เคารพ มนุสเราต่างกับสิ่งธัมชาติและสัตวทั้งหลายมากมายหลายหย่าง ฉันหยากจะพดว่ามนุสต่างกว่าสิ่งอื่น ต่างกว่าสัตวอื่น หยู่ตรงที่มนุสเปลี่ยนแปลงเสมอ ทั้งทางกาย วาจา และจิตไจ นกไม่เคยทาปากแดง เพราะไม่หยากแปลงกาย แต่ประทานโทสคนเราริมผีปากหยู่ดี ๆ กลับเอาสีไปทาให้แดง เวลานี้ทาสีเขียว เหลือง นานาชนิด ถ้าคนใดไม่เปลี่ยนเปนอายกันเพราะไม่ทันสมัย ชาติหนึ่งมีดินแดนของตนหยู่ดีแล้วเห็นอีกชาติหนึ่งมีมาก คิดไม่ชอบ หยากได้เปนของตนบ้าง เลยเกิดตีกันไหย่ หรือชาติหนึ่งทำการล้างชาติอีกชาติหนึ่งเกรงจะดีกว่าไป คิดไม่ชอบขึ้นมาเลยชวนทเลาะกัน แหย่ชาตินั้น ล้อมวงชาตินี้ ตีชาติโน้น เลย เวลานี้ทุกคนเกิดจับกะบองตีกันทั่วไป ลงโรงไม่ได้อีกนาน ถ้าไครหรือชาติใดไม่ยอมเปลี่ยนแปลง คนนั้นชาตินั้นหยู่ไม่ได้ ขอเชินให้เปนข้อสังเกตแก่ท่านที่ไม่ยอมเปลี่ยนไว้นะที่น คนที่ชอบนุ่งผ้าม่วงจนบัดนี้ก็ยังมี ท่านเหล่านี้

เห็นจะเอาหย่างชัมชาติมากไปกะมัง การแบ่งดี๊ก๊มี๊ เถว ก๊มี๊ แบ่งหัวใจไม่ดี๊ แบ่งกันทำงาน ถ้าเราไปตัดผม ต้องตัด 2 ร้านเพราะหลักแบ่งกัน เช่นต้องไปตัดผมร้านไทยคริ่งหัว ไปตัดร้านต่างประเทสคริ่งหัว ถือหลักคริ่งต่อคริ่ง หย่างนี๊แบ่งอะไรฉันไม่ซาบ แตะเปนแบ่งดี๊เปลี่ยนเถวก็ไม่ซาบเหมือนกัน การเปลี่ยนก็เปลี่ยนดี๊เปลี่ยนไม่ดี๊เช่นกัน ถ้าเปลี่ยนนายกรัถมนตรี๊ นับเปนเปลี่ยนตามมนุสชาติ ถ้าไม่เปลี่ยนก็เปนเอาหย่างชัมชาติ เหมือนนกไม่ยอมทาลิปสติคแดง ๆ เปลี่ยนดี๊หรือไม่ เชินท่านผู้มีเกียรติพิจารนาเอาเอง เปลี่ยนจากไม่สวมหมวก ไม่สวมรองเท้า เปนสวมหมวกสวมรองเท้า หย่างนี๊เปลี่ยนดี๊ ยิ่งสวมกะโปรง กางเกง ยิ่งดีมากที่สุด เพราะต้องตามวัธนชัมที่เปลี่ยนไปตามวัธนชัมของโลกมนส ถ้าไม่สวมหมวกสวมรองเท้า นุ่งผ้าโจงกะเบน คงเหมือนนกกะจาบ เพราะนกกะจาบไม่เคยสวมหมวกสวมรองเท้า แตะไม่เคยเห็นไปร้าน ฟ. พึ่งพระเกียรติด้วยสักที มีไปก็ลงหม้อแกง หย่างนี๊เรียกว่าไม่เปลี่ยนแตะไม่ดี๊ ถ้าเปนคนไทยแล้วเปลี่ยนใจจากรักไทยเปนรักเทส หย่างนี๊

เปลี่ยนไม่ดีแน่ ชาติไทยล่มจม เดิมท่านไม่เคยจูบเมีย รักเวลาไปทำงาน บัดนี้เปลี่ยนเปนจูบหวาน ๆ เปลี่ยนหย่างนี้เรียกว่า เปลี่ยนดีมาก แต่ก่อน ไม่เคยเปนนักอุทกภัยพยากรน์ พอน้ำท่วมเกิดเปนนักอุทกภัยพยากรน์หย่างนี้เรียกว่าเปลี่ยนดีและไม่ดีพร้อมกัน เพราะฉันก็เปนนักอุทกภัยพยากรน์ด้วย มีบางท่านว่า สามัคคีไทยแหมพยากรน์กับเขาคราวเดียว เลยถูกว่า เลยบอกเลิกจะไม่พยากรน์น้ำต่อไป หย่างนี้เรียกว่าเปลี่ยนดีก็ได้ ไม่ดีก็ได้ เพราะโกรธสามัคคีไทย ฉันพูดมาเพียงนี้ ขอฝากการแบ่งดีและเปลี่ยนดี ไว้เปนสมบัติในใจของชาติไทย เพื่อจะได้ก้าวไปข้างหน้า ตามชาติอื่น ๆ ทันสมัย ขอประทานโทสแด่ท่านผู้ฟังที่เคารพทั้งหลาย หากจะมีบกพร่องล่วงเกินไปบ้าง ถ้าท่านผู้ใดไม่ชอบตรงไหนหย่าว่าฉัน โปรดแจ้งมายังฉัน สามัคคีไทยพร้อมจะขอโทสด้วยตนเองเสมอ.

สวัสดี.

สามัคคีไทย

15 พ.ย. 2485

เรื่อง

กินหมูวันละ 1 ตัวเป่นจิงแล้ว

ของ

"สามัคคีไทย"

พี่น้องไทยทั้งหลาย ฉันไม่ได้เขียนเรื่องมาหลายวันทั้งนี้ เพื่อปล่อยให้ท่านเจ้าของหมายเลข 2175 ท่านแยกเวลาของฉันไป ฉันฟังดูข่าวของท่านหมายเลข 2175 แล้วสามคราว ฟังดูก็เพลินดีเหมือนกัน ท่าทีท่านผู้นี้จะกลุ้มอะไรขึ้นมา เลยส่งข่าวชนิดกวนประสาทคนฟังไปสักหน่อย ฉันไม่หยากสแดงคัดค้านอะไร แต่ก็หยากพูดไว้บ้าง ดีเหมือนกัน ฉันขอเตือนว่า ท่าน 2175 ชอบทำอะไรเอาแต่โมโหโทโส พูดตรงๆมาเช่นนี้ อาดทำให้คนเกลียด ถ้าเขารู้ตัว และบางทีอาดทำให้คนพยายามทำดีหยู่แล้วเสียใจไปก็ได้ หย่างการขายก๋วย

เดียวของอำเพอบางเขน ของกรมประชาสงเคราะห์เปน
ต้น ท่านเหล่านทำดีมามาก แต่พอพลาดเข้าหนเดียว
เพราะไม่ขายก๋วยเตี๋ยววันยาทิจเพียงเท่าน ท่าน 2175
ก็จะพูดเอาหย่างเปนหย่างตายกันทีเดียว ฉันเคยสนับสนุน
ท่านอธิบดีกรมประชาสงเคราะห์ว่า อำนวยการขายก๋วย
เตี๋ยวดี ครั้นท่านไม่ได้กินก๋วยเตี๋ยววันเดียวท่านลงหิว
กะมัง เลยว่าเสียมากกว่าค่าของก๋วยเตี๋ยว ถ้าท่าน พ.ท.
จำนงภูมิเวท และท่านนายอำเพอบางเขนเสียไจขึ้นมาว่า
ทำดีไม่ได้ดี ทำขาดไปนิดถูกวิทยุในนามของ 2175 พูด
เสียมากมาย เลยท่านทั้ง 2 เกิดลาออกหรือไม่ขายก๋วย
เตี๋ยวขึ้นมา ท่าน 2175 ต้องรับผิดชอบไปคนเดียวนะ อีก
ทั้งการซื้อขายพืนดี การซื้อขายเกลือดี รวมทั้งหมูมี
หมูไม่มี หินมีหินไม่มี ด้วยเหล่าน ถ้าไม่เปนจิงตามข่าว
เปนฉันละก้อต้องเอาเรื่องกันทีเดียว นี่ดีที่ท่านข้าราชการ
เหล่านั้นให้อภัยท่าน แต่ก็ยังไม่แน่ ฉันจะคอยฟังข่าวต่อ
ไป ซาบว่าท่านอธิบดีกรมตำหรวดก็มอง ๆ ดูหยู่นาท่าน
2175 วันนี้ฉันพบกับท่านด้วยตนเองทีเดียวขอกะซิบบอก

ไว้ล่วงหน้า แต่ดูท่าไม่เปนอะไร เห็นท่านอธิบดีย์ม ๆ หยู่ แลว่าฉันรู้ตัวดีว่า 2175 นั้นคือใครกัน ฉันขอจบข่าวหมายเลข 2175 ไว้เพียงเท่านี้พอแล้ว

บัดนี้เรามาพูดถึงเสถกิจพายในของเราดีกว่า ฉันไม่ว่าใคร เพราะฉันเปนน้ำแข็ง พูดถึงน้ำแข็งมีลูกสามัคคีไทยเล่ากันในวงอาหารว่า ครั้งหนึ่งพระเจ้าแผ่นดินองค์หนึ่งนั่งเสวยอาหารพร้อมกับข้าราชการฝ่ายทหาร พลเรือนชั้นผู้ใหย่ พระองค์ถามขึ้นว่า ทำไมงบประมานแผ่นดินจึงน้อย ควนจะมากกว่านี้มาก นานเท่าไดก็ไม่มีใครตอบคำถามนั้น เพราะกลัวจะถูกเพื่อนคนอื่นเล่นงาน หรือกลัวพระเจ้าแผ่นดินจะกริ้วเลยนิ่งกันหมด ประเดี๋ยวหนึ่งมีท่านข้าราชการผู้เถ้าคนหนึ่ง นั่งหยู่ปลายโต๊ะ หยิบก้อนน้ำแข็งก้อนหนึ่งส่งให้เพื่อนร่วมวงเสวย ส่งต่อไปถวายพระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้น ก้อนน้ำแข็งก้อนปริศนานี้ก็ผ่านจากมือหนึ่งถึงมือหนึ่งเปนลำดับกันไป กว่าจะถึงพระเจ้าแผ่นดินกินเวลานานพอใช้ เมื่อถึงพระหัตของพระเจ้าแผ่นดินซึ่งประทับหัวโต๊ะชิ น้ำแข็งก้อนนั้น

เกือบละลายเปนน้ำไปหมด พระเจ้าแผ่นดินพระองค์นั้น
ซงซาบได้ดีว่า เงินของแผ่นดินน้อยไปเพราะอะไร ? ใคร
ไม่เข้าใจให้ดูมือของข้าราชการที่รับน้ำแข็งเปนทอด ๆ ถึง
พระเจ้าแผ่นดินคงเข้าใจดี เพราะมือทุกคนเปียกน้ำโดย
ที่น้ำแข็งละลายติดมือทุกคน สุดท้ายเหลือก้อนนิดเดียว
จึงสู่พระหัถของพระแผ่นดิน พังไว้ดีเหมือนกัน เพื่อ
เงินของชาติไทยเราจะได้มากขึ้น ไม่ถดถองหย่างก้อนน้ำ
แข็ง ปริสนานำถวายพระเจ้าแผ่นดิน ที่ฉันเล่ามานี้ แต่
ฉันไม่เปรียบตัวฉันเปนรายได้ของชาติ ฉันพูดถึงน้ำแข็ง
หยากสอนตัวฉันให้ใจเย็นเปนน้ำแข็ง และฝากให้ 2175
เย็นหย่างน้ำแข็งบ้าง แต่พูดกับ 2175 เห็นจะลำบาก
ถ้าจะหัวดื้อ ถ้าเราพดให้ใจเย็นหย่างน้ำแข็ง ท่าน 2175
คงว่า ถ้าชาติไทยเปนน้ำแข็งเอาไหมละ ถ้าฉันถูกย้อน
หย่างนี้เห็นจะแก้ตัวลำบากสักหน่อยเหมือนกัน เพราะถ้า
ชาติไทยเปนน้ำแข็งเย็น, เย็นแฉะ ถ้าไม่ดีก็ได้

หมดเรื่องน้ำแข็งฉันขอผ่านไปเพราะพูดถึงมาก ๆ เข้า
ชักเย็นหัวใจลงทุกที ฉันคิดถึงข้าวดีกว่า ชาติไทยมีข้าว

มากเพราะปลูกกันมาก เห็นจะยังไม่รู้ว่า จะปลูกอะไร อื่นดียิ่งไปกว่าข้าว ข้าวปลูกแล้วกินได้ กินทุกคนแถม ยังส่งไปขาย ต่างประเทศ ปีหนึ่ง ราวล้าน ตัน เสร็จ ๆ เสมอ เปนประจำ ได้พาสื่อากรขาส่งออกปีหนึ่งมาก ถ้า คลังขาดรายได้จากส่งข้าวไปนอกแล้ว ปีดหีบไม่ลงแน่ ๆ เพราะมีนามาก ปลูกข้าวมาก คนไทยกินข้าวกันทุกคน คลังเก็บรายได้จากส่งข้าวไปต่างประเทศมากเปนหนึ่ง ฉัน ว่า ข้าวมีลักสนะที่เด่นเช่นนี้ พี่น้องชาวนาจึงเรียกแม่ ประสพ (ดูเหมือนทางวรรนคดีว่า แม่โพสพ) ทางนักการ เมืองทุกหนทุกแห่งขอเราว่า ชาวนาเปนกะดูกสันหลัง ของชาติ ข้าวเปนสินค้าสำคันยิ่งของชาติหย่างกะดูก สันหลัง ฉันพึ่งเห็นวันนี้เองว่า การกินหมูทุกคนวันละ 1 ตัวนั้น ทำได้จริง ๆ เสียแล้วโดยอาสัยหลักที่คนไทยทุก คนคิดถัวปานกลาง เวลานี้กินข้าวคนละ 10 สตางค์ทุกวัน ทุกเพส ทุกวัยด้วย หวังในความกรุนาว่าจะไม่มีใครเถียง ในข้อนี้เพื่อปล่อยให้ฉันเล่าต่อไปด้วยดี ถ้ากินวันละ 10 สตางค์ต่อ 1 คนไทย ถ้า 18 ล้านคนหมดทั้งชาติไทย ต้อง

จ่ายเงินค่าข้าว 180 ล้านสตางค์ต่อ 1 วัน ทอนเปนบาท เท่ากับหนึ่งล้านแปดแสนบาทต่อ 1 วัน เดือนหนึ่ง 30 วัน เท่ากับห้าสิบสี่ล้านบาท และปีหนึ่งคิดสามร้อยหกสิบวัน เท่านั้น ชาติไทยเรากินข้าวหย่างเดียวเปนเงินถึง 648 ล้าน บาท เปนจำนวนที่ท่านมหาเสดถีหย่างท่านรอคเฟลเล่อร ต้องชำเลืองตาเอามาก ๆ ที่เดียว หย่าว่าแต่พวกเรา จน ๆ เลย

เพราะฉะนั้นพี่น้องทั้งหลาย เราจะไปกลัวจนอะไรอีก ทำไม? เวลานี้ชาติไทยที่รักของเราทำมาหากินเปนลำเปน สันไว้นมนานแล้วหย่างหนึ่ง คือ ทำนาข้าว แม่โพสพของเรานี่เอง แม่คุน ถูกกลับไปงมหาเท่าใดก็ไม่พบแม่ของ ถูกแล้ว เหมาะเปนคำพูดของพนองชาวนาคนหนึ่ง ที่ฉันได้ยินพายเรือบ่นกับเมียฉันที่คลองหลักสี่เสียจริง ๆ ไม่ใช่ การทำนานี้เปนการทำมาหากิน ที่เปนลำเปนสันเปนกอบเปนกำของชาติไทยแล้วหย่างเดียวเท่านั้น ยังเปนอาหาร อันจำเปนยิ่งของไทย ที่ต้องกินเปนกอบเปนกำเปนลำเปนสันหยู่ทุกวันเสียด้วย ทั้งเปนรายได้ที่เปนกอบเปน

กองของกะซวงการคลังเหมือนกัน พี่น้องทั้งหลาย ขอกราบมาด้วยความเคารพยิ่งหย่างญาติ โปรดเข้าใจเสียบัดนี้ เราจะต้องเปลี่ยนชีวิตใหม่ โดยเลิกทำมาหากินหย่างเบียหัวแคกเสีย จะทำอะไรให้เปนกอบเปนกำเปนล่ำเปนสัน ตามหย่างที่เราทำนาข้าวทุกวันนี้เถิด ท่านจะรวย ชาติจะรวย ไม่ต้องพึ่งใครเลย

ชาติจะรวย รายได้ของชาติจะมาก บีดหิบลงเสมอ ๆ กล่อง ๆ นั้น ไม่ได้หยู่ที่ขายสินค้าไปต่างประเทศหย่างแต่ก่อนเลย แต่หยู่ที่เราทำ เรากิน เราใช้ของเราเองต่างหาก ฉันขอเล่าให้ฟังว่า ในประเทศฝรั่งเสดรายได้ฉเพาะการไปรสนียโทรเลขเท่านั้นหลายร้อยล้านแฟรงก์ เกือบเลียงกองทัพโตได้พอดี ทั้งนี้เพราะคนฝรั่งเสดส่งจดหมายส่งโทรเลขและอื่น ๆ กันมากเปนที่นิยมทั่วไป รายได้ทางไปรสนีย จึงมากมายเลย ยิ่งกว่า รายได้ทั้ง ประเทศของไทยเรา คนฝรั่งเสดราว 40 ล้านเสด ดูก็ไม่มากกว่าไทยเท่าใดเลย ฉันจึงเข้าใจได้ทันที เพราะคนฝรั่งเสด นิยมการ ติดต่อ สื่อสาร กัน ทางไปรสนีย โทรเลข

มาก เงินหมุนเปนสายน้ำหย่างแม่น้ำเจ้าพระยาเวลาน้ำ รายได้ของชาติทางนี้จึงเปนเสตถี ตามที่ฉันเล่ามานั้น ดูซิท่าน การสื่อสารเท่านั้น ทำกันเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสัน ก็รวยทั้งชาติ ถ้าของไทยเปนหย่างนี้บ้าง ท่านอธิบดีกรมไปรสนีย์คงยิ้มแก้มแทบแตกทีเดียว

ฉันจึงขอลงบัญชีไว้ สำหรับชาติไทยของเราว่า เวลานี้เราทำมาหากินเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสัน คือ

บัญชีที่ 1 งานที่เปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสันแล้ว ลำดับ 1 ทำนาข้าว 2. เคารพทงชาติ 3. สามัคคี 4–5–6 กำลังรอต่อไป แต่จะเปนเมื่อใด ฝากไว้แก่พี่น้องที่เคารพยิ่งทุกท่าน

บัญชีที่ 2 งานจวนจะเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสัน

1. แร่
2. ยาง
3. ไม้ต่าง ๆ
4. ยังรอหยู่

บัญชีที่ 3 งานที่พึ่งพักตัวจะเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสัน

1. ขายแตะกินก๋วยเตี๋ยว
2. ปลูกฝ้าย
3. ปลูกถั่ว
4. ค้าข้าวสาร
5. ขายของชำ
6. ทอผ้า
7. วัตถุเคมี
8. เลี้ยงสัตว
9. ทำสบู่
10. ทำเหล้า
11. ค้าขายเบ็ดเตล็ดอื่น ๆ จำไม่ได้
12. การค้าในดินแดนใหม่

เหล่านี้เปนต้น

ใครจะทำอะไรเปนกอบเปนกำ เปนล่ำเปนสันก่อนกัน ผู้นั้นช่วยชาติเยี่ยมกว่าคนอื่น ชาติไทยจะมีแต่ทาง

วัฒนาถาวรตลอดไป

ฉันขอลาเพียงเท่านี้ โปรดหย่าไปฟัง 2175 คู่แข่งขันของฉันมากนัก ฟังฉันดีกว่า ขอพี่น้องทุกท่านจงประสพแต่สรรพมิ่งมงคลทุกประการตลอดไป.

ด้วยรัก

สามัคคีไทย

17 พ.ย. 85

เรื่อง
เชินยุวชนที่รักรับไปทำต่อไป
ของ
"สามัคคีไทย"

เวลาที่ฉันเขียนนี้ หลังจากการนอนมองดูเพดานเปนเวลานานพอควร พอดีได้ยินนาลิกาที่ 23 นาลิกา ฉันนอนยังไม่ได้ ด้วยนึกถึงยุวชนที่รักของชาติไทยผู้งดิดหยู่ในชวงอกหย่างจะลืมเสียมิได้ จึ้นรถมานอนบ้านกลางนา เพราะมืดมาก การเดินทางของฉันกินเวลามากพอใช้ ถึงบ้านเด็ก ๆ ของฉันที่กลางนาเกือบเที่ยงคืน ที่นี่เงียบสงัดมืดไปหมดไม่เห็นแสงไฟเลย ฉันจึงไม่นอน คิดว่าเขียนอะไรเล่าให้ยุวชนที่รักของชาติฟังเห็นจะดีกว่า ที่สุดใคร ๆ นอนกันหมด ฉันลงมือเขียนดั่งต่อไปนี้

ยุวชนที่รักยิ่งของชาติไทย ท่านจงเข้าใจไห้ดีว่า ประเทสชาติของเราในเวลานี้ ยังจะต้องการบำรุงและก่อ

ล้างกันอีกเปนเวลา 100 ปี จึงจะเท่ากับอารยะประเทศทั้งหลาย ท่านเห็นความเปนไปในพระนครหรือในเมืองใหญ่ ๆ ยุวชนของฉันอาดตัดสินว่า เราจเรินดีแล้ว แต่ตามชนบทนอกออกไปจากนี้ ประเทศชาติของเรายังล้าหลังอีกมากนัก ฉันคิดหยาบ ๆ ถ้าเราสามัคคีกันทำทั้งชาติด้วยดีที่สุดแล้ว คงจะต้องพากันเดินอาบเหงื่อต่างน้ำต่อไปอีก 100 ปีเปนหย่างน้อยที่สุด จึงจะพอเห็นหน้าเห็นหลังทันชาติมหาอำนาดอื่น ๆ เขาได้บ้าง ยุวชนที่รัก ท่านไม่ต้องเสียใจ และหย่าท้อถอย การที่ประเทศชาติของเราล้าหลังไปแล้วนั้น ร้องเรียกเท่าใด คงจะไม่มีทางคืนกลับมาได้เปนแน่นอน มีทางเดียวเราทั้งชาติช่วยกันเร่งเดินให้ทันเขาเท่านั้น ซึ่งในพายหน้าเวลาหนึ่ง เราอาดพอใจได้ ใครเล่าจะพาชาติเดินไปถึงที่ดีตามที่ฉันว่านฉันเห็นเปนหน้าที่โดยตรงของยุวชนที่รักเท่านั้นเอง คนรุ่นก่อนท่านหรือรุ่นตัวฉันนี้ รวมทั้งฉันด้วย หมดโชคหมดวาสนา ที่จะได้เห็นความจเรินของชาติไทยหย่างอารยะชาติทั้งหลายเสียแล้ว อนิจจา ฉันผ่านมา 45 ปี

นานพอใช้ เมื่อมีอายุ 20 ปี ฉันหวังเต็มเปี่ยมจะได้เห็นไทยประเทศเปนอารยะหย่างสมศักดิ ต่อมาอีก 25 ปี ขนะที่ฉันกำลังพร่ำพูดหยู่นี้ จิตใจฉันแสนจะโศกเศ้าเสีย เต็มที ฉันจะหยู่ทนจนเห็นประเทศชาติไทยจเรินหย่างเห็นที่ยุโรป ที่ฉันได้มีวาสนาไปชมเมื่อ 25 ปีมานั้นเห็นจะไม่ไหวเสียแล้ว ความนึกคิดด้วยแสนจะเสียใจเช่นนี้ ฉันเลยไม่นอน และคว้าปากกากะดาดมานั่งเขียนเรื่องที่ยุวชนที่รักกำลังฟังหยู่นี้ เพื่อมอบไว้แก่ท่านที่รักทั้งหลาย ทั้งเปนการสแดงความหวังดีของฉันอันมีหยู่แก่ยุวชนที่รักทุกคนเปนสักขีพยานไว้ด้วย

อะไรเล่าที่ฉันทำไม่ตลอดรยดฝั่งไปได้ และสมกับความตั้งใจจิงของฉัน หากจะเล่าให้หมดทั้งคืนไม่ได้นอน ยุวชนที่รัก ฉันจดในสมุด ฉันเขียน ฉันนึกไว้ในใจ ในสิ่งที่จะขอให้ชาติของเราทั้งชาติได้ช่วยกันทำ มันท่วมตัวฉันจนบังไม่ให้ใครแลเห็น แต่วาสนาไม่มีพอจะบันดานให้ลุล่วงไปได้ทันกาลสมัยเสียเลย ฉันพบแต่เครื่องกีดกั้นไปเสียทุกหนทุกแห่ง จนอาดพูดได้ว่าหมดอาลัยใน

ชีวิตก็ว่าได้ ฉันจึงขอระบายให้สบายใจ หากจะเปนประโยชน์ในอนาคตแด่ยุวชนที่รักบ้างไม่มากก็น้อย

ขอให้ยุวชนที่รักของฉัน จงเข้าใจเปนสังเขปก่อนว่าชาตินึ่งที่เรียกว่า จะเรินแล้วนั้น มีหน้าตาเปนหย่างไรกัน นั่นจะได้เปนที่หมายของพวกท่านจะต้องเดินไปให้ถึง ซึ่งฉันกะหยาบ ๆ ไว้ข้างต้นแล้วว่า หย่างน้อย 100 ปี ชาติที่จะเรินแล้ว ถ้าเราขึ้นเครื่องบินส่องกล้องดู จะต้องเปนดั่งนี้.

1. คนในชาตินั้นทุกคนอ่านหนังสือออกได้ดี
2. คนในชาตินั้น ทุกคนเขียนหนังสือได้ดี
3. คนในชาตินั้น ต้องไม่น้อยกว่า 50 ในร้อย เปนผู้นำคนอื่นได้ทุกกิ่งสาขาของวิชา
4. คนในชาตินั้น ว่าอะไรว่าตามกัน คิดต่อเนื่องเปนความคิดเดียวกันมากที่สุด
5. คนในชาตินั้น ทุกคนต้องทำงานหย่างใดหย่างหนึ่ง
6. คนในชาตินั้น มีร่างกายแข็งแรง กำลังใจเข้มแข็ง
7. คนในชาตินั้น กิน หยู่ ละม้ายคล้ายคลึงกันทุกคน

8. คนในชาตินั้น แต่งกายเหมือนกันและเป็นระเบียบเรียบร้อยด้วย

9. มีถนนหนทาง การคมนาคม สื่อสาร โยงถึงกันเป็นไยมแดงมุม ไม่มีซอกมุมใดจะขาดถนนและสิ่งที่กล่าวข้างบนนี้เลย

10. มีโรงงานอุตสาหกรรมจำเป็นแก่การครองชีพ แก่การทำมาหากิน และแก่การสดวกสบายรื่นเริงทุกหย่างแลไป ทางใด ก็พบปล่องโรงงาน เป็น ระเกะระกะไป หมดนั่นโรงทอผ้า นี่โรงล้างอาวุธ โน่นโรงทำรถยนต์ ดังนี้เป็นต้น

11. มีกิริยา มารยาท เรียบร้อย ถูกต้องกับวัฒนธรรมของอารยะชน

12. ไม่อาบน้ำในลำน้ำลำคลอง

13. จะกิน จะใช้อะไร ต้องดิ้นเป็นสิ่งสร้างได้เองในประเทศของตน

14. มีกองทัพนับล้านขึ้นไป พร้อมด้วยอาวุธยุทธภัณฑ์สร้างในประเทศของตนเอง

และที่สำคัญยิ่งยอดกว่าสิ่งใด ๆ คนในชาตินั้นมีความรักชาติมากกว่าสิ่งใด ๆ ทั้งหมด ก่อนจะเป็นได้ตามความมุ่งหมายสแดงเป็นอารยะประเทศ ตามที่ฉันชักตัวหย่างเป็นหัวข้อมาข้างต้นนั้นได้สำเร็จ คนทั้งชาติต้องมีความสามัคคีกัน สามัคคีนั้น ต้องเป็นสามัคคีกันเพื่อสร้างชาติให้จเริน ไม่ใช่สามัคคีกันทำให้ชาติเสื่อม

ถ้าคนทั้งชาติไม่พูดออกความเห็นอะไรทั้งสิ้น เรียกว่าสามัคคีกันนิ่งไว้หย่างนี้จะว่าดีทีเดียวไม่ได้ แต่ก็ยังดีกว่าพูดรวนตลอดเวลา ถ้าคนทั้งชาติสามัคคีคิดหย่างเดียวกันหย่างนี้ ชาติจะได้แรงความคิดส่งเสิมกันถึง 18 ล้านแรง เป็นกำลังความคิดที่มีแรงไหย่ยิ่ง หย่างนี้ชาติเป็นจเรินดีแน่นอน ถ้าคนทั้งชาติสามัคคีกัน ไม่พูดรวนตลอดเวลา สามัคคีคิดหย่างเดียวกันทุกเวลา ทั้งสามัคคีทำตามแนวเดียวกันด้วย — สามสามัคคีนี้ พูดง่าย ๆ ก็คือ สามัคคีกันทั้ง วาจา ใจ และกาย ชาติใดเป็นเช่นนี้ ชาตินั้นจะจเรินดีมากที่สุด ถ้าชาติไทยเป็นได้หย่างนี้ ไทยก็ถึงซึ่งความมุ่งหมายเป็นอารยะชาติโดยเร็วทันตาเห็น

ยุวชนที่รักของไทย ระเบียบวาระงานล้างชาติเปน อารยะชาติ อารยะประเทศแตะเปนมหาอำนาดนั้นมาก หยู่นะท่าน ฉะนั้นฉันจึงมองดูตัวฉันว่าไม่มีวาสนาได้เห็น แน่นอน จึงพยายามเก็บรวบรวมเท่าสติปัญญาอันน้อย ที่ฉันนึกคิดได้ มาเล่าให้เปนหลักมรดกแด่ยุวชนที่รักของไทยฟังไว้ก่อนไปโรงเรียนวันนี้ จะได้พยายามล้างกันไปด้วยความมานะ อดทน ทำจิง เพื่อไปสู่ที่หมายของเราให้จนได้ในวันข้างหน้า

ถ้ายุวชนที่รักของฉันถามฉันว่า รุ่นของฉันได้ทำอะไรกันไว้แล้วบ้างเล่า ฉันขอตอบว่า เวลานี้เริ่มทำเรื่องตอนนำ คือ ตอนสามัคคีกันให้แน่นแฟ้นทั้งทางกาย วาจา และใจเท่านั้น ยังไปไม่ได้ถึง 50 ในร้อยเลย จะต้องทำไปอีก 50 ในร้อย แล้วจึงจะเริ่มงานตามหลักจะเปนอารยะชาติที่กล่าวมานั้น ให้เปนลำเปนสัน เปนกอบเปนกำต่อไป เพราะเวลานี้ยังทำกันเปนสิ่งละอันพันละน้อยหยู่ทุกหย่าง จะมีก็แต่ปลูกข้าวเท่านั้นเปนลำเปนสัน

ฉันขอจบไว้เพียงนี้ ขอเชิญยุวชนที่รักช่วยกันทำต่อไป ชาติเปนของท่านยิ่งกว่าเปนของคนรุ่นฉัน หรือรุ่นก่อนฉันนั้นถูกแล้ว เชิญเถิดยุวชนที่รัก ถึงเวลาของท่านแล้ว ที่จะคิดเสียแต่เวลานี้ จะได้ไม่สายเกินไปหย่างที่เปนมาแล้วแต่หนหลัง ขอให้ยุวชนที่รักของไทยจงประสบแต่สรรพสิ่งมงคลทุกประการ.

สวัสดี

สามัคคีไทย

18 พฤศจิกายน 2485

หลักหกประการ

ของ

"สามัคคีไทย"

---

1. พี่น้องไทยทั่วด้าว แดนไทย
เชินตริตริ่กนิ่กไน พจน์พร้อง
ท่านสามัคคีชัย เฉลยอัถ
แทบทุกวันร่ำร้อง เร่งเร้าใจเตือน. ฯ

2. เตือนใจให้ระลึกล้วน หลักไชย
หลักมั่นสรรคส้างชัย สู่ด้าว
มหาอำนาดแดนไพ— บดเกียรติ
หลักหกประการก้าว ดุเบื้องไพสาล. ฯ

3. อนุมานตามบทเค้า คดีแถลง
ดังจักเผยอัถสแดง เด่นไว้
เชินรับหลักร่วมแรง เร่งปติ บัติเทอน
ตามหลักที่มีให้ หกข้อควนพิจารน์. ฯ

4. หนึ่ง การรักชาติพ้น พรรนา
รักมาดแม้นชีวา สละได้
ทุกวันหมั่นบูชา เอกราช ไทยเอย
มุ่งมาดเทิดชาติไท้ หยู่เพียงโลกสลาย. ฯ

5. กาย, วจี, ไจ เจตน์ตั้ง มั่นคง
เคารพทงไตรรงค์ ทุกเช้า
ปลุ้มไจชาติไทยยง ยืนมั่น หยู่แล
ทงชาติ, ขวันชาติเร้า รักซ้อนรุมซวง. ฯ

6. ควนปวงไทยมั่นด้วย ดวงไจ
ยึดมั่นทงขวันไทย เทิดเกล้า
สำคันยิ่งสิ่งใด คือชาติ
เคารพทงทุกเช้า ชื่นด้วยไตรรงค์. ฯ

7. สอง พะวงด้วยชาติเข้า คับขัน
ต้องร่วมเปนเอกฉันท์ แน่นไว้
ร่วมกายร่วมไจกัน ทั้งชาติ
ร่วมพูดเสียงเดียวได้ ทั่วถ้วนมวนไทย. ฯ

8. ร่วมใจร่วมชีพแม้น ดวงเดียว
งานชาติช่วยกลมเกลียว ร่วมสร้าง
ยึดสามัคคีเหนียว แน่นสนิท
ข้อขุ่นขัดใจบ้าง โปรดให้อภัยกัน. ฯ

9. สาม ชยันกอบกิจเกื้อ ก่อตน
กอบกิจเกิดมัคผล แผ่กว้าง
ทำใดจุ่งหวังดน แดนประโยชน์ ไหย่พ่อ
เพื่อสุขตนผลสร้าง ชาติด้วยโดยปริยาย. ฯ

10. งานทั้งหลายเกิดด้วย การทำ ท่านเอย
ทำส่วนน้อยผลนำ ประโยชน์น้อย
ฉเพาะตัวครอบครัวบำ– เพ็นสุข พอริ้อ
ทงจกพาชาตดอย สุดาวแดนภย. ฯ

11. เชินร่วมใจคิดค้น งานทำ เทินพ่อ
งานเกิดผลกอบกำ ไหย่กว้าง
ทำเปนล่ำสันนำ ผลสู่ ชาติเฮย
มานะช่วยรวมกันสร้าง ชาติทั้งตนเอง. ฯ

12. สี่ ไป่เกรงอริสัน ทุกสถาน
เร่งหมั่นบำรุงทหาน ชาติไว้
มุ่งเสิมส่งกิจการ ทหานชาติ เทอนพ่อ
ทหานดุจกำแพงได้ ปกป้องสัตรู. ฯ

13. ห้า อดสลิ่งเกือ ก่อกัม ชั่วเฮย
ทุจริตหน้าที่ทำ ชั่วแท้
ราชกิจจักต้องบำ— เพ็นชื่อ ตรงพ่อ
ทุจริตต่อรัถแม้ ชี่พม้วยเกียรติหมอง. ฯ

14. โปรดตรองความซื่อด้วย ไจตรง
ซื่อต่อรัถมั่นคง ทั่วถ้วน
ไป่ฉ้อราสดรปลง จิตซื่อ สัจเฮย
ฉ้อราสดร์บังหลวงถ้วน ชั่วร้ายอบายกัม. ฯ

15. ผู้บำเพ็นกิจแล้ว มาถหลาย
ย่อมบกพร่องเสี่ยหาย ไช่แกล้ง
มิไช่เจตนากราย กลั้วเกลือก ชั่วนอ
หากแต่พลั้งเผลอแส้ง ส่งไห้เปนเอง ฯ

16. ความเกรงบกพร่องด้วย ดวงใจ ห่วงพ่อ
จึงท่านสามัคคีชัย พร่ำพร้อง
ชี้ช่องบกพร่องใน มวนกิจ ทั่วเอย
ควนที่มวนพี่น้อง นึกรู้ระวังตน ฯ

17. หก ยุวชนจักต้อง รับภา ระพ่อ
ล้างชาติไทยไนอนา— คดแท้
ซึ่งพ่อแม่ปู่ตา ต้องล่วง ลับเอย
หน้าที่ยุวชนแก้ ก่อกู้ชูไทย. ฯ

18. ตามหลักไชยแต่ต้น จนปลาย
เปนหลักปติบัติหมาย มุ่งไว้
ยุวชนชาติทั้งหลาย รับมอบ พ่อเอย
ล้างชาติพ่อแม่ให้ ดเบื้องไพบูล. ฯ

19. เพิ่มพูนงานชาติถ้วน ทุกวิถี
พ่อแม่ล้างไว้มี พร่องบ้าง
งานชาติทุกกรนี้ เสริมส่ง ล้างเทิน
ตั้งจิตคิดก่อล้าง ชาติให้มหาสาร. ฯ

20. ลูกหลานไทยทั่วสิ้น ดินไทย ทั่วเอย
จงร่วมส่งดวงใจ ทั่วถ้วน
รวมไส่ชุบในไฟ รักชาติ เทอนพ่อ
จนจิตแขงแกร่งล้วน เลือดร้อนรักไทย. ฯ

21. หัวใจพ่อแกร่งร้อน แรงรัก ชาติริ่อ
แล้วจุ่งนำไปชัก เฉกเส้น
ดวดเหล็กแกร่งเหนียวหนัก พันแน่น สนิธพ่อ
รัดรอบไตรรงค์มิเว้น ตราบสิ้นอวสาน. ฯ

22. ปนิธานเชินเทพเจ้า จอมสวรรค
อีกเทพสักดิสิทธิอัน สถิตหล้า
โปรดไห้ชาติไทยบัน— ฤอำนาด ยิ่งเฮย
อีกลูกไทยแกร่งกล้า เกริกก้องเกียรติขจร
โลกเทอน. ฯ

พ.ท. ล. พิบูลสงคราม
26 พริ่สจิกายน 2485

คำวิจารณ์

ของ

"สามัคคีไทย"

มอบแด่ พ.ท. ถ.พิบูลสงคราม ผู้ประพันธ์หลักหก ประการของฉัน

ฉันได้อ่านบทประพันธ์หกประการนี้แล้ว เห็นมีประโยชน์มาก จับจิตใจแต่งได้สละสลวยงาม ฉันจึงขอขอบคุนท่าน พ.ท. ถ. พิบูลสงคราม ผู้ประพันธ์นี้หย่างสูง แต่ฉันเคยพบสนทนากับท่านเจ้าของ ยังพบสิ่งสวยงามในตัวผู้ประพันธ์อีกมาก ดังนี้เถ่า บทประพันธ์ร้อยกรองของท่าน จึงอ่อนหวานจับใจฉันผู้อ่านเสียนี่กะไร ท่านผู้พึ่งโปรดเข้าใจว่า ที่ฉันเขียนมานี้ได้ตั้งใจยกยอผู้ประพันธ์ ถ. พิบูลสงครามเลย แต่เพื่อความยุตติธัม แต่สุภาพสตรี ดอกไม้งามของชาติผู้หนึ่งเท่านั้น ฉันคิด

หย่างนี้ ดูก็ดีเหมือนกัน เทียบกับเมื่อคืนนี้เวลา 2 น. เสียแล้ว ฉันว่าหย่างนั้นไม่ควนพูดว่า ดีเหมือนกันเลย เพราะง่วงนอนเต็มที.

สามัคคีไทย

26 พฤศจิกายน 2485

จงหย่าพูดหย่างไร้ความคิด

1 ธ.ค. 85

พี่น้องผู้รักชาติทั้งหลาย นี่สามัคคีไทยเขียน ฉันตั้งใจจะหยุดเขียน เพราะได้ยินบางแห่งว่าการเขียนของฉันไม่ได้ประโยชน์อะไรแก่ตัวเลย ฉันเลยหยุดมาหลายวัน แต่มิใช่เพราะไม่ได้อะไรแก่ตัวฉัน เปนเพราะไปไหนได้สดวก จึงถือโอกาสไปเที่ยวชมพระนครบ้าง ไปเที่ยวดูท้องนาหลังจากน้ำท่วมบ้าง ดูการขายก๋วยเตี๋ยวเสียบ้าง เวลาที่ชมชาติให้แก่ฉันเลยหมดไปทุกวัน จึงไม่ได้เขียนเรื่องราวในใจฉันคิดเพื่อมาเล่าสู่ท่านผู้ฟัง อีกทั้งไม่รบกวนท่านที่เบื่อคารมของฉันตามไปด้วย บังเอินวันนี้ฝนตกหนัก ตัดการออกจากบ้านของฉันเหมือนเวลาน้ำท่วมที่แล้วมานั้นอีก ฉันเลยจับปากกาตัวเดิม เขียน

เรื่องมาอ่านอีก พอจับปากกา ทำให้ฉันนึกได้ว่าปากกาตัวนี้ของฉันเมื่อ 7—8 วันมานี้ ได้เกิดแตกออกตรงมือจับ น้ำหมึกแทนจะไหลออกทางปลายปากกา กลับไหลมาเปื้อนมือฉัน ต้องส่งไปให้ช่างปากกาอุด เสียเวลาไปหลายวัน ปากกาอื่นก็มี แต่ฉันไม่ชอบใช้ สู้ปากกาที่เคยใช้เขียนไม่ได้ เพราะเหมาะมือดีแล้ว ถ้าเขียนด้วยปากกาอื่น ทำให้ความคิดของฉันคิดตะกุกตะกักไม่คล่องไจตามไปด้วย เพียงปากกาตัวเดียวของฉัน ยังมีส่วนช่วยกิจการงานส่วนตัวฉันไม่น้อยเลย ฉันเขียนหนังสือจนปากกาแตกแล้ว หย่างน้อยเรื่องของฉันคงจะเปนประโยชน์แก่พี่น้องเปนชาติพลีบ้างเปนแน่ ฉันขอรับรองว่าวันนี้หวอไม่มีแน่นอน ฉะนั้นท่านควนจะฟังวิทยุคืนนี้ได้ตามใจให้สบาย ฉันไม่ใช่หมอด แต่เพราะเห็นอากาสมืดมัวปกคลุมไปด้วยเมฆและฝน ถ้าพี่นักบินอเมริกันบินมาได้ ฉันเห็นจะต้องให้รางวันหย่างงามทีเดียว ดูก็เปนการน่าสงสัยเสียจิง ปีนี้น้ำท่วมมากผิดปรกติหย่างไม่เคยมีมาแต่ก่อน และเวลานี้หน้าหนาวแล้ว ฝนยังตกหนักๆ บางวัน ถ้าคิดทางดีฉันว่าเทพเจ้าบันดานมาปกป้องคุ้ม

ครองชาวไทย เห็นจะสบายใจดีเหมือนกัน พูดเช่นนี้ ฉัน
นำเอาสิ่งที่เห็นกับตาเองแล้วไปบันจบกับความนึกคิดถึง
สิ่งสักดิสิทธิ จะว่าฉันพูดเปนอกุสลไม่ได้ ทั้งพูดเช่นนี้
ท่านผู้ฟังคงสบายใจด้วย ไม่ใช่พูดให้เหงื่อแตกหย่างจะ
เปนลมหัวใจหยุด ฉะนั้นคำพูดของฉันไม่มีใครมาสอน
ให้พูดตามแน่นอน ตรงกันข้าม เวลานี้ในพระนครธนบุรี
ของเรา ช่างมีการสอนพูดอกุสลกันเสียนี่กะไร ราวกับ
ช่างปั้นน้ำให้เปนตัว มีพูดว่ายี่ปุ่นจะจับนายกรัฐมนตรี
บ้าง ยี่ปุ่นจะยึดโรงเรียนบ้าง ยี่ปุ่นจะปลดอาวุธกองทัพ
ไทยบ้าง มีอีกเยอะแยะ วันนี้ฉันยังได้ยินนายกรัฐมนตรี
พูดว่า พระที่นั่งอนันตสมาคมจมหายไปในดินหมดแล้ว
ฉันสอบถามได้ความว่า นายกรัฐมนตรีช่วยปั้นข่าวลือให้
มาก เปนการประสานกับข่าวท้องตลาด ยิ่งกว่านั้น
วันนี้ฉันขโมยเวลาราชการนอนกลางวัน เลยฝันแปลก ๆ
ฝันว่าคางคกลงแชกหามเชือนและอื่น ๆ อีกแยะ คราว
หน้าถ้ามีเวลาฉันจะช่วยเขียนให้เปนข่าวลือกันต่อไป ประ
เดี๋ยวจะหมดเรื่องพูดลือกันเสีย พูดลือข้างต้นนั้นฉันฟัง
แล้วผู้ปั้นข่าวยังขาดสิลปไปมาก เพราะที่ลือว่ายี่ปุ่นจะ

ทำโน่นทำนี่แก่ไทย ทั้ง ๆ ที่ทางฝ่ายยี่ปุ่นเองเขาก็ประกาศอยู่เสมอว่า เคารพเอกราชอธิปไตยของไทยเต็มที่ ส่วนไทยกลับพูดไม่เป็นสิริมงคลกับชาติของตนเอง หย่างนี้จะเข้าใจว่าเราเป็นอะไรกันไปแล้ว เห็นจะต้องถาม น. วิเชียรแพทยาคม แน่เสียแล้วกะมัง เราจะไปยึดถือเอาการทะเลาะวิวาทกันตามถนนราย 2 รายเป็นข้อบาดหมางใหญ่โตนั้น ย่อมไม่ใช่วิสัยชาตินักเลงรบเลย คนมากก็ย่อมมีบ้างเป็นธรรมดาที่จะพบคนไม่ดีปนหยู่ แต่เราจะยึดเอาเพียงเท่านี้เป็นการ ตัดสิน สัมพันธไมตรี ระหว่างชาติไม่ได้ / ฉันจึงคิดว่าข่าวอกุสลหนาหูเวลานี้ มีจุดหมายให้ไทยกับยี่ปุ่นทะเลาะกันเป็นใหญ่ ใครเล่าเป็นต้นข่าวนี้ ต้องเป็นผู้ไม่ชอบไทยกับยี่ปุ่นนั่นเอง ดังนี้ ไทยผู้รักชาติ ทำไมจึงจะต้องไปช่วยเขาพูด พูดจนกลายเป็นข่าวอกุสลลือกันเต็มบ้านเต็มเมือง ใครได้รับบาปชาติไทยทั้งชาตินั่นเอง รวมทั้งคนพูดอกุสลนั้นด้วย หย่างน้อยพูดแล้วก็นั่งกลุ้มนอนไม่หลับ โรคเส้นประสาทกินเป็นที่สุดตายเลย นี่ก็ที่สุดของที่สุดละ พี่น้องทั้งหลาย โปรดเชื่อฉันเถิด ทำตามรัถบาลไว้ พูดแต่ที่

รัถบาลให้พูดเถิด ท่านและชาติของท่านจะปลอดภัย ถ้าท่านไม่เชื่อฉันจะขอแรง 2175 มาช่วยพูดในวันหลังเปน 2 แรง ฉันได้ยินแว่วๆ มาว่า ต่อไปนี้ใครพูดอกุสลช่วยข้าศึก คือพูดไม่เปนสิริมงคลแก่ชาติไทยและตัวท่านเองแล้ว เขาว่านางนาคพระโขนงหยิงไทยคนหนึ่งผู้ถือนามได้ตายเพราะคลอดลูกตายแล้ว ยังมาแปลงตัวเปนผีหยู่กับผัวได้ เวลาทำกับข้าว ของตกใต้ถุน ผีนาคพระโขนงทำมือยาวลอดช่องลงไปหยิบขึ้นมาได้ ผีนาคที่เล่านี้จะมานอนด้วยกับคนพูดอกุสล ฉันพูดมาเพียงนี้เหงื่อแตกเพราะกลัวผีนาคคนสำคัน ที่ฉันพูดถึงผีนาคพระโขนงนี้ ตั้งใจจะหลอกผู้พูดอกุสล จะได้หยุดพูดกันเสียที เพราะจะเอาเหตุผลมาพูดก็คงไม่เชื่อ และบางทีไม่ซาบ ซ้ำไม่พังเสียด้วย จึงลองยาขนานผีนาคพระโขนง บางทีจะลักดิสิทธิบ้างก็ได้ คือใช้ยากลางบ้านนั่นเอง ไม่ใช้ยาเหตุผลตามหลักวิชา ฉันขอข้ามเรื่องสับเพเหระข่าวอกุสลนี้ รอให้ผีนาคพระโขนงช่วยบัดเบ่าต่อไป

ในสมัยสงคราม สมัยกับขันเช่นนี้ ต้องเปนสมัยเหตุผล ไม่ใช่สมัยพูดตามลมตามแล้ง ซึ่งจะนำภัยมาสู่ผู้ไม่

เคารพเหตุผลด้วย คนไม่เคารพเหตุผลเปนคนเส้นประสาทอ่อน เด็กเล็ก ๆ เมื่อเห็นละคอนสแดงทุบตีกัน ฉันเคยเห็นเด็กร้องไห้ พ่อแม่ที่พาไปดูละคอนต้องปลอบบางทีปิดตาก็มี ทำไมเด็กจึงร้องไห้ เพราะนึกว่าละคอนนั้นจะตีกันจริง ๆ เลยกลัว แต่ผู้ใหญ่ที่เปนพ่อแม่ไม่ยักกลัว เพราะรู้แน่ว่าละคอนนั้นเล่นกัน ไม่ได้ทำกันจริง ๆ เลยไม่กลัว น่าคิดไม่น้อยเลยตามตัวหย่างง่าย ๆ ที่พูดมานี้ เหตุผลไม่ใช่หรือ ? ที่ทำให้คนไม่กลัว ฉันพูดมาเพียงนี้ได้ยินวิทยุภาคทหาน เสียงลูกเมียพ่อแม่ของเหล่านักรบส่งไปยังนักรบของเราในสนามรบ ลอยข้ามบ้านของฉันไป ฉันตั้นใจเลยขอจบไว้เพียงนี้ นั่งฟังเสียงหนูที่รักพูดกับคุนพ่อนักรบ แล้วร้องเพลงจับใจยิ่งนัก ฉันขออวยพรวันเกิดให้หนูทรกของฉันคนนี้ด้วย.

สวัสดี

สามัคคีไทย

1 ธ.ค. 85

เรื่อง

ตาเยาวหูยาวเปนดีแน่

ของ

"สามัคคีไทย"

เวลานี้ฉันเข้าเขตต้องสวมแว่นตาอ่านและเขียนหนังสือ ถ้าไม่ใช้แว่น ทำอะไรไม่ได้ ที่สำคันมองไม่เห็นเข้าแบบหนังสือเอ๋ย ไปไหนมาเปนแถว ๆ กินข้าวแล้วหรือยัง ซึ่งในเมื่อฉันเปนเด็ก ๆ ได้ยินเพื่อน ๆ มักพูดกันเสมอ แว่นจึงเปนประโยชน์แก่คนสายตาไม่ดี และเปนสมบัติของคนแก่ แต่ฉันเองยังไม่แก่ดี ตายังมองไปไม่ได้ไกลกับเขาด้วย สอบถามแพทย์ให้ความเห็นว่าเพราะอ่านหนังสือมาก ทำให้สบายใจไปหน่อย ที่หมอยังไม่บอกว่า ตาฉันแก่เพราะอายุเข้าปูนชรา ฉันมีความเข้า

บนดิน ถ้ามาจากบนฟ้าจึงเข้าที่หลบภัย หลังจากลูกเมีย เด็ก เล็กพัน อันตราย แล้วตนเอง จึงหยุ่นอก หลุมหลบภัย คอยสังเกตอันตรายต่อไป

ดังนั้น ฉันจึงทำความเข้าใจแก่ตัวเองได้ว่า อ้อ! คนเรา มีสายตาสั้นกม สายตายาวกม หูสั้นกมและหูยาวก็มี เปนคู่กันไป ธัมชาติช่างบันมาต่าง ๆ นานาชนิด ที่ทำอะไร กันไม่ใคร่ สำเหร็ด และยากเย็นเข็นใจ ก็หยู่ที่สั้นบ้าง ยาวบ้าง ตามที่กล่าวมานี้เปนสิ่งสำคันแท้ ๆ

ฉันคิดใจที่จะกล่าวว่า คนไร้การศึกสา เปนคนสายตาสั้น คนศึกสาบ้าง มีสายตายาวออกไปบ้าง คนศึกสาปานกลางมีสายตาปานกลาง คนศึกสามาก มีสายตายาวมาก แต่ฉันไม่พูดถึงคนศึกสามากมีสายตาสั้นมาก เพราะหย่างนี้มีในโลกเหมือนกัน เรากันไว้เปนพวกผิดปรกติ

การศึกสาไม่ใช่เรียนวิชาหย่างเดียว ฉันหยากให้รวมถึงศึกสาความชำนาญด้วย ท่านที่ขับสามล้อ ย่อมรับการศึกสาทางนี้ดีกว่าฉัน เพราะฉันยังขับสามล้อไม่ได้ใน

เวลานี้ โดยยังไม่ได้ศึกสา แต่ท่านที่ขับสามล้อ หลาย คนคงจะมานั่งเขียนหย่างฉันไม่ได้ เพราะไม่ได้มีการศึกสา หย่างฉัน ถ้าจะทำได้ฉันต้องยกตัวฉันหน่อยว่า ท่านจะ ต้องมานั่งศึกสาหย่างฉันอีกในเวลาอันควน - รัถบาลของ เราท่านศึกสาไน เชิงบริหาร งานของ รัถบาล มาโดยฉเพาะ เปนเวลาหลายปี ฉะนั้นท่านรัถบาลคงมีความรู้ในการ ดำเนินงานของรัถบาลดีกว่าฉัน และดีกว่าท่านที่ไม่ได้ หยู่เปนตัวรัถบาล ความรู้ที่ศึกสามา อาดมีหลายท่านมี ดีกรีสูง ๆ กว่าท่านรัถบาล แต่เมื่อไม่ได้ทำหน้าที่รัถบาล ท่านจะต้องขาดความชำ นาญไปมาก ตลอดจนข่าวคราว เล่ห์เหลี่ยม ทางหนี ที่ไล่ต่าง ๆ เราที่หยู่นอกรัถบาลคง ไม่ซาบเพราะไม่ได้สนใจ โดยไม่มีหน้าที่โดยตรง ดังนั้น จึงควนเข้าไจดีว่า ราสดรและพี่น้องชาวไทยขาดแว่นตา ที่จะดูชอบพ้าให้เห็นเท่าท่าน รัถบาลไนแง่กิจการ บริหาร ราชการแผ่นดิน เรามีแว่นตาของเราโดยฉเพาะตัว ฉเพาะที่เราสนใจ ท่านที่ขับสามล้อ ก็เท่ากับท่านมีแว่น

ตา เห็นการขับสามล้อได้ดีกว่าคนอื่น ท่านที่เป็นข้าราช
การชั้นอธิบดี ท่านก็มีแว่นตาดูได้ยาวไกลเท่าตำแหน่ง
หน้าที่ของท่านดีกว่าคนอื่น ท่านที่เป็นตำหรวดยามท่านก็
สวมแว่นตาเพียงดูได้ไกลเท่าที่มีในหน้าที่พลตำหรวดดี
กว่าคนอื่น แม้ผู้บังคับบัญชาจะมีเหนือขึ้นไป ท่านเหล่า
นั้นจะมีความรู้เป็นหลักดี แต่ไม่รู้วิธียืนยามไม่ว่องดี
หย่างไร ตามที่ฉันกล่าวมานี้ จะพึงสังเกตได้ว่าคนเรา
หนุ่มไม่ได้สวมแว่นตาก็มองเห็น ยกเว้นคนผิดปรกติ
ถ้าแก่ลงตาก็มองไม่ได้ไกล ถ้าจะต้องการให้เห็นไกล
เหมือนหนุ่ม ต้องสวมแว่นตา ยกเว้นคนกลับ คือคนตา
กลับ แลอะไร ๆ กลับ คนไม่ได้ศึกษา ย่อมมองไม่
เห็นภัย มองไม่เห็นลาภ มองไม่เห็นอะไร ๆ จะเห็นก็
แต่หน้าตาของตนเองเท่านั้น คนมีการศึกษาทางตำราดี
ทางทำด้วยมือชำนาญดี ทางทำด้วยสมองชำนาญดี ทางทำ
ด้วยความคิดชำนาญดี ทางทำด้วยสติปัญญาชำนาญดี
เหล่านี้ย่อมจะมีสายตามองได้ไกลมาก เห็นภัย เห็นทาง

แก้หลบภัย เห็นโชคลาภ เห็นสวรรค เห็นนรก เหล่านี้ได้ก่อนคนอื่นนานปีทีเดียว ตรงนี้ฉันของเล็บไว้นิดหนึ่ง โปรดเข้าใจว่า ฉันยังไม่เข้าเกนท์เห็นไกลนานปีมากนัก ฉันคุยได้แต่ว่า เห็นได้ไกลนานเดือนเท่านั้น ฉันพอใจในตัวของฉันเพียงนี้เท่า ด้วยเหตุนี้กะมังคนตายแล้วจึงมีการเขียนประวัติไว้แต่ดีทั้งนั้น ชั่วไม่ใคร่เขียนไว้ เราพูดกันว่าที่ทำเช่นนี้เพื่อให้เกียรติแก่คนตาย แต่ฉันหยากแถมว่า ทำเช่นนี้เพื่อรอในวันข้างหน้าเราจะพบสิ่งดีที่เรายังมองไม่เห็นเวลาเขามีชีวิตหยู่ก็ได้ เช่นดูสิ่งต่าง ๆ ที่สมเด็ดพระมงกุฎเกล้าซงทำไว้ เวลาพระองค์มีพระชนม์หยู่ ฉันจำได้จนติดใจเน่นว่า ไม่ใคร่มีใครสนใจในสิ่งที่พระองค์ส้างให้ประเทศไทยมากนัก แต่เวลานี้ดูของพระองค์ยิ่งชินทุกวัน ฉันได้พบกับท่านผู้มีเกียรติที่ใกล้ชิดพระองค์ที่สุด ท่านผู้นี้เล่าให้ฉันฟังว่า สมเด็ดพระมงกุฎเกล้า เคยซงรับสั่งบ่อย ๆ ว่า "พวกนี้จะเห็นฉันดีเมื่อตายไปนานแล้ว" พวกนี้จะเปนใครฉันไม่กล้าสแดง

ให้เด่นชัดบัดนี้ แต่ฉันเข้าใจได้ดีว่า สมเด็ดพระมงกุดเกล้า ซงเปนประมุขของชาติ พระองค์ผักไผ่ในการบริหารงานแผ่นดินยิ่งกว่าไคร ๆ พระองค์จึงซงมีแว่นทิพดูได้ไกลกว่าคนอื่น ๆ มากตั้ง 20 ปี ดรงนี้ฉันต้องวงเล็บอีกนิด ท่านผู้พึ่งกรุนาสงสารฉัน หย่าตำหนิตัวฉันว่า เวลานี้ฉันเขียนเรื่องสนุก ๆ จะผันเอาตัวไปเทียบกับพระมงกุดเกล้าเข้า ฉันไม่ได้ตั้งใจเช่นว่านี้แม้แต่นิดเดียว มีอะไรพอจะนำมาเล่าเปนแว่นได้ ฉันก็จับมาปนเปผสมกันเข้าไปเท่านั้น

ฉันพูดเรื่องแว่นตามานาน เห็นจะต้องข้ามไปเสียที หันไปจับเรื่องหูยาวหูสั้นสักเล็กน้อยเห็นจะดี / หูยาวนั้นย่อมเปนหูที่รับฟังแล้วกลั่นกรอง เก็บแต่ที่จะเปนประโยชน์แก่ตนและแก่ชาติ ส่วนหูสั้นนั้น ขาดเครื่องกลั่นกรองรับเอาไปไม่ว่าอะไร ถ้ามีคนมาพูดใส่หูว่า พระที่นั่งอนันต์จมดินมิดหมดแล้ว ดังนี้ ถ้าหูยาวต้องกลั่นกรองหาเหตุผลว่า จริงได้ไหม ถ้าหูสั้นพอได้ยินก็ว่าจริงแล้ว พูดต่อไปเลยทีเดียว

ถ้าเห็นรัถบาลบังคับให้เราแต่งกายหย่างมีวัธนธัมดี สตริสวมหมวก สวมรองเท้าเปนต้น ดังนี้ เราจะต้องนึกว่ารัถบาลสั่งให้เราทำเช่นนั้น เพราะท่านมีแว่นตายาวกว่าเรา ทำตามไปจะต้องมีประโยชน์แก่ตนและแก่ชาติ ถ้าไม่เปนประโยชน์อะไรเลย ต้องเข้าใจว่ารัถบาลไม่บังคับเราเลยเปนอันขาด ถ้ามีใครมาพูดตำหนิเราจะต้องใช้แว่นตาดูให้ไกล ใช้หูยาวของเราเปนหลักดู เปนหลักฟัง ฉันคิดว่าทำหย่างนี้ ชาติไทยจะสามัคคี ว่าอะไรว่าตามกันได้ตลอดรอดฝั่งเปนแน่นอน / ถ้าจะดู จะฟัง จะเชื่อว่ารัถบาลทำอะไรไม่ดี ซึ่งอาดมีเหมือนกัน เราจะต้องดู จะต้องฟัง เปนเวลานานเสียก่อนแล้วจึงออกความเห็นทางมติมหาชนว่า ดีหรือไม่ ทำหย่างนี้ ฉันคิดว่าเปนดีแน่ ชาติจะปลอดภัย เวลานี้หน้าที่ของไทยสำคันหยู่ที่ชาติปลอดภัยหย่างเดียว ฉันจึงลงท้ายย้ำไว้เสมอ ๆ ในเรื่องชาติปลอดภัย

ฉันพูดมานานพอแล้วสงสัยไปว่า ใครบีดวิทยุ เพราะ

เบื่อฉันบ้างหรือเปล่า ถ้ายังฟังฉันหยู่ ฉันคิดว่าชาติอาดพ้นภัยก็ได้.

ขอความสุขสวัสดีมีชัยจงมีแด่ท่านผู้ฟังทั่วกัน

สามัคคีไทย

2 ธันวาคม 2485

สกุลไทยมาช่วยกัน

ของ

"สามัคคีไทย"

ถ้าลุงมีลุงมา บ้าสาน้าสี มีแต่ความจนไว้เปนสมบัติ พกแต่โรคภัยไข้เจ็บไว้เต็มตัว ไม่ช้าสกุลไทยจะร่อยหรอลงไปทุกเวลา ผู้มีชื่อสกุลไทย เวลานี้คำนวนหยาบ ๆ ว่ามี 18 ล้านคน ยังมากไม่พอ แต่ก็ยังดีกว่ามี 10 ล้านคน ในจำนวนญาติของเรา 18 ล้านคนนี้ ถ้าเจ็บไข้กันหมด เหลือดีหยู่หนึ่งคนเท่านั้น ครอบครัวสกุลไทยจะไม่มีวันงอกงามได้เลย ท่านผู้พึ่งคนเดียวเปนคนดีสมบูรน์ นอกนั้นนอนเจ็บกันหมด ท่านจะเลี้ยงตัวของท่านได้หย่างไร และท่านกลับจะต้องดูแลพี่น้องสกุลไทย ของท่านอีกด้วย แต่สกุลของท่านตั้ง 18 ล้าน ท่านย่อมสุดวิสัยจะรับหน้าที่พยาบาลพี่น้องของท่านได้ ที่สุดท่านจะต้องเจ็บไปด้วย

ในครอบครัวของท่านเจ็บทุกคน เว้นท่านคนเดียวไม่เป็นอะไรเลย ท่านจะต้องหุงข้าวกินเอง ท่านจะต้องพยาบาลคนในบ้านของท่าน ท่านต้องไปจ่ายตลาดเอง ถูเรือนเอง ซักผ้า ตักน้ำ และอะไร ๆ ด้วยตัวท่านเองแรงเดียวทั้งสิ้น ที่สุดท่านจะต้องนั่งถอดเข่าเปนทุกขตลอดเวลา ตรงกันข้าม ถ้าในครอบครัวของท่านสุขสบายดี ท่านก็ร่วมใจร่วมแรงกันทำงานคนละสิ่งสองสิ่ง เข้าหลักสามัคคี หรือมีความคิดหย่างเดียวกัน หรือว่าอะไรว่าตามกันประการหนึ่ง อีกประการหนึ่ง เข้าหลักแบ่งงาน หรือแบ่งแยกกันไปทำงาน เปนการออมกำลังเพราะทำสิ่งหนึ่ง ทำคนเดียวได้ หย่างหุงข้าว เปนต้น ถ้าไปรุมหุงข้าวเสียทั้งครัวเรือน หย่างนี้เรียกว่า ไม่แบ่งกันทำงานและใช้กำลังแรงคนให้เสียไปโดยไม่ได้อะไรเลย ข้าวหม้อเดียวหุง 5 คนเช่นนี้ อีก 4 คนคงไปนั่งผิงไฟเมื่อยเปล่า ถ้า 4 คน ไปตักน้ำคนหนึ่ง ถูเรือนคนหนึ่ง ผ่าฟืนคนหนึ่ง ดูไร่ถั่วคนหนึ่ง ดังนี้ คน 5 คนทำให้เกิดผลงาน 5 หย่างในเวลาเดียวกัน เปนการดีกว่า 5 คนหุงข้าว

หม้อเดียวมากนัก ในประการสุดท้าย การว่าอะไรว่าตามกันก็ดี การแบ่งงานกันทำก็ดี ต้องมีทางหมายอันเดียวกันด้วย หย่างคนตักน้ำต้องซาบทางของครัวเรือนว่าตักไว้กิน—ตักไว้ใช้ ซึ่งบังคับให้ตักน้ำใส่อาด ไม่ใช่ตักน้ำโคลนใส่ตุ่ม หย่างตักน้ำโคลนนี้เปนการตักไว้เพาะยุงไข้จับสั่น เปนการแยกทางของครัวเรือน ท่านเห็นช่างตอกเข็มสร้างบ้าน เวลายกท่อนไม้ตอกเข็ม 6 คน มักได้ยินเสียงเขาร้องให้จังหวะ นั่นเปนการให้จังหวะเพื่อให้แรงทั้ง 6 สั่งมือยกเครื่องตอกเข็มพร้อมกัน ถ้าไม่พร้อมกันทั้ง 6 คน จะยกเครื่องตอกเข็มไม่ไหว เข็มก็ไม่ถูกตอกลงไปในดิน หย่างนี้เรียกว่าร่วมแรงกันทำงานว่าอะไรว่าตามกัน

ตามที่ฉันกล่าวมานี้ เปนตัวหย่างเห็นได้ชัดเจนว่าการทำอะไรดีคนเดียวนั้น ไม่มีงานได้จะสำเหร็ดได้ นอกจากเบี่ยบข้าวเข้าปาก ซึ่งก็ต้องพึ่งมือ หรือ ช้อนซ่อมหยู่เปนการทำแต่สำพังคนเดียวไม่ได้หยู่นั่นเอง ดังนี้มนุสจึงถือสามัคคี ว่าอะไรว่าตามกัน ทำอะไรทำด้วยกันเปน

สมบัติในจิตใจของมนุส พระบรมสาสดาของชาวไทย เราได้ซงสั่งสอนไว้หย่างนี้ไม่น้อยที่เดียว ถ้าไม่ทำตามนี้ งานจะไม่สำเหร็ด

ท่านมองดูภาพทหานยิงปืนกล หย่างน้อยปืนกล กะบอกหนึ่ง ต้องมีคนเด็งให้ปากกะบอกปืนตรงเป้าที่จะยิง และเปนคนลั่นไกให้ปืนยิง คนที่ 2 บันจุซองกะสุน คนที่ 3 ขนกะสุนมาไห้ ถ้าพลประจำปืนกล 3 คนนี้ ไม่สามัคคีกัน ไม่ว่าอะไรว่าตามกัน ปืนกลกะบอกนั้นก็ไม่ได้ยิงข้าสึก พอข้าสึกมา พลเด็งเกิดนอนเสีย ปืนกลกะบอกนี้ จะไม่มีคนเด็งและยิง ปืนก็นอนนิ่ง ถ้าคนขนกะสุนไม่ขนกะสุนมาบ้อนปืน คนบันจุกะสุนเข้าปืน ก็ไม่มีกะสุนจะยิง ที่สุด ปืนกลที่มีอำนาดการยิงนาทีละ 400 นัด กลายเปนท่อนเหล็ก ข้าสึกจะวิ่งมาค่าพลประจำปืนกล 3 คนตายแล้วเหยียบหน้าเอาปืนกลไปไช้ยิงพวกเดียวกันต่อไปเสียด้วย ตรงกันข้าม ถ้าพลปืนกล 3 คนทำหน้าที่ของตนหย่างดี สามัคีคลองจองกัน ปืนกลกะบอกนี้จะยิง และได้ชัยชนะแก่ข้าสึกหย่างไทยเคยได้มาแล้วแต่

คราวก่อนนั้น เรายังคงจำกันได้ติดตา ติดใจ ไม่ใช่หรือ? พี่น้องทั้งหลาย

บัดนี้ พี่น้องชาวไทย ต้องการว่าอะไรว่าตามกันมากหย่างยิ่ง เพื่อ ชาติสกุลไทยปลอดภัย สกุลไทยเรียกเราให้ทำอะไร?

เรียกให้ว่า รักชาติไทยตามกัน ทั้งกาย วาจา และใจ โดย 1. ทำงานหากินทุกคนโดยสุจริต ทำอะไรก็ได้ตามใจชอบ 2. หย่าทำให้พี่น้องคนอื่นเสื่อมเสีย เช่นหย่าโกงหย่าหลอกลวง หย่าพูดให้คนอื่นขวนหนีดีผ่อ หย่าขโมยเปนข้าราชการจงหย่ารีดเงิน ของ จากราสดร เปนต้น 3. หย่าไปเข้ากับสัตรูของไทย ทำให้คนไทยเสียทรัพย์สินที่สุดเสียชาติ จงช่วยกันป้องกันชาติ หย่าให้เสียเอกราชและอธิปไตยได้ โดยพึ่งรัถบาลและผู้นำของท่านเปนต้น

ทุกวันเราพูดกัน ทุกยุคทุกสมัย ชาติจะปลอดภัยหยู่ที่สิ่งเหล่านี้เท่านั้น คือ รักชาติ ทำกิน หย่าทำคนอื่นเสื่อมเสีย และรักสาชาติไว้ เพียงเท่านี้ พูดกันจนโลกแตก

ไม่มีจบ เพราะยังไม่มีชาติใดทำได้เต็มตามนี้ได้สักที ที่ดีก็ใครทำได้มากกว่าเท่านั้น แต่สกุลไทยไม่มากนัก ยามคับขันน่าจะสงสารชาติ พยายามทำให้ดีที่สุด ชาติก็จะปลอดภัย สกุลไทยจะยั่งยืนนาน.

สวัสดี

สามัคคีไทย

5 ธันวาคม 2485

หน้าตาของความคับขัน

ของ

"สามัคคีไทย"

ในเวลานี้ มีการพูดกันมากว่า บ้านเมืองเข้าที่คับขัน เพราะกำลังทำสงครามหยู่ แต่ความคับขันนี้มีหน้าตาเปนหย่างไร ตัวตนเปนหย่างไร ฉันนึกว่าสมควนมีการพูดกันบ้าง จะได้รู้จักกันไว้ ฉันเคยได้ยินเมื่อประกาสใช้รัถธัมนูญใหม่ ๆ หลายคนในสกุลไทยของเรานี่เอง บอกว่า รัถธัมนูญเปนลูกพระยาพหลบ้าง เปนเมียหลวงประดิถมนูญธัมบ้าง เวลานี้ฉันคิดยังมีคนในสกุลไทยเราเข้าใจหย่างที่กล่าวนี้ยังมีหยู่อีกก็ได้ แต่ยังดีกว่าผู้ที่ไม่เคยได้ยินคำว่ารัถธัมนูญเสียเลย ถึงหย่างไรพวกนี้ก็ยังดีกว่าพวกที่รู้รัถธัมนูญดี แต่ดีความว่า การปกครองตามรัถธัมนูญนั้น คือ การรับแต่ชอบ ทำแต่พระคุน ส่วน

การรับผิดแลละใช้พระเดชนั้น มอบให้เปนหน้าที่ของคนอีกพวกหนึ่ง เปนการทำตามหลักแบ่งงานกันทำ หย่างนี้ดูเปนการตีความค่อนข้างดีแก่ตัวเหมือนกัน ถ้าฉันจะรับชอบ แต่ไม่รับผิด เอาดีคนเดียว เลวให้คนอื่น ฉันขอตั้งกะทู้ถามรัถบาลดั่งต่อไปนี้

1. เวลานี้ค่ากินหยู่แพงมาก เนื่องจากบ้านเมืองคับขัน ข้าวของราคาแพงขึ้นกว่าก่อนหลายเท่า – หยากถามรัถบาลว่า (ก) รัถบาลจะเพิ่มเงินเดือนแก่ข้าราชการทั่วไปทุกคนอีกเท่าตัวได้หรือไม่? เพราะเหตุใด และถ้าเพิ่มได้แล้ว เมื่อใด? จะให้เร็วๆได้ไหม? (ข) รัถบาลจะแจกข้าวสาร, ผ้า, และเงินค่าใช้สอยแก่พี่น้องสกุลไทยทั่วกันได้หรือไม่ เพราะเหตุใด? (ค) ถานะครูของเราตามีก เมื่อเปนครูตองถานะกนด หยูด จงจะสอนนักเรียนได้ดี เปนที่น่าเคารพนับถือยำเกรง ฉันขอถามรัถบาลว่า จะเพิ่มเงินเดือนครูประชาบาลเปนเดือนละ 100 บาท เปนหย่างน้อยจะได้ไหม? ข้อนี้ฉันขอให้รัถบาลพิจารนาด้วยดี ยึดเอาความเมตตากรุนาเปน

ที่ตั้ง เวลาฉันไปเห็นครูประชาบาลเข้าที่ใด ฉันต้องหลับตา ทนดูไม่ได้ ตันอกตันใจไปหมด เพราะถานะของท่านครูผู้มีเกียรติที่ว่านี้ ต่ำ—ต่ำมากจริง ๆ ถ้าไม่ได้เพิ่มบางทีฉันจะตัดนิ้วของฉันทีเดียว เพราะเขียนแล้วไม่ได้ผลช่วยครูประชาบาลได้สมใจ (ง) ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน เวลานี้ยังไม่ได้ยกถานะสูงขึ้นตามระบบการปกครองทันสมัย ฉันหยากถามรัถบาลว่า เมื่อใดจะยกถานะ กำนัน ผู้ใหญ่บ้าน ให้สมเกียรติ

ตามกะทู้ข้างบนนี้ ถ้ารัถบาลทำได้เปนดีแน่ชั่วคราวหนึ่ง แต่ถ้าฉันเปนรัถบาลเวลานี้ ฉันจะตอบหย่างดีที่สุดว่า ตามที่ท่านตั้งกะทู้นี้ รัถบาลเห็นดีด้วยทุกประการ เงินเดือนข้าราชการคิดจะเพิ่มอีก 3 เท่า จะเลยราสดรทุกคนไม่ให้ต้องทำกิน ครู ผู้ใหญ่บ้าน กำนัน รัถบาลคิดจะยกถานะขึ้นแล้วจนสุดกำลัง แต่ท่านผู้มีเกียรติ รัถบาลยังคิดหยู่นิดเดียวเท่านั้น คือ เงินไม่มี สินค้าไม่มีขายเพียงพอ ถ้ามีเงิน มีของขายพอ รัถบาลจะรีบทำตามกะทู้ของท่านผู้มีเกียรตินั้นที

ถ้าหย่างนั้น ฉันขอซักรัถบาลต่อไปว่า ทำไมไม่มีเงินเล่า เปนรัถบาลต้องมีเงินไม่ใช่หรือ? ใคร ๆ เข้าใจหย่างนี้ ฉันตอบคำซักถามนี้แทนรัถบาลว่า ถูกแล้วรัถบาลต้องมีเงินเสมอ แต่เงินที่รัถบาลมีแจกกันนั้น ได้มาจากเก็บพาสี่อากรจากราสดรเท่านั้นเอง ไม่มีรายได้หย่างอื่น ถ้ารัถบาลต้องการเงินไช้ ก็ประกาสเก็บพาสี่อากรขึ้น ถ้าต้องการไช้เพิ่มมากขึ้น รัถบาลก็ต้องเพิ่มพาสี่อาการยิ่งขึ้น เขาว่าในอังกริดเวลานี้ราสดรทำมาหากินได้เงิน 1 บาท ต้องแบ่งเสียพาสี่อากรไห้รัถบาลประมาน 60 สตางค์ ฉะนั้น ถ้าต้องการเพิ่มเงินเดือนครูประชาบาล 3 ล้านบาท รัถบาลต้องหาวิธีเก็บพาสี่อากรจากราสดรอื่นไห้ได้เงิน 3 ล้านบาท ตกลงครประชาบาลแสนคน ได้เงินเพิ่มคนละประมาน 5 บาท 6 บาท แต่พวกสกุลไทย 18 ล้านคนต้องเสียพาสี่อากรเพิ่มขึ้น เอา 3 ล้านบาทตั้ง หารด้วย 18 ล้านคน คงได้ 16.6 สตางค์ ตกลงเพิ่มเงินเดือนครูประชาบาล 3 ล้านบาท พี่น้องสกุลไทยต้องเฉลี่ยค่าขายกล้วยปิ้ง ค่าขายก๋วยเตี๋ยว ค่าขายถั่วงอก ค่าขายข้าว ไห้เปนพลีแก่

ครูประชาบาล บีหนึ่งคนละ 16 6 สตางค์ หรือพูดให้เข้าใจง่าย คนละ 16 สตางค์ครึ่ง

ดีแล้ว ฉันขอถามรัถบาลไหม่ว่า ทำไมจึงคิดว่าคนทั้ง 18 ล้านคนเล่า เพราะมีมากคนไม่ต้องเสียพาสีอากรเลย เพราะได้รับยกเว้น ฉันเปนปากตอบแทนรัถบาลอีกว่า จิงหย่างที่ย้อนถาม พวกเราในสกุลไทยไม่ได้เสียพาสีอากรทุกคน แต่เปนการไม่เสียทางตรงเท่านั้น ทางอ้อมท่านเสีย เช่นเก็บพาสีอากรจากข้าวสารที่ส่งไปขายต่างประเทส จากพ่อค้าต่างประเทส เปนต้น เราคนไทยไม่ต้องเสียพาสีอากรในการส่งข้าวสารไปขายนอกประเทสจิง แต่พ่อค้าต่างประเทสคนนั้น เขาขนราคาเสื้อผ้า ราคายาควินินที่เราทำในนั้นไม่ได้ เพื่อให้ได้เงินพอเสียเปนค่าพาสีอากร แล้วคนไทยคนใดซื้อเสื้อผ้า ซื้อยาควินินของเขาไปใช้และกิน ก็เท่ากับช่วยเขาเสียพาสีอากรนั้นเอง แปลว่า ไทยเสียพาสีอากรหนี้ไม่พ้น ดังนั้น ฉันจึงคิดว่าการเก็บพาสีอากรนั้น ไม่ว่าจะเก็บอะไร แก่คนไทยทุกคนหรือไม่ก็ตาม คนในสกุลไทยทุกคนต้องถูกกะทบ

กะเทือนตามไปด้วย ไม่ควักกะเป๋าเสียพาสื่อากรโดยตรง ก็ไปเสียพาสื่อากรตอนจะซื้อกิน ซื้อใช้นั่นเอง

ตามที่ฉันกล่าวมานี้ ย่อมเห็นได้ชัดว่า เรา 18 ล้านคน มีสกุลเดียวกัน คือ ไทย จอมพล ป. พิบูลสงคราม—ไทย นายมั่น ชชาติ—ไทย นายคง รักไทย—ไทย ดุงมี นาดี—ไทย ดุงมา ชื่นใจ—ไทย บำสา รักญาติ—ไทย น้าสี รักถิ่น—ไทย เด็กชายสุข รักเรียน—ไทย เด็กหยิง วิลัย วัธนชัย—ไทย เหล่านี้เปนต้น พวกเรา 18 ล้านสกุลไทย มีที่ปลูกบ้าน ที่ทำกิน คือ ที่ดินของประเทศไทยทั้งหมดอันเดียวกัน พวกเรา 18 ล้านสกุลไทย มีถุงเงินถุงเดียวกัน หยู่ที่กะซวงการคลังของรัถบาล มีหัวหน้าครอบครัวคนเดียว คือสมเด็ดพระเจ้าหยู่หัว ซึ่งมีรัถบาลของพระองค์ อันมีนายกรัถมนตรีเปนหัวหน้าบริหารราชการแผ่นดินแทนพระองค์ท่านทุกประการ

ถ้าหยู่ดี ๆ มีใครมาปล้นเอาเงินจากถุงเงินของเราที่คลังไปใช้ส่วนตัว 5 ล้านบาท เราคนไทย 18 ล้านคน ต้องได้รับความเสียหายด้วยกันทุกคน เพราะเมื่อเงินขาด

ไป 5 ล้านบาท รัถบาลก็ต้องเที่ยวหาเงินมาชดใช้ และมีทางเดียวคือเก็บพาสีอากรจากราสดร 18 ล้านคน คิดเลขแล้วต้องเฉลี่ยกันเสียคนละประมาน 28 สตางค์ต่อ 1 ปี ถ้าแบ่งสกุลของเราเปน 2 พวก พวกหนึ่งไม่ทำงานและไม่มีเงินเสียพาสีอากร สมมตว่า 3 ล้านคน อีกพวกหนึ่งทำงานมีเงินเสียพาสีอากรก็จะเปน 15 ล้านคน พวก 3 ล้านนั่งกอดเข่าไม่ต้องเสียพาสีอากรโดยตรง แต่เวลาซื้อกิน ซื้อใช้ เที่ยวสนุกต้องเสียค่าเหล่านี้เพิ่มขึ้นหย่างมองไม่เห็น พวกดี 15 ล้านคน ต้องเสียพาสีอากรโดยตรง ควักกะเป๋าไปส่งแก่รัถบาลเงินสด ๆ แต่พวกเรา 15 ล้านคนนี้ แทนจะขายไข่ฟองละ 4 สตางค์ เราก็ขายฟองละ 5 สตางค์ เพื่อให้พอเสียพาสีอากรแก่ชาติ ส่งเข้าถุงเงินของสกุลไทยของเราไว้ใช้จ่ายต่อไป เมื่อย้อนเอาตัวหย่างเงินคลัง ถุงเงินของสกุลไทยหายไป 5 ล้านบาท ถ้าเราเสียกันหมดครอบครัว 18 ล้านคน ปีหนึ่งเราแต่ละคนก็ควักกะเป๋าเสียคนละประมาน 28 สตางค์ ถ้ามีคนไม่มีเงินเสียพาสีอากรหรือไม่ต้องเสียเพราะได้ยกเว้น

เสีย 3 ล้านคนไทย ดังนั้น พวกเราที่ต้องเสียพาสีอากร 15 ล้านคน จะต้องควักกะเป๋าปีละประมาน 33 สตางค์ครึ่ง แทนจะเสียเพียง 28 สตางค์ แต่เราไม่เสียใจอะไรเพราะให้เปนสมบัติของชาติ แถะพวกที่ไม่เสียพาสีอากรอีก 3 ล้านคนนั้น ต้องซื้อก๋วยเตียวแพงขึ้น ต้องซื้อไข่แพงขึ้น ต้องซื้อของกินของใช้แพงขึ้นทุกหย่าง ช่วยพวกเรา 15 ล้านนั้นทุกวันเหมือนกัน ถ้าฉันทำนาคนเดียว ฉันจะขายข้าวเกวียนละ 50 ล้านบาท ไนจำนวนที่ฉันทำได้ปีละ 15 เกวียน 5 เกวียนนั้นฉันเก็บไว้กินเหลืออีก 10 เกวียนฉันขายเกวียนละ 50 ล้านบาท ได้เงิน 500 ล้านบาท แบ่งให้รัถบาลใช้ 300 ล้านบาท เปนงบประมานประจำปีอีก 100 ล้านบาท ฉันจะเก็บฝากออมสินไว้เพราะไม่รู้จะเอาไปซื้ออะไรหย่างนี้ ฉันรวยคนเดียว ฉันเสียพาสีอากรคนเดียว ฉันหยู่คนเดียว แถะที่สุดฉันมีเงินใช้ทำอะไรไม่ได้เลย คนอื่นไนสกุลไทยของฉันไม่ต้องทำนา ไม่ต้องเสียพาสีอากร เปนหย่างนี้คงไม่มีกะทู้ถามรัถบาล แถะรัถบาลไม่ต้องตอบกะทู้

หย่างที่ฉันเล่าเปนตัวหย่างมาข้างต้นนั้นเลย แต่หนาว หัวใจหยู่เหมือนกัน

ฉันพูดมานาน ตอนเริ่มต้นจะพูดถึงความคับขันของบ้านเมืองมีหน้าตาหย่างไร แต่ไถลไปพูดถึงกะทู้ ถึงเงิน ถึงการเสี่ยพาสี่อากร ฉันนึกขึ้นมาได้ จึงขอกลับไปพูดเรื่องความคับขันตามหัวข้อของฉันต่อไป

คำว่า คับ ฉันหมายว่าไม่หลวม หย่างเสื้อคับ หมายความว่าเสื้อตัวนั้นสวมแล้วและไม่พอดีด้วย แต่คับหายใจไม่ไคร่ออก เพราะเวลาหายใจนั้นคนเราต้องทำหน้าอกให้โตขึ้นและยุบลง ตอนหายใจเข้า ลมเข้าไปในปอด เบ่งหน้าอกผายโตขึ้น ถ้าเสื้อคับจะบีบรัดหน้าอกเราไว้ มิให้พองโตขึ้นได้ เลยทำให้คนสวมเสื้อคับหายใจไม่คล่อง

ส่วนคำว่า ขัน นั้นในความเช่นนี้คงไม่ใช่ไก่ขันเปนแน่ แต่หมายถึงขันให้รัดแน่นเข้าไปอีก หย่างเวลาล้างบ้านสูง ๆ ช่างมักทำนั่งร้านด้วยไม้ไผ่ การจะทำให้ไม้ติดกันนั้น เขามักใช้เชือกผูก แล้วมีไม้เล็กสั้น ๆ ทำเปนลูกขันเชือกให้รัดไม้ติดกันแน่น ยิ่งหมุนลูกขันมากเชือกก็ยิ่งรัดแน่น

เข้าไปมากยิ่งขึ้น ฉะนั้นคำว่าคับขันคงแปลว่า คับแล้วบีบหินให้เปนน้ำด้วยการขันเข้าไปให้แน่นทุกที หรือหมายว่า บ้านเมืองหยู่ในสถานะการน์จะวิ่งไปสู่ความอัตคัดเข้าทุกวินาที จนที่สุดถึงชาติจะล่มจม พูดง่าย ๆ ชาติไทยหยู่ในสถานะการน์ริมเหวเต็มทีนั้นเอง การพูดดังนี้ ถ้าใจไม่ดี อาดตกใจมากก็ได้ แต่จะทำหย่างไร ชาติสกุลไทยเวลานี้เปนหย่างที่ว่านี้จริง ๆ เสียด้วย ฉันจะชักตัวหย่างให้ดูพอควน

1. ถ้าสมมตกองทัพไทยรบแพ้ กองทัพของเราก็ละลายหมด ชาติไทยจะเปนชาติไม่มีกองทัพเลย เท่ากับช้างไม่มีงา หย่างนี้สกุลไทยจะเปนหย่างไร และเวลานี้กองทัพของเราก็กำลังทำงานหยู่ในสนามรบทุกวัน เปนจำนวนรวมทั้งสิ้นนับเปนแสน ๆ คน เราทุ่มเทกำลังทหานของชาติไช้ในการสงครามครานี้จนสิ้นตัวแล้ว เทกะเป๋าทำกันหย่างนี้ฉันจึงว่าบ้านเมืองหยู่ปากเหวหรือคับขัน

2. เครื่องไช้ ของกิน ที่แต่ก่อนเราได้มาจากต่างประเทส เวลานี้ต่างก็ไช้ในประเทสของเขาทั่วไป ไม่อาด

ส่งมาให้เราได้ มีมาจากยี่ปุ่นแห่งเดียว แต่เราควนเข้าใจว่ายี่ปุ่นก็ทำสงครามหยู่หย่างเต็มที่เหมือนกัน เราจึงเห็นใจที่ไม่กล้ารบ เร้าให้เขาส่งมาให้เราหย่าง แต่ก่อนนักดังนี้ จึงเห็นถนัดเสียยิ่งกว่ากินข้าวอีกว่า สินค้าของไช้ ของกิน ที่มาจากต่างประเทศนับวันจะหมดลงไปทุกวัน ถ้าหมด เราก็อดนุ่งผ้าและอดกินยา เปนของแน่นอนมิใช่หรือ? หย่างนี้จะไม่เรียกว่า เราจะอดตายหย่างมีชีวิตหยู่ปากเหวหย่างไร หรือจะไม่เรียกว่าคับขันแน่นหย่างไรได้

รวมความคับขันที่พูดนี้ จึงสรุบหน้าตาได้ว่า

1. ถ้าเราป้องกันด้วยทหานไม่ได้ หย่างน้อยเครื่องบินจะมาบินทิ้งลกระเบิดใส่พวกเราหย่างสบาย

2. เราจะไม่มีอะไรไช้ ส่วนกินพอประมาน เพราะเรามีอาหารมากพอ และทำเองได้ หย่างนี้ฉันนึกได้เท่ากับสวมเสื้อคับหายใจไม่ออก จนกว่าเสื้อจะหลวมขึ้น

การที่ฉันพูดมานี้ สำคันหยู่ที่ขอให้พี่น้องทั้งหลายเข้า

ใจว่า สกุลไทย 18 ล้านเป็นสกุลเดียวกัน เป็นญาติกัน จึงต้องรักกัน ต้องมีการรักสกุลเดียวกัน ร่วมกันเป็นเอกฉันท์ หย่าแตกออกไปด้วยทั้งทางตรงและทางอ้อม และหย่าเข้าใจว่ารักบาลตกเหวแล้ว สกุลไทยคนใดจะไม่ตกเหวตามไปด้วยเป็นไม่มีเลย พูดไปพูดมาก็หย่าที่รักสกุลไทยด้วยกัน รักกันไว้ ว่าอะไรว่าตามกัน รักชาตินั่นเอง

เมื่อเข้าใจหน้าตาความคับขันของบ้านเมืองแล้ว เราจะแก้ได้หย่างไร จึงจะไม่ตกเหวล่ะ มีวิธีง่ายนิดเดียว สามัคคีกันไว้ ว่าอะไรว่าตามรัถบาล หรือผู้นำของท่าน ทางทหารนั้นมีน้ำใจดีเข้มแข็ง พร้อมจะเสียสละหยู่แล้วในสนามรบเป็นแสน ๆ คน ถ้ารวมทั้งญาติของทหาร ตำหรวดและนักรบไทยทั้งหมด จำนวนผู้กำลังเสียสละหยู่เวลานี้ก็หลายแสนคนทีเดียว ถ้าพวกสกุลไทยทั้งหลายที่ยังมิได้ไปในสนามรบ หรือที่ยังไม่ถึงโอกาสเสียสละชีวิตและความสุขเวลานี้ ท่านได้พยายามว่าอะไรว่าตามกัน ไม่แตกแยกจากสกุลไปออกไป ไม่เห็นแก่จะกอบ

โกยเอาดีคนเดียว เอารวยคนเดียว ไม่ฉ้อราษฎร บังหลวง ทำงานตามหน้าที่ให้สำเหร็ดดีที่สุด เหล่านี้แล้ว ชาติสกุลไทยก็จะเปนปึกแผ่นเดียวกัน ทุขด้วยกัน สุขด้วยกัน รวยด้วยกัน จนด้วยกัน กินเกลือด้วยกัน เรา—สกุลไทย—ก็จะรอดจากความคับขันไปได้ ให้ดูคนที่ไม่ทำอะไรสักหย่างเดียว เช้านั่ง กลางวันนอน หรือเล่นไพ่ เย็นกิน กลางคืนเที่ยวหรือพูดอกุศล ยามดึกกินแล้วนอน พวกเหล่านี้แหละ จะดึงชาติสกุลไทย 18 ล้านของเราตกลงไปในเหวลึก สุดจะตะเกียกตะกายขึ้นมาได้ในวันข้างหน้าละ ตรงกันข้าม สกุลไทยที่พูดวิทยุทุกวัน ที่ทำหนังสือพิมพ์ขายทุกวัน ที่ขายข้าวสารตามที่กำลังประกวดหย่ ที่กำลังทำไร่ถั่ว ที่กำลังเลี้ยงหมู เป็ด ไก่ วัว ควาย ที่กำลังขายของชำ ที่กำลังทำงานในโรงงาน ที่กำลังประชุมล้างอุสาหกัมทุกหย่าง ที่กำลังแจกพันธุ์ข้าว มเด็ดพันธุ์ผัก ที่กำลังบดเส้นก๋วยเตี๋ยว ที่กำลังหาบก๋วยเตี๋ยว ที่กำลังขายถ่าน ที่กำลังเพาะถั่วงอก ที่กำลังให้ยาคนเจ็บกิน ท่านผู้มีเกียรติเหล่านี้

แหละ ที่จะฉุดสกุลไทยมิให้ตกเหวได้เลย ซึ่งลูกหลานของสกุลไทยเราในวันข้างหน้าจะสุขสบายตลอดไป

ฉันพูดมายืดยาว บางทีจะผิดมากก็ได้ หวังในความกรุนาท่านผู้ฟังจะได้โปรดให้อภัยแก่ฉันตามเคย.

สวัสดี

สามัคคีไทย

6 ธันวาคม 2485

เรื่อง
ขอสกุลไทยหยุ่คู่ฟ้าดินสลาย
ของ
"สามัคคีไทย"

ขอให้ชาติไทยอันเปนที่รักยิ่ง จงวัธนาถาวรหยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ขอให้ไตรรงค์ทงไทยโบกสบัดหยู่คู่ฟ้าและดินนี้น้องชาวสกุลไทย คงจะได้พูดหรือได้ยินถ้อยคำเหล่านี้หยู่เปนการประจำ บางแห่งเราจะได้ยินว่า ขอให้ชาติไทยจงจเรินยิ่งๆ ไชยโย ก็มี ถ้อยคำผูกเปนประโยคสั้นๆนี้ ผู้ถือสกุลไทยเปนไหย่ พังแล้วจับใจ และพาจิตใจของเขาให้เลื่อนลอยไปทางหวังดีแก่ชาติ เปนทงไชยของเขา อะไรที่เปนแก่นสำคันยิ่งซ่อนหยู่ในถ้อยคำเหล่านั้น ฉันพยายามนึก คิด มานาน จนบัดนี้ ได้ความเข้าใจเพียงว่า เพราะรักชาติหย่างเดียว จึงปลุกใจให้

พูดเช่นนั้น จากรักชาติ ก็หยากเห็นชาติจเริน์ดิ์ แลยั้ง ยืนนานหยู่ไม่มีเวลาดับสูนย์ไป พูดให้สั้นหยู่ที่ ชาติ จเริน ยั้งยืนเท่านั้นเอง ไม่มีมากกว่านี้ ท่านผู้ฟังที่เคารพ ท่าน รักลูก3ข้อบทที่กำลังสอนพูดหย่างไม่เดียงสาของท่านไหม? ฉันคิดว่า ท่านต้องรักทุกคน เพราะรักนี่เอง ท่านจึงต้อง การให้ลูกของท่านจเริน์ดิ์ทุกเวลา ไม่หยากเห็นลูกของ ท่านเจ็บไข้ซูบผอมเปนแน่แท้ ท่านรักเมียของท่านไหม? ฉันคิดว่า ถ้าไม่ผิดปรกติวิสัยแล้ว ทุกคนต้องรักเมีย ท่านรัก ท่านก็ต้องหยากเห็นเมียของท่านจเริน์ดิ์ ไม่เจ็บ ไม่ไข้ หยู่ดี กินดี จวบจนอายุขัย ถ้าท่านรักลูกและ เมียพร้อมกัน นั่นเปนการรักครอบครัวสกุลหนึ่งของท่าน แล้ว ถ้าพูดสำหรับสกุลอื่นทั้งหลายรวมกัน เช่น รักไทย ชูชาติ บุนนาก สกุลนอยุธยาทงหลายเหล่านเปนต้น เรา จะพบคำๆเดียวแทนสกุลเหล่านี้ คือ ไทย หริอสกุลไทย หริอชาติไทยนั่นเอง ด้วยเหตุนี้เอง หากเราจะพูดว่า คน ไทยด้วยกัน คือ ที่พูดภาสาไทย ที่ทำงานกับคนไทย ที่ หยู่กับคนไทย ที่กินกับคนไทย ที่นอนกับคนไทย ที่ล้าง

ชาติไทย เปนญาติพี่น้องกัน ดูก็จะไม่มีผิดประเพนีนิยม หรือความรังเกียดอะไรเลย ตรงกันข้าม จะทำให้เรารัก และว่าอะไรว่าตามกัน สมปราถนาที่ชาติสกุลไทยปลอด ภัย ดีกว่าคิดเปนสองสามหรือหย่างอื่นใดมากที่สุด

ท่านผู้จเรินทั้งหลาย ท่านเคยได้ยินมาแล้วว่า หมูไม่มีกิน เพราะไม่มีหมูเกิด ท่านเคยชาบว่า ม้าไม่มีในประเทสไทย เพราะไม่มีใครนิยมเลี้ยงและใช้ม้า และบัดนี้ฉันเกรงไปว่า วัว ควาย เบื็ด ไก่ จะไม่มีอีก เพราะไม่มีใครชอบเลี้ยงให้มากยิ่งขึ้น แต่มีคนกินหย่างเดียวมากขึ้นตามลำดับ เมื่อ 30 ปีมาแล้ว สกุลไทยของเรามีประมาน 7 ล้านคน หรือในสมัยปลายรัชกาลที่ 5 นั้นเองมี 7 ล้านคนทุกเพสทุกวัย มาบัดนี้สมัยรัชกาลที่ 8 สกุลไทยมากขึ้น เห็นจะกว่า 18 ล้านคนแล้ว คิดหยาบๆ คนกินมากขึ้นไนเวลาประมาน 30 ปี ถึง 11 ล้านปากและท้อง แต่คนเพาะอาหารฉันพูดได้หย่างเบื็ดเผยว่า ไม่มีเพิ่มขึ้นเลย หย่างนี้ หมู วัว ควาย เบื็ด ไก่ จึงเกิด

บัญหามีแลละไม่มีขัน. แลละยังแถมท้าย รำ ฟาง น้ำมัน ตามมาด้วยเปนหาง ฉันพูดถึงสัตวอาหารนี้แล้ว ทำให้ ใจหาย เห็นกาดข้างหน้าว่า ต่อไปคำว่าหมูไม่มีอาดเปน ตรงกันข้ามก็ได้ คือหมูมีมากไป เพราะมีคนเลี้ยงมาก ขึนหรือหมูเกิดมากขึน แต่เกรงไปว่าคนกินจะน้อยลง หมูเลยเหลือล้นตลาดทั้ง ๆ ไน จำนวน หมู เท่าเดิม นั่นเอง ด้วยสังเกตเห็นเวลานี้ ผู้ไม่สมรสมีมากขึน หรือสมรส เมื่ออายุมาก หรือสมรสแล้วแต่ไม่มีลูก หรือไปสมรส กับคนต่างด้าวมากขึน สิ่งเหล่านี้ จะเข้าทำนองฝรั่งเสส เพราะหลายปีมาแล้ว ฝรั่งเสสไม่ชอบมีผัวเมีย ถึงมี ผัวเมีย ก็ไม่ชอบมีลูก รักสนุกทางมีเพื่อน แลละชอบมี ผัวต่างชาติไม่น้อย ที่สุด สิ้นชมประจำชาติเสื่อมลงและ ที่สุดของที่สุด ฝรั่งเสสเปนผู้ล้างประวัติสาตรลำคันไห้ เราสิ้กสาหยู่นะบัดนี้ อ่านแล้วต้องส่ายหน้า ไม่รู้จะพูด ว่ากะไร ยิ่งไปกว่าส่ายหน้าหย่างเดียว แลละเวลานี้ การ พูดว่า ฝรั่งเสสจงจเริน น่าจะไม่หยู่ในริดู พูดกันไปชั่ว

ขณะหนึ่ง เปนตอนพักสแดงมหาอุปรากรน์

เปนการประหลาดเลียเหลือเกิน คำว่า ชาติ กับ ส่วนตัว 2 คำนี้ เปนทั้งข้าศึกต่อกัน และเปนเพื่อนต่อกันอีกด้วย ถ้าเราล้างตัวของเราให้ดี หยุดี กินดี ทำงานดี เว้นการทุจริตและเบียดเบียน หรือทำให้คนอื่นเสียหายไปเสีย ดังนี้ผู้นั้นก็จะจเรินดี สกุลของตนก็ดี ลูกดี หลานดี เหลนดี ดีตลอดไปจนปลายสกุลหนึ่งของตน ถ้าแต่ละสกุลไทยทำดังกล่าวมานี้ ย่อมเปนที่เข้าใจว่า เราล้างตนเองดีหย่างนี้ คำว่าส่วนตัวเปนเพื่อนดีที่สุดแก่คำว่าชาติ เพราะงานที่เกิดจากพวกเราชาวไทย 36 ล้านมือนี้ รวมกันเข้าจะได้ผลเปนของชาติไทยหนึ่งชาติเท่านั้น ไม่มีมากกว่านี้

ถ้าฉันพูดอีกทางหนึ่ง หากนายมั่น ชูชาติ เกิดอุตริไปชกชาติเข้า พูดวิทยุไม่ดี พูดทำลายหรือไม่ทำงาน หรือไปกินรำ กินฟาง กินน้ำมัน กินบัตรปันส่วนเข้า นายมั่น ชูชาติ ล้างตนคนเดียวจากทางเดว หากแถมนายคง

รักไทย เกิดเอาความรักของชาติหรือเกิดไปช่วยต่างด้าว ที่เขาพูดว่าชายชาติเข้า ดังนี้เลยเปน 2 แรง ล้างตนเองบนความเลว การทำตัวให้สุขสบายหย่างตัวหย่างข้างหลังนี้ ฉันว่า **ส่วนตัว** เปน **ข้าสึก** หย่างฉกาดฉกันกับชาติ เพราะจะพาให้ชาติล่มจมเปนที่สุด ตามที่นำเอานายมั่น ชูชาติ กับ นายคง รักไทย มาชักเปนตัวหย่างเช่นนี้ ท่านทั้ง 2 หย่าโกรธฉัน เพราะฉันเห็นท่านทั้ง 2 ดีมากหย่างไรจนดินฟ้าสลาย ท่านทั้ง 2 ก็คงไม่ทำเลวหย่างว่าเปนอันขาด ที่นำมาพูด เพื่ออาสัยนามสกุลของท่านเท่านั้น หย่างไรก็ดี ก่อนจะโกรธฉัน เชิญไปกินก๋วยเตียวให้มากชามเสียก่อน จะได้เปนคนดียิ่งขึ้นที่ตาม ผู้นำ ว่าอะไรว่าตามกัน ขอให้สกุลไทย 18 ล้าน จงจเรินหยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ท่านประสงค์มากด้วยกันทุกคน แต่ไม่ทำขึ้น เราก็จะไม่พบเห็นสมความตั้งใจเลย **ทำตัวเดียว** ฉันขอย้ำ ทำอะไรก็ได้แก่ตัวของท่านให้จเรินดี ให้สุขสบายด้วยล้างตัวของท่าน ล้างสกุลเดียวของท่าน

แต่ระวัง ต้องล้างชนิดไม่เปนข้าสึกกับ ชาติ สกุลไทยส่วนรวม เพียงเท่านี้ไทยจะปลอดภัย และไทยจะวัฒนาถาวรชั่วฟ้าดินสลาย

ฉันขอเสนอให้ลองคิดอีกต่อไป ท่านคงจำได้ว่า ชาวคาเทจในอัฟริกาเหนือ ครั้งสมัยโบรานโน้น เวลานี้ไม่มีในโลก ชาวสปะต้าผู้กล้าหานในสมัยโบรานเช่นเดียวกัน หาไม่พบในสมัยนี้ พวกอินเดียแดงในอเมริกา หาได้น้อยเต็มที เพราะจะสูนย์ชาติ และเขาว่า สัตวต่าง ๆ ในสมัยโบราน มีชนิดต่าง ๆ มากกว่าเวลานี้ ดูในพิพิธภันท์ต่างประเทส เราจะพบซากสัตวที่ไม่มีในโลกเวลานี้หลายชนิด ตัวหย่างที่กล่าวมานี้ ท่านจะเห็นว่าทั้งคนและสัตวก็มีสูนย์พันธุ์ สูนย์ชาติเหมือนกัน ถ้าจะย่อสาเหตุของการสูนย์พันธุ์สูนย์ชาติ จะมีนหยู่แก่ ถูกค่าตายหมด เพราะสงครามล้างชาติ กับขาดการบำรุงพันธุ์รักสาชาติเท่านั้นเปนหลักสำคัน เปนของน่าคิดสำหรับสกุลไทยไหมท่าน หากในพันปีข้างหน้า สกุลไทยเปนหย่างพวกอินเดีย

แดงบ้าง พวกเราคงจะร้องไห้ ไม่หัวเราะเปนแน่ ร้องไห้ เพราะไม่รักชาติ หัวเราะเพราะรักชาติ นิดเดียวเท่านั้นเอง น่าจะฝังไว้ในชีวิตจิตใจของพวกเราเสมอ ฉันเคยใช้ภาสาฝรั่งเสสในการสนทนากับชาวต่างประเทส แต่เวลานี้ลืมหมดแล้ว เพราะพูดแล้วไม่นึกเสียวไส้เสียวพุงไจหาย เพราะทำไม่นึกถึงฝรั่งเสสวันนี้ และฉันคิดจะไม่เรียนภาสาต่างประเทสอีกต่อไป เกิดมาทั้งทีกว่าจะเรียนได้สักภาสาหนึ่งเกือบตาย ต้องข้ามน้ำข้ามทเล แสนจะลำบาก ครั้นแล้วหมดหวัง ดู ๆ ก็ชอบกลน่าคำนึงไม่น้อยเลย ฉันพูดมานาน แต่ยังไม่ลืมถ้อยคำว่า ชาติไทยจงวัธนาถาวรชั่วฟ้าดินสลาย ท่านทายได้ไหม แต่ไม่ใช่ทายหวย หย่างที่เคยได้ยินว่า มีมากมายในราชบุรี สมัย 4—5 ปีมาแล้ว ที่เขาว่า มีหลวงโน่น อากรนี่ออกหวยเถื่อน ฉันหยากทายว่า ชาติ หรือ ส่วนตัว สกุลไทย หรือ สกุลตัว 2 ชนิดนี้ ใครจะมีวาสนาหยู่ชั่วฟ้าดินสลายมากกว่ากัน คงทายถูกไม่ยากอะไร ถ้าท่านมีหมวก 2 ใบ

คงจะหยุ่นนานกว่าใช้หมวกใบเดียว สกุลไทยมี 18 ล้านสกุล ย่อมหยุ่นนานกว่าสกุลหนึ่งของแต่ละครัวเรือน พิสูจน์หย่างนี้ ก็จะพูดได้ทันทีว่า สกุลไทย 18 ล้านเดียวนี้ถ้าบำรุงรักสาไห้ดี อีก 30 ปี อาดเปน 40 ล้าน อีก 60 ปี อาดเปน 100 ล้าน และจะหยุ่ต่อไปชั่วฟ้าดินสลายที่เดียว แต่สกุลเดียวสกุลเดียว บีหน้าอาดสูนย์หมดหรืออาดเพิ่มจำนวนคนมากขึ้นก็ได้ แต่จะเปนทางใดก็ตาม ความจีรังยั่งยืนของสกุลเดียวไม่มีหยู่นั่นเอง แต่สกุลไทยทั้งหมด เปนของแน่นอน ต้องหยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ท่านเข้าใจดังนี้ และคงประสงค์ไห้ไทยมีในโลกตลอดไปหยู่คู่ฟ้าและดินไม่ใช่หรือ? ท่านจะพึ่งใครเล่า ไทยจึงจะหยู่ตามความต้องการของท่านได้ ท่านต้องพึ่งรัวที่แน่นอน ฉันได้เขียนมาชัด ๆ แล้วเท่า 2+2=4 ท่านพึ่งสกุลเดียวหรือส่วนตัวท่านเท่านั้น เพื่อไห้ไทยหยู่คู่ฟ้าไม่ได้เปนอันขาด คนเดียวหัวหายหย่างเขาว่าตามตลาด ฉะนั้นท่านต้องการไทยหยู่จนดินฟ้าแตกสลาย ท่านต้อง

พี่งสกุลไทย เวลานี้มี 18 ล้าน อีก 30 ปีจะเป็น 40 ล้าน คั่นมหาประเทส พูดอะไรพูดได้ตามใจ เวลานั้นจะได้ทิ้งคำพูดทำลายชาติ ที่เคยได้ยินบางคนพูดว่า พูด ได้ ตาม ใจ คือ ไทยแท้ นั้นลงทเลไปเสียที เพราะพูดได้ตามใจนั่น คือ สกุลรวมไม่ล่างเซา พูดไปพูดมาก็พูดเอาได้แก่สกุลเดียวของตน สู้พูดได้ตามใจ คือ ไทยมหาอำนาด เห็นจะถูกกว่ามากทีเดียว

ฉันพูดมาเพียงนี้ จะเห็นได้ว่า อะไรก็ไม่พ้น รักชาติบำรุงรักสาชาตินั่นเอง ท่านเห็นความสำคันของถ้อยคำนิดเดียวนี้เพียงไร น่าจะได้ผังไว้ในใจและผันไว้เสมอ

สิ่งใดไม่งอกงามขึ้น สิ่งนั้นไม่จเริน มีแต่อับเฉาลงทุกวัน ทำให้ฉันคิดถึง ลุงมี ลุงมา บ้าสี น้าสา ของฉัน เวลานี้คงจะหนาว เพราะเมื่ออุทกภัยมารังแกคราวนี้ ฉันเห็นมีแต่ผ้าผืนเดียวพันกายท่อนล่างเท่านั้น ถ้าปล่อยไว้หย่างนี้เร็ยกว่าไม่จเริน ที่สุดสกุลไทยจะหยู่ชั่วฟ้าดินสลายไม่ได้เลยเปนอันขาด ถ้าแม้หวังให้สกุลไทยหยู่คู่ฟ้า

แถดิน เราต้องทำให้ ถุงมี ถุงมา บ้าส์ น้าสา หยู่ดี กินดี มีผ้าพันกายมากชั้นให้จงได้ เราจะทำหย่างไร ? ฉันมองเห็นชัดเสียยิ่งกว่าดูอะไร ๆ ถ้าทางราชการของเราเป่นและทำหย่างทุกวันนี้ ทำหย่างนี้ก็เป่นหย่างนี้ ผ้าผืนเดียวหยู่ตลอดไป ทำหย่างอีกหย่างหนึ่งก็จะเปนอีกหย่างหนึ่ง จะมีผ้าหลายผืนพันกาย ฉันเคยเห็นการฝึกหัดทหาน พี่น้องของเราชั่วเวลา 45 วันเท่านั้นก็ไปทำการรบได้ดี มีชัยมาแล้ว ตามที่ท่านซาบกับตัวท่านเอง ทงไตรรงค์ที่พระตะบอง ที่เชียงตุง โบกสบัดหยู่ได้ก็เพราะ 45 วันของการฝึกหัดนักรบของเรา ฉะนั้น ทำไมจะทำสกุลไทยให้จเริน มีผ้าพันกายหลายชั้นไม่ได้ใน 45 เดือนเปนต้น ฉันจะพูดวันหลัง แต่ไม่เห็นมีอะไรยิ่งไปกว่าทำงานทุกคน แบ่งงานกันทำ ทำด้วย ต้องหวังให้สกุลไทยหยู่ชั่วฟ้าดินสลาย ทหานผึกหัดกันไปรบได้ 45 วัน ชนะดีเสียด้วย เพราะทำและแบ่งกันทำ ผู้บังคับหมู่ ผู้บังคับหมวด จับมือทหานให้จับปืนหย่างไรจึงจะ

ยิ่งแม่น ผู้บังคับกองร้อย ผู้บังคับกองพันอำนวยการ วางแนวให้ปฏิบัติ หย่างนี้เปนต้น ถ้านายอำเพอจับมือ ให้ลุงมี ลุงมา ป้าสี น้าสา จับจอบ จับไถ จับอะไร ๆ ให้เปนโภคทรัพย์ขึ้นมา โดยถืออำเพอเปนหน่วยจับมือ ประชาชนทำงาน ฉันคิดไม่ช้าเลย ไทยจะหย่ชั่วพ้าดิน สลาย และตกดอกออกผลให้เรา—สกุลไทย—ได้ชมหย่าง ภาคภูมิและหยิ่งในใจหย่างยิ่งทีเดียว.

สวัสดี

สามัคคีไทย

12 ธ.ค. 2485

เรื่อง

ยางเปนน้ำมันยังทำได้

ของ

"สามัคคีไทย"

พี่น้องทั้งหลาย คงจะยังไม่ลืมการสงครามที่กำลังแผ่ขยายไปทั่วทุกแห่งหน บนดิน บนน้ำ บนฟ้า ใต้น้ำ ใต้ดิน ตลอดจนในหัวใจของมนุสแทบทุกคน ถ้วนเปนที่รับรองสงครามทั้งสิ้น ฉันหยากให้เข้าใจว่า มหาสงครามโลกคราวที่แล้วถ้ามีขนาดโตเท่าบ้านของท่าน สงครามคราวนี้ต้องเรียกว่า มหาสงครามทั่วโลก โตเท่าพระที่นั่งอนันต์ร้อยเท่า ก็ไม่ผิดจากความจิง มหาสงครามโลกคราวที่แล้ว มีคนเข้าทำการรบไม่เกิน 50 ล้านคน แต่มหา

สงครามครานี้ มีคนเข้าทำการรบเกินกว่า 200 ล้านคน มหาสงครามโลกครานี้แล้ว มีแนวรบตั้งแต่ทะเลเหนือจดประเทศสวิทเซอรแลนด์ ยาวประมาน 800 กิโลเมตร แต่มหาสงครามทั่วโลกครานี้มีแนวรบนับไม่ได้ เพราะมีหยู่รอบโลก แล้วยกเวียนสลับซับซ้อนกันหลายแนว จนไม่ซาบจะหมายลงในแผนที่ได้หย่างไรจึงจะถูก แต่พอจะจับเค้าจุดสำคันของการรบเวลานี้ได้เพียงว่า มีการรบที่สำคันหยู่ 5 แห่ง ซึ่งทั้ง 5 แห่งนี้ การรบจะเปนหย่างไรย่อมทำให้ประเทศชาติไทยกะทบกะเทือนด้วยเสมอ

ฉันหยากจะเรียกมหาสงครามทั่วโลกครานี้ว่า มหาสงครามแปดธันวาคม 2485 เพราะก่อนวันนี้ การสงครามมีขอบเขตแต่ในทวีปยุโรปเท่านั้น ส่วนทางอาเซีย อเมริกา ยังไม่มีสงครามแผ่ไปถึงมากนัก เมื่อหลัง 8 ธันวาคมนี้แล้ว ใน 2 ทวีปนี้จึงเต็มไปด้วยสงคราม และที่สำคันสำหรับเราสกุลไทยก็ต้องทำสงครามแต่วันที่อ้างนี้ด้วย และที่สุด หลังจาก 8 ธันวาคมนี้ สงครามมีทั่วโลก ยุโรป อาเซีย อเมริกา บนดิน บน

น้ำ บนฟ้า ใต้น้ำ ใต้ดิน ตลอดจนหัวใจมนุสทุกคน ก็เต็มไปด้วยสงครามทั่วกัน ดังนี้ ถ้าเราคนไทยจะลองเรียกมหาสงครามทั่วโลกครานี้ เปนมหาสงครามแปดขันวาคมน่าจะจำได้ง่าย และเปนเกียรติของเราด้วยส่วนหนึ่ง

ตามที่ฉันกล่าวตอนต้นว่า มีการรบสำคันเวลานี้ 5 แห่งนั้น คงจะเปน

1. การรบที่แคว้นสหะรัถไทยไหย่ ซึ่งกองทัพไทยกำลังทำการรบหยู่ด้วยความกล้าหาน

2. การรบที่ มหามิตร ยี่ปุ่นของ เราทำ การรบ หยู่ ในประเทสจีน และได้ชัยชนะหยู่เรื่อย ๆ ตลอดมา

3. การรบที่มหามิตรยี่ปุ่นของเราทำการมีชัยหยู่ทางทเลได้

4. การรบที่ประเทสมิตรของไทยเรา คือ เยอรมัน และอิตาลี ทำการรบหยู่ทางอัฟริกาเหนือ

5. การรบที่ประเทสมิตรของไทยเรา คือ เยอรมัน และอิตาลี ทำการรบหยู่ทางด้านรัสเซีย

การรบที่สำคันทั้ง 4 แห่งเวลานี้ ฝ่ายมิตรของไทย

เราหยู่ในถานะได้ชัยชนะ แถะอีกแห่งหนึ่งเปนที่ 5 กอง ทัพไทยของเราก็หยู่ในถานะเข้มแข็ง รบชนะเสมอตลอดมา แถะจะชนะตลอดไปอีกด้วย

ท่านที่เคารพทั้งหลาย ท่านเห็นไหมว่า ตามที่ฉันเล่ามานี้ ได้ความว่า เวลานี้สงครามแผ่ขยายไปกว้างขวางมาก กะทบถึงหัวใจของมนุสทุกคน ทุกเพส ทุกวัย ซึ่งต้องหายใจเปนสงคราม แถะต่อสู้กับสงคราม แถะจะเปนเวลานานประมานเท่าใด ก็สุดจะคาดคเนได้ โปรดดูไฟไหม้บ้านหนึ่งหลัง อาดดับได้ในหนึ่งชั่วโมง จะเปนการดับด้วยน้ำ หรือปล่อยให้ไหม้หมดไปเอง ถ้าไฟไหม้บ้าน 100 หลัง น่าจะเข้าใจได้ว่าต้องใช้เวลาดับนานชั่วโมง ถ้าไฟสงครามเผาผลานหัวใจมนุสทั้งโลก ใครจะดับได้ในเวลา 4—5 ปี จะต้องนานกว่า 4—5 ปีเปนของแน่นอน แถะจะเอาน้ำดับก็คงไม่เปนผล จะต้องดับด้วยการเผาผลานให้ไหม้หมดแถ้วมอดดับไปในตัวของมันเอง ตามความต้องการของหัวใจมนุส เหนื่อยอ่อนกันไปเอง แต่ทุกคนที่รบหวังชนะในที่สุด แถะชนะในที่สุดนี้

เปนการเพิ่มกำลังใจที่จะหมดสงครามลงเร็วให้กลายเปน
ยาวนานไปไม่รู้จบ ดั่งนี้ฉันหยากทำนายว่า มหาสงคราม
แปดธันวาคมนี้จะยังไม่ไปจากหัวใจมนุสอีกนาน ไม่เหมือน
อุทกภัยซึ่งท่านจากเราไปหมดแล้ว ตามความเข้าใจส่วน
ตัวฉันเปนเช่นนี้ ทำให้เห็นว่าความอัตคัดข้าวยากหมาก
แพง ตามภาสาไทยของเรามีกล่าวไว้ ย่อมจะมาปกคลุม
โลกมนุส รวมทั้งสกุลไทยด้วย มากขึ้นทุกวันเวลานาที
โดยไม่ต้องสงสัยเลย เครื่องใช้ ของกิน เหล่านี้แต่ก่อน
มหาสงครามแปดธันวา ได้แลกเปลี่ยนกันใช้ แลก
เปลี่ยนกันกินในวงกว้างขวางมาก จึงไม่ค่อยขาดแคลน
แต่หลังแปดธันวา ไฟสงครามไหม้ทั่วไป คนมีโรงงาน
ก็ไม่มีวัตถุดิบ คนมีวัตถุดิบ แต่ไม่มีโรงงาน เลยแยก
กันหยุ่ เปรียบเหมือนมีข้าวสาร แต่ไม่มีหม้อหุงข้าว
ข้าวสารก็คงเปนข้าวสาร หม้อข้าวก็เปนหม้อตั้งหยุ่
เฉยๆ ไม่ไปพบกัน เราก็ไม่ได้กินข้าวสุก พูดถึงไทย
เรามียางดิบ แต่เราไม่มีโรงงานทำยางเปนของใช้เพียง
พอ ยางดิบของเราก็เปนยางดิบ แลโรงงานของใคร

ที่ใช้วัตถุยางดิบก็ต้องปิดไป เพราะไม่มียาง เราเลย เอามาเผาไฟกลายเปนน้ำมันจำหน่ายหยู่ทุกวันนี้ แทนที่ ยางดิบจะกลายเปนยางรถยนต์ ยางลบ ยางอะไร ๆ กลับ เปนน้ำมันเบนซิน น้ำมันก๊าส ดีเสียด้วย ฉันเคยได้ยิน ว่า ชาติที่มีแร่น้ำมัน คือน้ำมันที่หยู่ในดิน แทนที่จะเอา ไปกลั่นเปนน้ำมันเบนซิน และน้ำมันต่าง ๆ หย่างแต่ก่อน กลับเอาน้ำมันไปทำเปนยางรถยนต์ และสินค้ายางนานา ชนิด แทนยางดิบที่ได้จากต้นยางพารา ดูก็น่าขัน. คน มียางจากต้นยางพารา ไม่มีโรงงานทำยางรถยนต์ เลย เอาไปเผาเปนน้ำมัน คนมีบ่อน้ำมัน ทำวิธีตรงกันข้าม เมื่อคนหนึ่งเอายางทำเปนน้ำมันได้ ฉันไม่มียางแต่มีน้ำมัน ก็เอาน้ำมันทำเปนยางเสีย ทั้งคู่ได้ยางและน้ำมันแพงกว่า เอายางไปทำยางรถยนต์ และเอาน้ำมันมากลั่นเปนน้ำมัน แต่จะทำหย่างไรได้ เพราะสงครามก็ต้องเปนสงคราม จะให้เปนหย่างอื่นไม่ได้เลย

จากการแก้ปัญหายาง ซึ่งนายช่างไทยของเราได้ทำ ไปนี้ เปนการช่วยชาติในยามสงครามหย่างยิ่ง พวกเรา

ทุกคนจะเว้นชมเชยเสียมิได้ โดยฉเพาะเจ้าหน้าที่ทางกรม
เชื้อเพลิงของกะซวงกลาโหม สมควนได้รับการสันเสิน
เปนพิเสส เราไม่มีน้ำมัน เรามีปัญญาค้นคว้าเอายางมา
ทำเปนน้ำมันได้ดี หมดปัญหาการจะขาดแคลนน้ำมันไป
ได้แล้ว ยิ่งนานวัน การกลั่นยางเปนน้ำมันจะทวีมากขึ้น
สู่สภาพปรกติ แต่สินค้ายางเราก็ไม่ทอดทิ้ง รองเท้ายาง,
ยางรถต่าง ๆ ตลอดจนหัวนมยางให้เด็กอ่อนดูด เราก็
ทำได้แล้ว นับวันจะเพิ่มมากขึ้น รวมความว่า น้ำมัน
กับสินค้าเครื่องใช้จากยาง เราไม่กลัวจะขาดแคลนในวัน
ข้างหน้า ไม่ว่าสงครามจะไหม้ต่อไปนานเท่าใด ส่วน
เครื่องใช้นานาชนิดอื่นนั้นเล่า กะซวงการอุสาหกัมก็กำลัง
เร่งมือ นับวันจะมีมากขึ้น สกุลไทยจะเข้าขีดเลี่ยงตัวเอง
เปนคนเติบโตบึกแขงเสียที ของกินก็เปนอีกปัญหาหนึ่ง
ที่เราจะต้องปรับปรุง แต่ไม่สู้หนักหนาอะไร เราเปน
ชาวกสิกัม จะมีของกินเพียงพอเสมอ ถ้าการแจกกันกิน
แจกกันใช้ ด้วยอาสัยการค้าขายหย่างดีแล้ว เปนไม่
ต้องกลัวจะอดกันต่อไป ขอย้ำว่า ที่สำเหร็ดมาได้ เพราะ

ทำตัวเดียว ท่านผู้ใดไม่ทำอะไร ฉันขอแนะนำให้รักบาด ปล่อยให้อดตายเปนหย่างไร

ฉันขอถือเอายางเปนน้ำมัน เปนตัวหย่างงานต่อไป เราไม่มีน้ำมัน แต่มียาง เราทำยางเปนน้ำมันได้ บัดนี้ ฉันเห็นควนว่า ทางพวกเราจะได้ช่วยกันส้างสมสิ่งอันขึ้น อีกต่อไป ท่านที่มีความรู้หน่อยจงมองดูว่า ในตลาดเวลานี้มีอะไรทำมาจากต่างประเทสบ้าง ให้จับเอาสิ่งนั้นที่พอจะทำได้ ไปลอกแบบ ลอกตำราทำขึ้นเอง เช่นยาสีฟัน แปรงสีฟัน เวลานี้ก็ทำกันได้บ้าง แต่จำนวนไม่พอ ท่านเดินไปตามตลาด เลือกชนิดที่ส่งมาจากต่างประเทส เห็นว่าดี ลองลอกแบบทำขึ้นจำหน่ายบ้าง หย่างนี้จะเปนการช่วยตัวท่านและช่วยชาติหย่างดี ถ้าท่านขัดข้องหย่างใด ควนไปถามเจ้าหน้าที่ของทางราชการ เชื่อว่าเวลานี้ท่านจะได้รับคำแนะนำ และช่วยเหลือเปนหย่างดีเปนแน่นอน

สิ่งที่ฉันเห็นว่าพวกเราน่าจะเปนห่วงมากในเวลานี้ คือ เครื่องนุ่งห่ม หรือผ้า เกรงจะขาดตลาด ถ้าไม่ขาดตลาด ราคาจะแพงยิ่งขึ้นหย่างสุดแสนจะทนทานได้ทีเดียว พี่

น้องทั้งหลาย ยางเปนน้ำมัน ยังทำได้ ก็การที่เราปลูกฝ้าย แล้วนำมาทำเปนเส้น แล้วทอเปนผ้านุ่งผ้าห่ม คงจะไม่สุดปัญญาของสกุลไทยไม่ใช่หรือ? เราจะมัวไปรอของมาจากต่างประเทศทำไม ยิ่งกว่านั้น การปลูกฝ้ายและทอผ้านั้น เรามีโรงงานหยู่แล้ว เรามีกี่กะตุกทอผ้า เรามีการทอผ้าด้วยมือหยู่แล้ว ที่ยังขัดสนหยู่เวลานี้ เพราะมีจำนวนน้อยนั่นเอง ถ้าทุกจังหวัดหรือทุกอำเพอคิดจำนวนพี่น้องในจังหวัดหรือในอำเพอดู มีเท่าใดต้องการใช้ผ้าปีละเท่าใด ท่านคิดปลูกฝ้ายขึ้น ถ้าแห่งใดปลูกฝ้ายไม่ได้ ก็ไปซื้อจากต่างจังหวัดต่างอำเพอ จัดการสึกสาการทำฝ้ายเปน ด้วยจากกะซวงอุสาหกัม จัดการสึกสาการทอผ้าด้วยกี่กะตุกขึ้น ฉันเชื่อว่าจะไม่ยากมากไปกว่าทำยางเปนน้ำมันเลย ทำดังนี้หย่างช้าปีเดียว ท่านจะไม่ขาดผ้านุ่งผ้าห่มเลย พูดนี้ไม่ใช่ว่าบนโต๊ะหรือเพียงเขียนเปนตัวหนังสือ เปนของทำได้จิง ๆ ทีเดียว ขอหย่างเดียวให้ช่วยกันหย่างจิงจังเท่านั้น ถ้าจังหวัดใดอำเพอใด มีการทอผ้าใช้เพียงพอแล้ว เกรงจะขายไม่ได้ ฉันเสนอให้ทุกจังหวัด ทุกอำเพอ ประกาสห้ามมิให้ใคร

เอาผ้าเข้าไปขายในท้องถิ่นของตนก็คงจะได้ โดยผ่านทางผู้บันชาการทหานสูงสุด เพื่อให้เปนลพบุรีทอผ้าเอง ขายให้ชาวลพบุรีเอง ชาวลพบุรีใช้ผ้าทอชาวลพบุรีเอง ดังนี้ พังดู ก็น่า จะเปน การช่วยชาติ หย่างดี ทุก ประการ ทีเดียว ท่านข้าหลวงลพบุรี ผู้เข้มแข็งบัจจุบันนี้ ฉันเชื่อว่าจะลองทำเปนตัวหย่างดูได้หย่างดี

ปวงสัตวในโลกนี้ย่อมมีกะดูกเปนโครง ว่าวก็มีไม้เปนโครง ต้นไม้มีแก่น หรือมีเปลือกแข็งเปนโครง ถ้าขาดสิ่งดังกล่าวนี้ สัตวต่าง ๆ รวมทั้งมนุส ก็จะเหลวมีแต่เนื้อทำอะไรไม่ได้เลย ในครัวเรือนมีพ่อบ้านเปนโครง ในสกุลไทยก็มีข้าราชการเปนโครง ถ้าขาดข้าราชการเปนโครงที่ดีแล้ว ไทยก็หยู่ไม่ได้ ด้วยเหตุดังนี้ ฉันคิดว่าข้าราชการทุกคนจะต้องเปนผู้นำ เปนผู้ช่วยเหลือประชาชนทุกวิถีทาง งานไหย่น้อยของสกุลไทยจึงจะผ่านมหาสงครามแปดชั้นวานี้ไปได้ ในจำนวนข้าราชการนับแต่ชั้นสูงลงไปจนถึงชั้นต่ำที่สุด ต้องเปนผู้นำช่วยประชาชนตามแต่ใครจะหยู่ใกล้ชิดราสดรยิ่งกว่ากัน ชั้นสูงหย่อยก็ให้การนำในแนวกว้าง ๆ ยิ่งรองลงไปก็ให้การนำแคบ

ลงทุกที่ ในที่สุดลงถึงคนะกรมการอำเพอ ต้องเปนผู้จับมือให้ทำมาหากิน โดยปราสจากความรังเกียด และอยุดติธัมเปนเชาเปนเราแต่ประการใด ถ้าทางอำเพอซาบว่าราสดรในอำเพอของตนมี 4 หมื่นคน กรมการอำเพอร่วมกับกำนันผู้ไหย่บ้าน ร่วมแรงร่วมใจกันแบ่งงานกันทำ โดยจัดราสดรเปนพวกดังนี้

พวก 1 ถนัดการค้าขาย 200 คน

ก. 100 คน ค้าขายข้าวไห้มีเรือต่องไปส่งถึงโรงสีเปนต้น

ข. 50 คน ปั้นเส้นด้าย ทอผ้า เปนตัวหย่าง

ค. 30 คน ขายเครื่องไช้ ของกิน

ง. 20 คน ขายก๋วยเตี๋ยว

พวก 2 ถนัดการทำไร่ 200 คน

พวกนี้ไห้ทำไร่ผักสดนวนาชนิด และทำดองและทำเค็ม

พวก 3 ถนัดการเลี้ยงสัตว 200 คน

พวกนี้ไห้เลี้ยงเบ็ด ไก่ หมู เปนต้น และจัดการค่าสัตวจำหน่ายไห้ทั่วถึงตลอดอำเพอ

พวก 4 ถนัดอุสาหกัมครอบครัว 2,000 คน

พวกนี้แบ่งกันเอาไม้ไผ่มาสานกะบุง ตะกร้า กะจาด พ้อมใส่ข้าว ทำโคมหย่างโคมยี่ปุ่น ทำหมวกด้วยไม้ไผ่ ทำเสื่อด้วยไม้ไผ่ ทำถาดด้วยไม้ไผ่ เหล่านี้เป็นต้น

พวก 5 ถนัดการปลูกผ้ายหนึ่งหมื่นคน

ให้เลือกที่ปลูกฝ้าย เก็บฝ้าย ทำเส้นด้าย และทอผ้าเป็นงานใหย่ของอำเพอ ตลอดจนเย็บปักถักร้อย

พวก 6 ถนัดทำนาข้าว

พวกนี้ใช้คนที่เหลือจาก 5 พวกแรกนั้น

ตามที่ฉันชักตัวหย่างมานี้เป็นการแบ่งงานกันทำ โดยหลักรวมกำลังกัน ซึ่งฉันเห็นดีกว่าจะปล่อยให้เป็นไปตามธัมชาติยถากัมหย่างทุกวันนี้ ท่านจะเห็น พอเห็นใครคนหนึ่งขับสามล้อได้เงินดี ทุกคนก็ขับสามล้อ ที่สุดมีสามล้อมากไป ค่าโดยสารตกต่ำ เลยเลิกไปเอง หรือมีรถยนต์รับจ้าง ก็มีกันแทบทั่วไป แย่งกันเอง ที่สุดต้องเลิกล้มไป

วิธีแบ่งกันทำมาหากิน หย่างที่ฉัน ลอง ชักตัวหย่างข้างบนนี้ เป็นการหลีกจากแย่งกันประกอบอาชีพจนขาดทุนขาดรอนหมดตัว หย่างที่เห็นมามากแล้ว แต่ตรงกันข้าม

เปนการประกอบอาชีพชนิดล้างเสิมซึ่งกันและกัน ดุจดัง เสาเรือนหนุนรอด รอดหนุนพื้นเรือน หรือเสาหนุนอกไก่ อกไก่เปนที่เกาะของหลังคาเรือน หรือชนิดกล่องไม้ขีดไฟ เปนที่เก็บลินกล่องไม้ขีดไฟ ลินกล่องไม้ขีดไฟเปนที่หยู่ของก้านไม้ขีดไฟ ก้านไม้ขีดไฟเปนที่เกาะของหัวไม้ขีดไฟ ข้างกล่องเปนที่พึ่งของหัวไม้ขีดไฟทำให้เกิดเปนไฟ และที่สุดไฟเกิดจากหัวไม้ขีดไฟ เปนที่พึ่งของคนหุงต้มอาหาร แต่ไม่ใช่เผาบ้าน

ตามที่ฉันแบ่ง 6 พวกของอำเพอ 4 หมื่นคนนั้น จะเปนทำนองเดียวที่ฉันพูดเปนตัวหย่างข้างบนนี้ พวกทำนาข้าว จ่ายข้าวให้คน 4 หมื่นหุงกิน พวกทำไร่ ส่งผักสดเครื่องเคิมของดอง ให้คน 4 หมื่นเปนกับข้าว พวกเลี้ยงสัตว จำหน่ายอาหารประเภทเนื้อ ให้คน 4 หมื่นกิน พวกปลูกฝ้าย จำหน่ายผ้านุ่ง ผ้าห่ม ให้คน 4 หมื่นใช้ พวกอุสาหกัมครอบครัว จำหน่ายหมวกให้คน 4 หมื่นสวม พวกค้าขาย ช่วยนำข้าวและอื่น ๆ ไปจำหน่ายแทนคน 4 หมื่น และไปหาของกินของใช้มา

ให้คน 4 หมื่นคน ดังนี้เปนต้น ดูเปนการสนับสนุนกัน และผลได้ก็เกิดแก่คน 4 หมื่นคนทุกหย่างไป

แม้หวังให้ไฟสงครามที่ไหม้ในดวงใจของเราเวลานี้ ค่อยคลายลงไปแล้ว ฉันคิดว่าลองทำงานด้วยวิธีแบ่งงานดังฉันเขียนมานี้ดู คงจะช่วยชาติได้เปนหย่างดี การที่อะไรเปนละเลงขนมเบื้องด้วยปากนั้น เปนสมบัติของคนไม่ทำงาน ถ้าทำด้วยมานะอดทนกล้าหานแล้ว แม้จะยากกว่าขนมเบื้องเพียงใด เราละเลงได้ไม่ยากเลย พระตะบอง เชียงตุง มิยากกว่าละเลงขนมเบื้องนับไม่ถ้วนหรือ ? เรายังเห็นทางไตรรงค์ที่นั่นได้ อะไรจะไม่สำเหร็ดถ้าเราทำ ทำเปนลำเปนสัน เปนแก่น เปนสาร ทำเปนคั่น เปนตอน แต่เล็กไปหาใหย่ ทำเปนระเบียบยึดเอาชาติเปนชีวิตจิตใจฝากไว้ทุกวันคืน.

สวัสดี

สามัคคีไทย

17 ธันวาคม 2485

แปดสิบห้ากับสิบสาม

ของ

"สามัคคีไทย"

ฉันไม่ได้เขียนเรื่องมารบกวนท่านผู้ฟังวิทยุเสียนาน การที่หายหน้าไปนี้มิได้เจ็บไข้ประการใด แต่พักเพราะเห็นทางวิทยุได้มีเรื่องอ่านกันมากมาย เป็นประโยชน์ดีเลยตั้งตนเป็นคนฟังบ้าง รู้สึกได้ประโยชน์ดีเหมือนกัน ยิ่งข่าว ส.ก.ค. ด้วยแล้วนับเป็นประโยชน์แก่ผู้สนใจสร้างคนในทางสร้างอาหารขายเป็นเงินมาก ทำให้วิทยุมีชีวิตขึ้นเสียจริง ๆ การกะจายเสียงภาคพิเศษสำหรับทหารนั้นเล่าก็ไม่แพ้ใคร มีความรู้สึกนึกคิดทางต่าง ๆ ในตัวผสมกันไปตลอดเวลา น่าชื่นชมยินดีในความดำริและความพยายาม ของทุกท่านในการ กะจายเสียง ภาคนี้ เป็น พิเศษเพราะใคร ๆ ก็สนใจทางวิทยุทั้งทางพูดและทางฟัง เลยพา

ฉันให้จับปากกาด้ามที่เคยเขียนจนแตกนั้น มาเขียนสู่ท่านผู้พึ่งไหม่อีก เปนการประจวบเหมาะเคราะห์ดีเปนพิเสศพอเริ่มเขียนไหม่คราวนี้ก็พอดี พุทธสักราช ปีไหม่ 2486 เดินยิ้มมาหาพี่น้องไทยทันที ฉันจึงเว้นไม่ได้ที่จะร้อยแก้วไปตามกาลสมัย 2485 จะลาประเทศชาติไทยที่รักไปแล้ว ไนอีกไม่กี่ชั่วโมง ปี 85 นี้เมื่อเอา 8 บวกกับ 5 ตรงกับเลข 13 เลข 13 นี้ บางคนว่าเปนเลขโชคชัย บางท่านว่าเปนเลขโชคร้าย แต่ถ้าพูดถึง 85 ซึ่งบวกกันเปน 13 นั้น ถือเปนตัวเลขโชคไทยแล้ว ฉันว่าเปนตัวเลขบอกโชคชัย มากกว่าโชคร้ายแน่นอนที่เดียว ถ้าแยก 85 เปนรายตัวด้วยจะเห็นว่า 8 ตรงกับวันสำคันวันหนึ่ง คือ 8 ธันวาคม วันที่เกิดสงครามมหาอาเซีย ซึ่งทำให้เราได้มีโอกาส รวบรวมดินแดนเชียงตุงเข้ามาเปนทองแผ่นเดียวกับถิ่นไทยผืนไหย่ของตน และตรงกับลำดับรัชกาลที่ 8 พระมหากัตรของไทยร่วมกันอีกด้วย ส่วนเลข 5 หรือเบญจนั้นก็เปนมงคลไม่น้อย ตรงกับเบญจสีลของ องค์สัมมาสัมพุทธเจ้า อีกทั้ง 13 นั้น ข้าสีกไม่เคยกล้ามา

ทั้งระเบิดเราด้วย ดังนั้น ฉันจึงว่าพุทธศักราช 2485 เป็นปีโชคไชยของไทยเรา

ปีต่อมา 2486 เป็นปี 8 บวก 6 เป็น 14 คงจะเป็นปีนำโชคไชยมาให้เรายิ่งขึ้นกว่าปีที่แล้ว เพราะพุทธศาสนาของเรามีกำลังดีกว่าเลข 13 อีกหนึ่งปี

พุทธศาสนา เดินไปข้างหน้าอีก 1 ปี จาก 2485 เป็น 2486 ตัวฉันแก่ไปอีก 1 ปี ลูกของฉันโตขึ้นอีก 1 ปี อะไร ๆ ก็ก้าวหน้าตามปีไปพร้อมกัน เว้นแต่ก้าวไปทางดีหรือไม่ดีเท่านั้น หย่างฉันแก่ไปอีก 1 ปี ถ้าจะไม่ดี เพราะจะทำให้ฉันไกล้อายุขัยลงไป ส่วนลูกของฉันก้าวไป 1 ปี เป็นการดีที่ลูกจะได้เป็นหนุ่มเป็นสาว เป็นกำลังทำงานให้แก่ชาติได้หย่างผู้ใหย่ พุทธศาสนาก้าวหน้าไป 1 ปี เป็นการแสดงความวัธนาถาวรแห่งพุทธศาสนา ต้นไม้ปีที่แล้วไม่มีผลให้เรากิน ถ้าต่อมาอีก 1 ปี จะมีผลให้เราได้เก็บกินเป็นการดี ชาติของเราก้าวหน้าไปอีก 1 ปี คงจะจเรินยิ่งขึ้นกว่าปีที่แล้ว ดังนจึงเห็นว่าวันคืนล่วงไปนั้นทำให้อะไร ๆ เปลี่ยนไปหมด จึงเป็นการสมควนที่พี่น้อง

จะต้องเปลี่ยนตัว ของท่าน ตามหลัง บีแห่ง พุทธสาสนาไป ด้วย โดยทำตัวให้เหมาะแก่กาลสมัยหยู่เสมอ หย่าได้นิ่งนอนใจ มิฉะนั้น จะแก่ไปโดยไม่ได้ส้างอะไรให้เปนประโยชน์แก่ตัวท่าน และชาติของท่าน

ที่สุดนี้ ฉันขออาราธนาคุณพระสรีรัตนตรัยได้คุ้มครอง รักสาให้พี่น้องไทยที่เคารพรักทุกท่าน จงประสบแต่ความสวัสดีมีชัยทุกวิถีทางตลอดปี 2486 เทอน.

สวัสดี

สามัคคีไทย

31 ธันวาคม 2485

หอสมุดแห่งชาติ NATIONAL LIBRARY

หอสมุดแห่งชาติรัชมังคลาภิเษก
จันทบุรี

โรงพิมพ์
อักษรจโรนทัสน